

POMMISUOJAPRINSESSA 1980

Lähiötarinoita

Marco Hult

ESIPUHE

Aaltosen perhe, isä, äiti ja poika, asustelivat Turun Sairashuoneenkadulla, puutalossa, jossa oli valkoinen kakluuni, vino lattia ja pihalla pyykkitupa, jossa puilla lämmitettävä pata ja hyvin pimeää. Täällä pihan äidit kohtasivat ja saivat kuulla, jos poikansa oli heiteltyt vaikka kiviä ohiajavien autojen päälle, jolloin isän oli pakko antaa remmistä, niin että isää itketti, vaikka poika ei uhollaankaan itkenyt. Ei itkenyt edes silloin, kun naapurin poika tempaisi häntä avainnippulla päähän, jotta veri valui valtoimenaan, kuin mustikkakaeitto Eemelin päässä. Kun äiti meni valittamaan pojan äiteelle, kehoitettiin siellä vaan lyömään takaisin. Näin tehtiinkin, jonka seurauksena tämä perhe muutti Australiaan, kenguruita kiusaamaan ja Aaltoset pääsivät muuttamaan ihka uuteen lähiöön, joka juuri on syntymässä keskelle viljapeltoja, metsää ja hiekkateitä.

Tämä maaseutumaisema muuttuu nopeassa tahdissa asfaltin peittämäksi betonitalorykelmäksi, jotka kylläkin ovat hyvässä järjestyksessä.

Puita istutetaan siisteihin riveihin, ruusupensailta erotetaan alueita toisistaan, ruohoa kylvetään talonmiesten riesaksi ja hiekkaa – sitä riittää. Talojen pihat saavat muotonsa, hiekkalaatikot täytteensä. Syntyy pari jalkapallokenttää ja vielä lentopallokenttäkin.

Jyrkkälää pystytetään talo talolta ja kun päästään aakkosissa M-kirjaimeen, muuttavat Aaltosten perhe sisätiloihin.

□ □ □ □

Ennen kouluikää olevat muistikuvat ovat välähdyksenomaisia kuvia, kuin leikkaushuoneen lattialle jääneitä filminpätkiä.

Ihmismuisti on vajavainen ja valikoiva. Muistotkin elävät ja muuttuvat koko ajan.

Vain yksi asia on varmaa; nostalgian määrä ei vähene, se lisääntyy ja yleensä kultaa muistot. Huonot asiat haluaa unohtaa ja hyviä korostaa. Se on normaalia itsesuojelua, joka toimii jokaisen yksilön parhaaksi. Mielenkiintoista on verrata omia muistoja toisten saman asian kokeneiden muistoihin. Joskus toisten muistot kuulostavat kuin ne olisi aivan toisesta todellisuudesta, mutta juuri se tekee sen mielenkiintoiseksi. Eniten muistoihin tuntuu vaikuttavan se, miltä asiat ovat kokemushetkellä tuntuneet.

Joskus mieli saattaa jopa saattaa varastaa kaverin muiston ja kertoa sitä kuin omanaan.

Ehkä muistot ovatkin yhteistä omaisuuttamme, koko ihmiskunnalle kuuluvaa perintöä ?.

ENSIMMÄISIÄ KUVIA

On kaunis kesäpäivä. Lämmin. Asfaltti on kuuma. Poika on löytänyt jostain kiven, jolla lyö toista kiveä. Tämä herättää samanikäisen pojannassikan huomion. Hän ottaa rohkeasti kontaktia.

"Mitä sä teet?"

Poika nostaa katsettaan kysyjään päin ja vastaa hieman kiusaantuneisuutta äänessään:

"Hakkaan kiviä."

Kysyjä on heti leikissä mukana.

"Mulla on kuorma-auto."

"Näytä."

"Oota, mä käyn hakemassa."

Poika rientää edestakas, ylösalas ja hakee kotoaan muovisen kuorma-auton. Se on sininen Sisu, jossa on kippilava.

"Tähän mahtuu kaikki noi kivet.. tarttee kyl hakata lisää...."

Päivä kerrallaan City tulee valmiiksi, kun viimeisetkin aakkoset saadaan pystyyn. Vielä tehdään muutamia asfalttihommia, rakennetaan Tarmolan kauppa, kioski pesulan viereen ja tietenkkin koulu. Aunelan koulu on ensimmäisiä palapelikouluja, jotka rakennetaan valmiista seinistä. Se käy todella nopeasti. Ehkä liiankin.

Tulen koulun pihaan, siellä on jo hirveästi sakkia. On satanut pari viikkoa ja nyt on tietenkkin kaunista, kun koulut alkavat. Opettajat yrittävät saada nappuloita luokkakohtaisiin jonoihin. Liekö ollut jonkinlainen nimenhuutokin siinä, mutta riviin järjestyään ja lopulta päästään luokkiin. Kaikki on uutta, pulpetit, oranssit piirustusluset, liitutaulu, neonvalot – kirkasta ja hyväntuoksuista. Luokassa on kolmekymmentäkaksi oppilasta. Pieniä ihmisen alkuja, ottamassa ensi kosketuksiaan suureen maailmaan. Muutamaa vuotta aikaisemmin näitä ihmisiä ei ollut edes olemassa ja nyt heidän kehittyvät aivonsa yrittävät saada jostain otetta, kiinnittyä todellisuuteen, yrittää oppia, sopeutua ihmisenä olemiseen. Sitä katsoo vieruskavereilta mallia, matkii heitä. Ahaa, nyt siis pitää ottaa penaali esiin. Opettaja piirtää jotain taululle. Oman nimensä. Marjatta Häkämies. Hän sanoo itsekin ihmetelleensä tuota

nimeä, jonka mieheltään sai, mutta me oppilaat tuskin edes ymmärrämme, mitä häkä tarkoittaa. Opettaja jakaa kaikille kynän, kumin ja vihon. Kumi haisee pahalta ja kynän keltainen maali on omituisen makuista. Vihko on hieno. Siinä on sininen kansi ja sisällä pieniä ruutuja. Tosi suorita. Saamme vielä läpinäkyvän viivoittemenkin. Joku pudottaa sen heti lattialle, toinen lyö sillä vihkoaan ja yksi osaa jopa pärisyttää sitä pulpettia vasten. Suurin osa on kuitenkin kiltisti hiljaa. Etenkin tytöt.

Pian pääsemmekin jo ruokasaliin. Se on valtava. Vaalean beigen värisiä pitkiä pöytiä, oranssisia kuppituoleja, keittiö ja mukavia keittäjiä. Saamme hieman tukevan keittäjän opastamana ottaa grahamlihapirakan ja tuoremehua. Menemme yhteen valtavan pitkään pöytään. Ruokailu on pian suoritettu ja kohta pääsemmekin jo kotiin. Kotimatalla joudumme ylittämään junaradan, vaikka se on muka kiellettyä. Alikulkutunnelia ei vielä ollut keksitty. Eikä edes verkkoaitaa. Ohjeena olisi ollut kiertää sillan kautta, mutta kuka niistä välittää ?

KAUNIS KESÄPÄIVÄ 1977

Istutetut puunataimet ovat nyt kolmimetrisiä, eivät enää ihan riukuja, mutta vieläkin niitä saa katkottua, kun tosissaan yrittää. Pääväyliä laidoilla on punaisia penkkejä, pihalla keltaisia. Pihat erotettiin bulewardista ruusupenssilla. Punaisia ruusuja, joiden kypsistä kiulukoista saa ainakin syyhypulveria ja käsikranaatteja. Valtavia kimalaisia surraa punaisen purppuraisissa kukissa.

Aurinko paistaa täydellä terällä ja lapset vilistävät kaikkiin suuntiin. Yhdet pelaavat pihalla tennistä, kahden penkin toimiessa verkkona. Toiset pelaavat keinussa polttopalloa ja tuolla leikitään kirkonrottaa, tytöt hyppäävät twstiä, narua ja ruutua. Pojat potkivat palloa, heittävät koria ja pikkulapset syövät hiekkaa laatikoissaan.

Kaupan kulmilla isommat pojat ryystävät janoonsa pilsneriä. Talonmies kehottaa siirtymään hieman kauemmaksi. Ei onnistu. Poliisilla uhkaaminen saa kaverin suuttumaan, jolloin hän tekee muutamia varjonyrkkeilyliikkeitä talkkarin nenän edessä.

Talojen välissä lentää pääskysiä. Haarapääskyt pesivät räystäiden alla, kuin olisivat täällä aina asuneet. Jostain ikkunasta huudetaan syömään-komentoa ja toisen ikkunan alla poika huutaa itkien äitiään.

On ihana kesä. Vaikka City on vasta nuori, on se sitäkin elinvoimaisempi, energisempi. Asiat soljuvat luontevasti, kuin olisimme aina asuneet kaikki yhdessä. Monille pienille lapsille se onkin ollut koko elämän mittainen aika. Heidän elämänsä on kuin elokuvaa, jossa koko ajan tapahtuu uusia ja ihmeellisiä asioita.

Pari muijaa kantaa pyykkikoria. Menevät pesutupaan.

Kioski on siinä vieressä. Se on keltainen. Luukku aukeaa liukumalla. Vasemmalla puolella myydään makkaraa ja lihiksiä, pari markkaa kappale ja oikealla puolella tupakkaa ja merkkareja, matoja, veneitä ja cola-pulloja. Limpparia myydään paljon, mutta pilsnerikin maistuu joillekin. Viisivuotiaat pojat kinastelevat kumpi oli jonossa ensin. Toinen suuttuu ja nappaa toisen lippiksen.

Tämä karjahtaa täysillä: "VITUN HOMO !"

Kaikki on niin traagista, mikä ei ole koomista.

Hieman vanhempi poika tulee ostamaan pienen askin tupakkaa.

Kioskin ikkunassa on lööppi, jossa lukee: "Sex Pistols hajoaa !"

ALKUASUKAS, METSÄSTÄJÄ JA SOTURI

Jyrkkälä kyhättiin pystyyn keskelle vehreintä maalaismaisemaa, erämaata, jossa eläimet olivat tottuneet kulkemaan omia polkujaan tuhansia vuosia. Ensin tulivat kivi-kautiset hirvenmetsästäjät, joiden huolena on kasvava väkimäärä. Siksi kaikki syötäväksi kelpaava yritetään pyydystää ja paistaa ruuaksi. Kun kaikki liikkuva on syöty omalta alueelta, on pakko siirtyä kauemmaksi ja toivoa, jos vaikka yhden oravan saisi pannulle. Ja lopuksi, kun kaikki on kaluttu paljaaksi ja järsitty piloille, on luonnollisesti lähdeittä sotimaan naapurilähiöitä vastaan. Tässä kohtaa metsästäjä muuttuu soturiksi ja alkaa valmistaa aseita. Teemme pihlajista nuolia, katajista jouskareita ja koivusta keihäitä. Kaikki käy kuin luonnostaan. Jotkut pojat käyttävät kaupasta ostettuja aseita, aina ilmakiväärejä myöten, mutta me teemme ja varastamme kaiken ihan itse.

Olemme Junakallion metsissä ja tähyilemme radan yli vihollisen puolelle, jossa tiedustelun mukaan on parisenkymmentä sotilasta ryhmittyneenä hyökkäykseen. Näin siis tiedustelun mukaan, joka kieltämättä on välillä hysterinen. Kävelemme huolettomina polkua pitkin ja se huolettomuus kostautuu samantien – joudumme helvetillisten sotahuutojen yllättäviksi. Hetkessä taivas on mustanaan nuolia, keihäitä, kiviä, ritsoja ja ilmatuliaseiden taukoamatonta sätkätystä. Olemme keskityksen keskipisteessä, josta on vain tuhat tietä ulos. Vaistot käskvät kääntää viholliselle selkensä, ottaa käyttöönsä oman maksiminopeutensa ja ravata turpa huurussa turvaan. Rivit huudetaan järjestykseen ja rintamakarkureita pilkataan vellihousuiksi.

Tiedustelemme pusikoiden suojasta vihollisen toimia ja kenraalimme laativat sen pohjalta viekkaat suunnitelmansa. Seuraavaksi hyökkäisimme me. Taktiikkaan kuuluu odottaa hiljaa ja heti kun vihollinen alkaa ylimielisesti rentoutumaan, lähteä kohti. Huudamme kammottavan sotahuutomme, joka aina väistämättä johtaa voittoisaan etenemiseen. Se saa vihollisen urheimpienkin soturien aivot painamaan paniikkinappulaa, jolloin rivit joutuvat sekasortoiseen ryntäystilaan, joka vie heidät takaisin omalle puolelleen ja vähän ylikin. Joillakin tulee kesken sodan äidin soppakulhot mieleen, eikä heitä enää nähdä taistelukentillä, jos muuallakaan.

Tämä asetelma jatkuu muutaman tunnin päivässä, välillä ruokataukoa pitäen. Yleensä

rajatapaukset tulevat käsiteltä viikossa, parissa.

Näin myös Jyrkkäläläiset vakiinnuttavat oman paikkansa kansakuntien joukossa.

Pikku hiljaa hoidamme välimme kuntoon naapurien kanssa. Laitamme Härkämäen nuoret soturit kerralla ojennukseen, kuten myös Pansion kurittomat röyhkimykset. Vienolan alkuasukkaat saavat menettää entiset metsästysmaansa lopullisesti uusille tulokkaille.

Pysyköön reservaatissaan. Laajennamme reviiriämme aina Ihalaan ja Raisioon saakka.

Nyt kun kaikki tietävät meistä periksi antamattomista Jyrkkäläläisistä, saamme olla rauhassa ja muistella kunnioituksella ensimmäisten uudisraivaajien uskomatonta uurastusta, voittoa sotimista, jonka ajattelemisenkin tuo kyyneleen kotikulmain kasvattien silmäkulmiin. Nyt pojat- asento !

Käsi sydämelle ja eläköönhuuto rakkaan kotikonnun kunniaksi.

”Eläköön Jyrkkälä. Eläköön asukkaat. Eläköön kotiseutu !”

EKAT KÄNNIT

Suvivirsi kimpoilee vielä voimistelusalin seinissä, kun juoksen kevättodistus kädessäni kotia kohti. Vapauden hurmio on täydellistä, vaikka tuliaisena on kaikkien aikojen huonoin todistus. Laitan paperin maksettujen laskujen pinoon, koska olin istunut sen takia satoja tunteja ja täten maksanut velkani yhteiskunnalle. Äitini yrittää kysyä jotain, mutta rynnistän ovesta ulos, kuudennesta viidenteen ja tökkään ravakasti Jartsan ovikelloa.

"Moi mitä jätkä läheks ulos ?"

"Joo venttaa vähän, niin pureskelen ja nielaisen...No nyt on valmista."

Pian olemme jo matkalla savustamaan Kakea ulos kolostaan. Hänkin on tankkaamassa, mutta kohta jo ilmestyy energisen oloisena pihalle.

Enää puuttui Juki. Hänkin on tulossa kyllä. Venttaa viikko.

No tuleehan sekin sieltä jo viimein ja virnuilee muina miehinä.

"Kesti vähän, mutta onhan tässä koko kesä aikaa....Jee jee."

"No ei todellakaan ole. Nyt on jo kiire. Tarmolasta bissee joka jannulle ja pöpelikköön."

Käymme passiin kaupan kulmille.

Tarkoituksena on löytää sopiva hakija. Hän on kuka tahansa heistä. Ihan tavallinen tyyppi, vaikka tuo tuossa. Toiset haluavat auttaa periaatteesta ja toiset rahasta. Kuitenkaan suurimmalta osalta ei viitsi edes pyytää, kun ovat niin ollakseen. Kaikki on kiinni naamavärkistä ja yleisestä olemuksesta. Konttorirottia ei, Kakolan kunkku, kyllä. Kohta tuleekin tuttu naama, lusitun moraalinsa kanssa.

"Mitäs pojat täällä stonda ?"

"Tarttis bissee."

"Paljonko ?"

" Tuo kaksikymmentäkahdeksan Lahtelaista. Vihreetä. Pari Marlboroa ja yksi Coltti. Siinä on kaikki rahat. Pidä loput."

Renttu Reinhold lähtee kauppaan ja me jäämme ulos.

"Voiko tuohon Lasseen luottaa ?"

"Tottakai voi. Se on ollut linnassakin monta vuotta, eikä silti vasikoinut."

Pian Reinhold tuleekin kaljakassit kourissaan, jotka se laskee maahan ja alkaa kaivella taskujaan.

"Oliko se Camelia. Ei. Norttia. Jaa. Malppii ja Colttii vai ? Ootas vähän."

Se kaivaa povaristaan ja hihoistaan pyydettyjä merkkejä.

Hyvä tyyppi hoitaa hommat himaan.

Tarkoitus on mennä Junakalliolle, joka on kallionleikkaus keskellä metsäistä laaksoa. Tällä radalla kolistelevat lättähatut ja tavarajunat, mutta nyt itse pääasiaan. Humalahakuisten maltaiden kimppuun.

”Ei hemmetti, täällä on jotain vitun Karhua.”

Kakelle ja Jartsalle on kahdeksan pulloa, mulle ja Jukille kuusi.

Avaan pulloni sytkärillä ja tempaisen sen miehekkäästi huulilleni. Hyi helvetti, kun on lämmintä ja kitkerää. Kiroillen hiljaa mielessäni, mutta yritän niellä kuin ei mitään.

”Hmmpphh. Hiukan vahvaa, mutta paremmin kahahtaa hattuun.”

Kaikki juovat hampaat irvessä känniä päälle.

Vedän pullon parilla huikalla ja pian tuntuu mukava surina päässä.

Pari kolme lisää ja energiat virtaavat uskomattoman upeasti.

Ajatus kirkastuu. Tuntuu vahvalta. Saan otteen maailmasta. Se on nyt kokonaan mun.

Kun lämmintä kaljaa yrittää juoda nopeasti, pulloon jää puoleenväliin vaahtoa.

Tätä pitää sitten imeä, kuin tuttipulloa, ettei mitään menisi hukkaan.

Kitkerän täyteläistä. Tsih. Kluk. Röyh. Veturi vetää ja vaunut kulkee.

Urakka melkein suoritettu. Loput pari pulloa tungemme hihoihin ja povareihimme.

Hiukan huojuttaa. Joka viides askel on korjausliike. Huips. Tässähän mennään kuin porsaas jonossa. Tra-la-laa. Toikkaroimme isoin äänin kohti asutuskeskittymää.

Kake sanoo haluavansa lihiksen.

Suuntaamme kioskille. Myyjä avaa luukun.

”Mitäs pojat?”

Kaiken nähnyt myyjä ei nyt jaksa hymyillä.

”Lihapiirakka kaikilla mausteilla ja syödään heti. Nyt heti.”

Kake kaivelee vihreästä kukkarostaan erivärisiä kolikoita.

”Tuleeko sipulia?”

”Juu laita raakaa. Ja paistettua. Paljon. Ja kurkkusalaattia. Paljon.”

Kake ahmi kuumaa piirakkaa. Repii syöksyhampaillaan palasia kurkkuunsa. Puhaltaa höyryä sieraimistaan. Mutustelee. Maiskuttelee. Nuolaisee huuliaan. Välillä katsoo meitä epäluuloisesti, kuin olisimme saartaneet hänet ja valmiina iskemään häneen kiinni.

”Jätä rönät.”

Jartsa ehtii ensin ja saa piirakanpalan mausteineen. Hän haukkaisee nopeasti paperista ja muille jää vain ihana tuoksu muistoksi.

Käymme erään parvekkeen alla juomassa loput kaljamme.

Pian kuitenkin Kaken naama muuttu harmaaksi.

"Hei ventatkaa jätkät. Nyt on vähän.."

Muuta hän ei kerkeä sanoa, kun hirvittävän röyhtäisyn saattamana, äsken vielä niin kaunis piirakka pullahtaa ulkomaailmaan.

"RÖÖ-YYYYYHHH. Hyi saatana pojat. Väistykää vähän. RYYYYHHH."

Voi sitä oluen ja kurkkusalaatin harmoniaa.

Hän on punainen. Hän on sininen. Hänessä on jotain keltaistakin.

Kyöneleet valuvat hänen silmistään. Pahaa tekee katsoa tuota alavireisyyttä.

Jottei homma olisi näin yksinkertainen, paikalle kurvaa Kaken isä, joka on sattumalta vielä talonmieskin. Hän jarruttaa pyörällään, laittaa sen nopeasti seinää vasten ja saartaa meidät käsillään. Isä ottaa ottaa poikaansa rytkyistä kiinni ja puristaa hänestä tietoja.

"Mitä sinä olet taas mennyt tekemään. Selitä !"

"En mä mitään...Söin huonoa lanttulooraa..."

"Ei mitään selityksiä !"

Homma näyttää niin ristiriitaiselta, että peräännyimme kaikki taka-alalle.

Juki livahtaa kotirappuunsa. Minä ja Jartsa hivuttaudumme kulman taakse.

Menemme kotiin. En löydä avaimia mistään.

Ainoa keino on mennä takapihalle ja lähteä kiipeämään ränniä ylös.

Tuntuu olevan tukevaa tekoa. Jalkani tavoittaa ensimmäisen kerroksen parvekkeen kaiteen, jossa saan levätä hetken ja ottaa uudestaan kolme, neljä, ehkä vielä viideskin askel ja päästä näin toisen kerroksen parvekkeen kaiteelle. Kolmannessa kerroksessa on joku lapsi parvekkeella. Laitan sormen suuni eteen: "Sssh".

Lapsi heittää lelunsa ohi pääni ja juoksee itkien sisälle.

Nyt äkkiä neloseen. Siitä vitoseen.

Jään hetkeksi katsomaan naapurin olohuonetta. Onpa heillä hienoa. Rutistan viimeiset pari metriä. Mutta hei, onpa oudon näköinen parveke tässä. En tunnista kotiani hämärässä, vaan yritän vielä ylemmäs ja päädyn melkein katolle. Pakitan takaisin ja hyppään alas. Parvekkeen lattialle. Koputan ikkunaan. Ei mitään. Hakkaan lujempaa ja kohta unipörröinen mutsi tulee avamaan oven.

"Mitä hittoa..Oletko jäänyt parvekkeelle vahingossa ?"

"En kun avain jäi kotiin ja oli pakko kiivetä..."

"Saakelin hullu. Heti nukkumaan !"

Saan avokämmenellä korvalle ja luikin huoneeseeni.

Ahh. Vihdoin. Oma sänky maistuu nyt....

Laitan silmät kiinni ja koko huone alkaa pyörimään.

Hyi helkkari. Kuvottavaa. Pakko nousta istumaan ja niellä metallin makuista sylkeä.

Yritän uudestaan. Nyt pyörii entistä nopeammin. Koko sänky kaatuu ja melkein kippaa minut maahan. Äkkiä ylös ja juosten vessaan.

Rööööyyyhh. Bluuuhh. Aaahhhh. Toinen kierros. Aaargghh. Huh hei. Ei kiitos m enempää.

Se teki erinomaisen hyvän vaikutuksen. Hui jui. Kylmää vettä naamariin. Plätsistä ja hörpsistä. Nyt nukkumaan kankein leuoin.

Kuplivan vaahtujuoman vapauduttua ruumiistani, maailma pysähtyy aloillensa ja palaudun kiinteälle alustalle.

Katson vielä verhon raosta, onko salainen ihastukseni sammuttanut valonsa.

Vajoan avaruuden heliin käsiin....rauhaan raukeaan. Suutelen sinua....ahh.

Hyvää yötä kaikkeus.

DRINKING LIKE THE BEAST

On aamu.

Istumme Jartsan kanssa rappukäytävässä.

Jostain alkaa kuulua puhetta matalalla äänellä.

"Woe to you, oh earth and sea

For the devil sees the beast with wrath

Because he knows the time is short

Let him who hath understanding

Reckon the number of the beast

For it is a human number

It's number is six hundred and sixty six"

"Mitä....?!"

"I left alone, my mind was blank, I needed time to think

To get the memories from my mind...."

Musiikki lähti raikumaan, kimpoillen talojen seinistä, täyttäen koko Cityn.

Vastapäisen talon parvekkeella pari jatkää kääntelee kaiuttimia sopiviin kulmiin, jotta varmasti kaikki saisivat kuulla maailman parasta musiikkia.

Tässä on nyt jotain aivan uutta. On alkanut uusi aika. Vallankumous tuli sittenkin ja siitä merkinä ilmestyy Iron Maidenin "The Number Of The Beast," eikä mikään enää ikinä olisi kuin ennen.

Äitini on lähdössä maalle ja se tietää aina bileitä.

Bileitä meille ja vähän naapureillekin.

Suunnitelmiin kuuluu kepparia jokaiselle jantterille, noin puolitoista kertaa maksimimäärä.

Jartsa on tässä vaiheessa täyttänyt 18 vuotta, joten lähdemme muutta mutkitta

Härkämarkettiin, sihiseviä bissejä selaskelemaan. Juki kaappautuu mukaan, onhan hänkin

jo kaljanostoiässä, josta todisteena tähtititeellinen parrankasvu, josta olisi moni proffakin

kateellinen. Itse olen jengin nuorin ja vasta haaveilen komeista viiksistä, autosta ja

kuumista gimmoista. Mutta nyt olemme taas tekemässä oman elämämme

maailmanhistoriaa. Tarkoituksena on ostaa peräti seitsemänkymmentäkahdeksan pulloa mölyöljyä, tasan kaksikymmentäkuusi pulloa per mantelitumakkeen omistaja. Eihän sitä muita tumakkeita edes tarvita, kun ladomme kaljat kärryyn, kuorutettuna parilla juustonaksusipsiripsipiirakalla.

Älkää herra isä tavatko tuota sanaa humalassa, jos ette halua poliisiautoon koko kansan pilkattavaksi. Muutamat röökkit ja juustonaksusipsiripsipiirakkapussit hihnalle hinautumaan, kohti kassaneitiä, joka selvästi haaveilee unelmiensa prinssin pelastavan hänet tästä iankaikkisesta tylsyydestä.

Yksi pullo kasan päältä, myyjälle ikäänkuin näytteeksi.

Nuori myyjäneito hymyilee somasti ja kysyy Jartsalta; "Montako siinä on?"

Jartsa katsoo ystävällisesti myyjää ja sanoo silmää räpäyttämättä: "Neljäkymmentäviisi."

Myyjä miettii sekunnin ja lyö 45 pulloa kassaan.

"Kiitos ja hyvää viikonloppua," toteamme kaikki kuin yhdestä iloisesta suusta.

Pussit ovat nyt erittäin täynnä ja joudumme toisella kädellä tukemaan ohuita kassejamme, etteivät repeytyisi kuin entiselläkin puliukolla ja pilaisi koko loppuelämää. Toisaalta, jos pusseja olisi enemmän, myyjä olisi voinut huomata pikku vedätyksen?

Pihalla repeämme riemusta. Ei pelkästään rahansäästön takia, vaan inhimillisen nokkeluuden vuoksi. Oma etumme ja jengin etu. Siinä sitä on moraalialla, joka kestää.

"Mistä sä sait noin hyvän idean?"

"On jätkällä pokkaa."

"Se vaan tuli jostakin. Sopiva tilaisuus ja kun äitikin on käskenyt olla tuhlaamatta kaikkia rahoja..."

"Hah hah haa. Pakkohan se on äitiään totella."

"Ollaan päästy eteenpäin irtokarkki- ja hedelmähuijauksista. Ikäänkuin uudelle tasolle..."

Lampsimme kotiin sen rapiat puoli kilsaa ja meille päästyämme, tungemme jääkaapin täyteen olutta - joka sivumenne sanoen on maailman kaunein näky - nappaamme pari mukaamme olkkaariin ja käymme istumaan. Röökiä huuleen ja parvekkeen ovi selälleen. Pulloista kuuluu pehmeitä poksahduksia, bissemäisiä sihahduksia, kuuluu sytkärien rahinaa, nautinnollisia kulauksia ja tyytyväisiä, ikäänkuin hymähtäviä pikku röyhtäkkeitä. Tässä vaiheessa tunnelma ei voisi olla parempi - tai oikeastaan, jotain vielä puuttuu. No niin, kuten arvasittekin, musiikki puuttuu, tuo jumalallisuuden yksi ilmenemismuodoista. Minä kun olen meistä hän-jätkä, joka haluaa aina määrätä musiikin tahdin ja sävelen. Ikäänkuin deejii ihan luonnostaan.

Usein kaverit yrittävät tässä kohtaa hidastaa intoani ja maanittelivat olemaan vielä hetken

ilman ja tätä en voi mitenkään ymmärtää. Nyt ei vaan pysty enää pidättelemään. Ihan pakko laittaa uusi levy soimaan. Ettekö te ymmärrä ? Hyvänen aika – uusi levy sentään ! Äkkiä nyt muovikuoret pois, mutta ei saa naarmuttaa pahveja ja siinä se on. Maidenin uusin levy. Onpam upeat kannet. Sanatkin oikein painettuina levypussiin. Otan levyn esiin ja katson uria valoa vasten. Hyvältä näyttää. Tuossa on näköjään hitaampi biisi, kun on harvemmassa uria. Mitäpä sitä muuta kuin lätty lautaselle pyörimään. Lasken neulan varovasti levyn alkuun. Kuuluu pieni rasahdus ja parin kierroksen jälkeen kaiuttimista syöksyy ulos täysin uudenlaista, ennenkuulumatonta energiaa, joka ammutaan suoraan kuulijain hermopäätteisiin.

Järkkymätön kitaramuuri, virveli vatkaa kuin höyrymoukari päätä ja peltejä ruoskitaan lähes sadistisella tarkkuudella, jolloin ne sihisevät tyytyväisinä hyvän mestarinsa käsittelyssä. Basso pilkkaa polveilevalla rytmityksellään koko tunnettua maailmankaikkeutta. Laulaja kaataa kantavan voimakkaalla äänellään heikoimmat kumoon ja stemmat kiskovat housut jalasta, jolloin ihminen jää avuttomana ihastelemaan tätä julkeaa voimaa, joka pulppuaa siitä samasta lähteestä, jotka aikoinaan synnyttivät kaikkeuden ytimen, kaappasivat pimeät energiat käyttöönsä, loivat kvanttifysiikan uudelleen ja antoivat massoille sen kipeästi kaipaaman energian. Loputtoman Kaikkeuden kokonaisuudelta lähti tässä kohtaa järki. Rock on nyt lopullisesti kuopattu ja sen raunioille on syntynyt jotain uutta ja ihmeellistä - teräksisen kovaa ainetta: Heavy Metallia ! Käykää soturit eteenpäin. Miekat esiin, nyt mennään, eikä meinata !

Tuntuvat olevan kaveritkin heti menossa mukana, vaikkeivat täysin hevareita olekaan. No, eihän siihen tarvita kuin heviä ja levari, niin kohta olet hevari. Pöytä alkaa täyttyä hylsyistä ja niitä saa roudata köökin puolelle. Tiskipöytä täyttyy ensin. Pullo pullolta puheen tasomittarit nousee. Sisältökin nousee alkumetreillä nokkelaan sanailuun, iloiseen verbailuun, kunnes noin kymmenen pullon jälkeen kaikki puhuvat yhtä aikaa ja desibeleillään yrittävät hukuttaa kaverin vähemmän tärkeän asian, jota on suorastaan mahdoton kuunnella loppuun saakka.

Pisaratamme kulkee väliä; jääkaappi - nojatuoli – parveke - wc.

Systeemi toimii kuin automaattimetro, itseään pyörittäen.

Ensimmäisenä nukahtaa Jartsa. Hän on oikea unelmavävy, kun osaa sammua ajoissa. Juki yrittää vielä pikkaisen jotain möristä, mutta kohta hänenkin voimat kytkeytyvät pois päältä, jolloin silmistä sammuu valot tykkänään ja suu jää auki kuin kysyen elämän tarkoitusta. Mitään vastauksia ei tule ja lopulta jään aivan yksin. Hemmetin tylsää on. Jätkät ovat ihan nukkumatteja, eikä mua väsytä yhtään.

No, tässä voisi vaikka pikkaisen siivota. Ainakin tyhjät pullo kaappiin, metalliset tuhikset tyhjiksi ja huuhtelu päälle. Pöydän pyyhintää märällä rätillä. Onpas siinä hirveesti tuhkua ja kaljarantuja. Kummia possuja, kun eivät osu edes tuhkakuppiin.

Seuraavaksi käyn järjestelemään levykasaa, kun en ikinä ehdi laittaa niitä heti takaisin pusseihinsa, koska muuten tulisi musiikkiin liian pitkiä taukoja. Erittäin tylsää hommoo, mutta pakko tehdä.

Kasetit vielä kun saa koteloihinsa, niin sekin vitun tylsä työ on tehtynä. Päälle heitän vielä kahdeksan sekunnin imuroinnin ja kas; kaikki on taas kuin kuvastosta revittyä laatukamaa. No, kuvastoja on monenlaisia.

Herättelen hieman kavereitani, ohjaten heitä mutsini sänkyyn koisimaan.

Pojat ovat siinä kuin pieniä enkeleitä, kun laitan heidän päällensä yhteisen peiton.

Vissiin juuri siksi on aivan pakko ottaa musta paksu tussi ja piirtää heille kummallekin hellyyttävät munankuvat poskiin. Yksi muna yhdelle poskelle ja käännä vielä se toinenkin poski, nooin isi piirtää juu. Voi hellanlettales, kun on sööttiä. Kummallekin samanlaiset, ettei iske peniskateus heti aamusta.

Alkaa jo aamu sarastaa, mutta minä pahvipää vain valvon.

Jätkätkin availevat jo m silmiään. Se on Jartsa, joka ensimmäisenä hokaa Jukin naamassa upeaa ite- taidetta. Hän osoittaa sormellaan suoraan poskeen ja nauraa hersyvän sydämellisesti.

"Hoo-ho-ho-hoh-hoh-hoo."

Juki hieman ihmettelee, mistä perseestä nyt tuulee, mutta kun hän bongaa Jartsan poskeen ilmestyneen tussitatuoinnin, niin hänkin yhtyy The Naurajien röhökuoroon.

"Höö- hö- hö- höh- höh- röö- höh- höö."

Hetken siinä ovat velikullit vahingoniloisia toisilleen, kunnes ymmärtävät suuremman kuvan, karun todellisuuden.

"Makke perkele on maalannut meille KUMMALLEKIN munan poskeen".

Herätys on hilpeän hienostunut ja kerrankin naama pestään oikein saippualla vaahdoten.

Nyt on mun vuoro mennä nukkumaan, omaan huoneeseen. Johan tässä on tullut touhuttua kaikenlaista.

Herään muutaman tunnin kuluttua, enkä ymmärrä yhtään missä olen.

On pimeää, kuumaa, ahdasta.

Nyt on helvetti irti. Täytyy äkkiä päästä pois täältä. Happea nyt jumalauta !

Käytän paniikin antamia voimia ja pääsen murtautumaan massojen läpi, joiden alle olin hautautunut nukkuessani saksanpaimenkoiranunta.

Huh, ei se ollutkaan maanvyöryä, vaan kasa peittoja, patjoja, tyynyjä ja muuta pehmeää.

Hetken olin kauhuissani, kuin afrikkalainen virtahevon suussa.

Pojat nauravat katsellessaan teutarointiani ja näin olemme sujut. Kosto on suoritettu.

Tasapeli. Reilupeli. Pippeli.

KUPLA-AJELU

Blim Blom.

Ovikellon kutsuhuuto.

Katson ovisilmästä ja Jartsa se siellä tuijottaa sivuunsa.

”Moi, mitä äijä. Läheks ulos ?”

” Tottakai. Seiso sekunti.”

Lenkkarit alle ja pusakka ylle. Siinä se sekunti jo menikin.

”Mitäs tykkäät jos mentäisiin pienelle koeajolle. Ukko nukkuu, eikä siitä ole kuskiksi ?”

Jartsan isukilta löytyy vanha kuplavolkkari, jonka akkua se säilyttää kotona kaapissa.

Luultavasti varkaiden varalta. Varmaan isukki haluaisi lainata autoaan omalle pojalleen, ettei tämän kehitys vaarantuisi, jos vain ymmärtäisi tämän näkökulman ?

Pian tämä innokas kokeilija tuleekin akkua kantaen rappukäytävään. Siitä hissillä alas, ulos vasemmalle ja kohti parkkipaikkaa, jossa ihmisten kulkuneuvot eivät kauheasti kiillä kauniissa aamuauringossa. On vielä aikainen kesäaamu. Ihmisluonto vasta heräilemässä uuteen päivään. Jossain taapertaa yksittäinen aamuantero ja tuolla tallustaa koko yön poikien kanssa rellestänyt juhlaajorma, joka viimein ymmärtää palata kotiin, vaikka rahat loppuivat jo neljä tuntia sitten. Yön rauhattomuus on vaihtunut uuden päivän puhtaaseen viattomuuteen. Ihmiset saavat uuden mahdollisuuden, yrittää vielä kerran. Näinä aamuina voi nähdä karskinkin miehen kantavan kukkapuskaa katuviissa käsissään ja aina joskus näkee myös hoippuvan naisen, jonka kaunistamiseksi laitettu huulipuna on nyt tehnyt hänestä Ronald McDonaldirin näköisen hirviön.

Olosuhteet ovat erinomaiset ajoharjoittelua ajatellen – eipähän tarte sitten mennä autokouluun ihan untamona. Tässä nyt muuta kannata, kuin laittaa akku vaan paikoilleen, katsoa onko kaveri kybällä mukana, nostaa ok-peukut ylös ja käydä hommiin.

Jartsa hyppää isännän elkein kuskin penkille ja minä pelkääjän paikalle, vaikka yhtään ei pelota ja miksi pelottaisikaan, kun Kuplakin hörähtää iloisesti käyntiin, kuin olisi avaimesta kääntänyt. Ai jai poijaat. Nyt tuntuu hyvältä. Jartsa rusauttaa pakin päälle, kääntää keulan menosuuntaan ja kiihdyttää ykkösellä sen minkä lähtee, mutta kakkosella antaakin sitten kierroksien pysyä alhaalla, kun käännämme etupyörät Suikkilaan päin. Jartsan suharointi

on heti erittäin ammattimaista. Täydellinen luonnonlahjakkuus kyseessä. Joillekin ajokortti pitäisi antaa kastetilaisuudessa tai kirjata jo syntymätodistukseen. Lähdemme pyörimään Pahaniemen hiekkateillä. Ajomme on leppoisaa, vaihtuvien maisemien ihailua, vain pikkaisen soraa lennättävää kruisailua.

"On tässä kevyt keula. Katso nyt kun painaa kaasua..."

Jartsa lähdettää ja sompailee kuin Hannu Mikkola. Näin saamme pahimman testosteronin liikatuotannosta johtuvan adrenaliinivajeen täytettyä ja suuntaamme takaisin kohti lähtöruutua. Saimme sen mitä halusimmekin – pikkaisen vaan ajoharjoittelua.

Tulemme Ojarannatietä kohtaan, josta alkaa kevyenliikenteen väylä.

Yht'äkkiä saan idean, joka on kuin merkki jostain.

"Mitä jos mentäisiin tuosta pyörätietä pitkin ja vaikka ihan vaan työnnettäisiin loppumatka...?"

Tämä olo tuli yht'äkkiä ja sellaista yleensä kannattaa uskoa.

Jartsa pysähtyy, miettii hetken, mutta haluaa kuitenkin ajaa teitä pitkin.

Jatkamme eteenpäin ja juuri kun pääsemme taas Suikkilantielle, peräämme ilmestyy kyttäauto, kuin taiottuna. Voihan perskuleen pirs kattti. Nyt on turha itkeä, mitä mä sanoin-fraasia, vaan yrittää kestää vaikeassa paikassa, kuin mies ainakin.

Ajamme normaalin oloisesti ja yritämme vanhaa kunnon Käänny Vitun Nopeasti Vaikka Jonnekin Vitun Moottoritielle-kikkaa. Ajamme ramppia alas ja kiihdytämme minkä autosta lähtee, mutta poliisi pysyy perseessä kiinni, ulvottaa sireeniä ja vilkuttaa valoja ihan vaan vittuillakseen.

Ymmärrämme pian, ettei Kupla ole mikään Porche ja antaudumme suosiolla.

"Päivää. Ajokortti ja rekisteriote."

"Nyt ei ole mukana semmosia."

"Jaahas, nouskaa autosta ja tulkaa mukaan."

Katsomme Saabin takapeniltä taaksemme jäävää autoamme. Se näyttää surkealta. Me näytämme surkeilta ja olemme surkeita. Surkeina saavumme asemalle, mutta ei se ole sen kummempi paikka, kuin muutkaan virastot. Itse en saa alaikäisenä edes nuhtelua ja Jartsakin vain jotain perästä kuuluu- läppää. Se ei paljon huoleta, mutta auto huolettaa. Heti päästyämme kyttikseltä, on meillä kova kiire palauttaa auto, ennenkuin jäisimme vielä kotonakin kiinni. Se olisi kaiken huippu.

Matkaa autolle on vain pari kilometriä. Lähdemme kävelemään moottoritien laitaa. Kävelemme vikkelään ja kun tulemme kohtaan, jossa meidät pysäytettiin, meidät pysäytetään taas.

Nyt sen teke hirvittävä havainto: Auto on pöllitty !

Hetken epäilemme muistiamme ja yritämme kääntää asiaa jotenkin parhain päin, mutta mikään ei nyt auta. Auto on poissa ja joudumme palaamaan kotiin ilman sitä. Se on kuoleman jälkeen heti toiseksi kauheinta.

Kotona Jartsa kertoo totuuden. Auto on varastettu. Siihen loppui totuudesta jauhaminen. "Isi isi. Vein sulle akun valmiiksi, jotta pääsisit heti aamusta köröttelemään markettiin, mutta kohta kun katsoin autolle päin, niin ne saatanat olivat pöllineet koko helvetin auton. Voitko käsittää? Voi vittujen vittu. Kaikkeni yritin sun puolesta, mutta perseelleen menee aina, jos vaan hiukankin yrittää olla mieliksi. Saatanan saatana ja vitun hihhulit perkele. Oon isi tosi sori ja ostan sulle uuden auton, kun pääsen töihin."

"Non noo poika. Äläs nyt sappees tukehdu. Auto se vaan on. Ja hyvä ettet ollut itse autossa, kun vorot sen veivät".

Iskä rauhoittelee poikaansa ja virnistää ovelasti.

Hittolainen. Aavistiko se vanha jermu jotain. Sehän on shamaani?

Myöhemmin kesällä auto löytyy hiekkakuopilta, poltettuna.

Varkaatt olivat alhaisinta kastia.

Varasta - romuta - polta - kastia.

STYROX-CITY

Rakenteilla oleva naapurilähiö on jokaisen pojan unelma. Siellä asiointi vastaa hyvinkin rautakaupassa käyntiä, etenkin jos ostaa firman piikkiin. Kolmen koplra, Kake, Jartsa ja mä, olemme lähdössä kierrokselle. Tarkoituksena on katsella, mitä on tarjolla ja sen mukaan keksiä sille uusiokäyttöä. Käymme läpi jätelavoja, josko sieltä löytyisi tarvikkeita ja inspiraatiota uusiin hankkeisiimme. Voi voi pojat, kyllä löytyy herkkuja. Valkoisesta muoviputkesta saa kelpo jousipyssyn, kun laittaa kaksi putkea sisäkkäin. Näin jäykkyys lisääntyy sata rosenttia. Kuka sitä nyt vetelällä pelillä mihinkään osuisi ?

Näin aikaansaadulla jousipyssyllä suoraan ylös ammuttu nuoli pysyy näkymättömissä pari kolme sekuntia, ennenkuin taas tulee pisteenä näkyviin, pienenä pisteenä, kuin kissanpaska kevähangella. Ritsa on jokapojan toivelahja. Näin se tehdään: Oranssista, paksusta kuparijohtimesta muotoillaan ritsan runko. Päälle rullattaa ohuempaa ampumalankaa, joka pitää samalla paksun kumilangan kiinni. Oranssista, jäykästä johtimesta leikataan noin kolmesenttisiä pätkiä, jotka väännetään Uun muotoon.

Tästä syystä sitä kutsutaan U-kudiksi. U-kuti-ritsa on voimakas ase. Esimerkiksi ammuttaessa oman huoneen oveen, se sujahtaa oven sisuksiin, kuin kasetin nauha mankkariin - joten varokaa silmiänne, kun mulkoilette ritsalla ampuvaa henkilöä.

Nyt haluaisimme löytää jotain uutta ja erilaista. Joskus asia on niin suurta ja silmiinpistävää, etteisitä tahdo hoksata. Tuijotamme aikamme suuria pinoja, joissa on valkoisia, neliskulmaisia levyjä, joita on muovilla kietaistu puolimetrisiin nippuihin.

"Hei kattokaa, toi on sitä vitun styroxii..."

"Se kuulemma kelluu hyvin..."

Otamme jokainen yhden nipun tuota ihmeainetta ja suuntaamme nenämme kohti jokivartta. Kyseessä on mukava pikkujoki, jossa virtaa maitosuklaanuskeaa vettä ja penkereet ovat tiheän kasvuston peitossa. Viidakkomaista tunnelmaa lisää rautaristikoista kyhätty silta, jonka tukirakenteita pitkin pääsee ylittämään joen, vaikka juna kulkisi samaan aikaan yläpuolella. Alla virtaavaan kivikkoiseen veteen on vaarallisen pitkä matka.

Tämä kaikki vetää meitä vastustamattomasti puoleensa.

Keväisiin rituaaleihimme kuuluu aina joen vapauttaminen jääpeitteestään. Se käy

parhaiten hyppäämällä sulan reunaan ja hakkaamalla jäälautta irti emostaan. Näin saa lasketella rallatellen alajuoksuun, tietäen tekevänsä jotain tärkeää. Erinomaista harjoitusta kaikki tuollainen. Nyt meillä on kuitenkin lautat omasta takaa. Joku viisas on keksinyt näin upean aineen, joka on kevyttä ja kelluvaa. Laitamme kolme styroxpinoa jonoon ja yhdistämme ne taipuisilla oksilla toisiinsa.

Tämä aiheuttaa helvetillistä kitisevää ääntä, joka saa ihon kananlihalle ja selkärankaa pitkin kulkemaan jäädytettyä typpihappoa. Hyi saatana – sitä joutuu kestämään NIIN paljon, päästäkseen rentouttavalle jokimatkalle.

Löydämme muutamia laudanpätkiä, tenukeppien majanrämästä, jolloin melapuolikin on hoidossa. Mitäpä tässä enää muuta, kuin työnnämme kitisevän lauttamme jokeen ja asetumme varovasti kukin omalle lohkollemme. Kake eteen, Jartsa taakse, minäpoika keskelle. Pieni pukkaus rantatöyräältä ja näin pääsemme joen vietäväksi.

”Hei hyvinhän tämä kelluu !”

”Pitäkää nyt suorassa saatana !”

”Meloo yks, meloo kaks, meloo kaks kolmee !”

Tuskin on parempaa tapaa liikkua. Linnut laulavat pusikoissa, aurinko möllöttää armollisesti lämmittäen ja joessa riittää sopivasti virtaa.

Välillä pitää meloa pikkaisen enemmän ja toisinaan vaan ohjailla, mutta kaikenkaikkiaan, matka etenee mukavasti liplatellen. Pikkuisen viheltelemme Kwai-joen siltaa, kun saavumme hiljalleen junasillalle. Siellä joku pariskunta kävelee meitä ihailien. Yllättäen kuitenkin mies alkaa huutamaan sieltä korkeuksista.

” Pojat perkelees. Olette varastaneet nuo styroxit. Viekää ne heti takaisin !”

Mies jupisee siellä, kun haluaa esittää suurta alfa-apinaa vaimolleen, joka aivan kuin häpeäisi siinä vieress. Mekin osoitamme inhoamme ja halveksuntaamme hänelle.

”Haista sinä ukko vittu !”

”Tule tänne huutamaan saatana !”

Livumme mutkan taakse ja typerät valkonahat jäävät taaksemme.

”Kuka vitun idiootti tuo oli ?”

”Helppo se on sillalla on huudella.”

” Melotaan me vaan nyt ihan rauhassa...”

Olemme tyytyväisiä, kun pääsemme rauhaan nauttimaan viidakon antimista. Linnut laulavat, kalat polskivat, apinat riekkuvat.

Päästyämme turvallisesti alajuoksun suvantopaikkaan, on aika hypätä maihin. Paikka on ruohoinen joen törmä, jonka yläpäässä alkaa heti viljapelto. Kaken mielestä on parempi heti polttaa lautta, ettei jäisi roskia luontoon ja todisteita työmaapoliisi Håkanssonille.

Laitamme samantien styroxit kasaan ja tulta alle.

Ensin tulee ihan pieni liekki, joka sulattaa levyä nestemäiseksi.

”Hyvinhän tuo palaa...”

” Kuin muovია polttelis.”

Hetkessä levyt ovat ilmiliekeissä ja tupruttavat paksua mustaa savua, joka näyttääkin helvetillisen myrkylliseltä. Pian heinätkin syttyvät palamaan ja tuulenvire saa tulen karkaamaan ylös mäkeen.

”Tehkää nyt pojat jotain !”

Kake antaa ohjeita ja yrittää rotsillaan hakata liekkejä matalaksi, mutta hänen nylontakkinsa syttyy myös palamaan ja pian koko mäki on liekeissä. Nyt tulee kiire. Taitamme parit puunoksat ja niillä saamme hiukan hillittyä kulon leviämistä. Hakkaamme kuin Muhammad Ali ja vartissa saamme tulen sammumaan. Mustaa heinää on kymmeniä neliömetrejä, mutta liekit ovat poissa.

Nokisilla naamoillamme valuvat hiki ja kyyneleet. Kaikkemme annoimme. Nyt kun tämäkin on nähty, voimme rauhassa painua vittuun yskimästä.

ANTTILAN TASKUALENNUS

Lähdemme Jartsan kanssa linja-autolla numero 10A , kohti keskustaa. Se ottaa tuollaiset varttitunnin rapiaiset, kun tulemme torin laidalle ja hyppäämällä hyppäämme ulkoilmaan, nokkaviisariemme osoittaessa suoraan kohti Anttilan alelaareja. Jartsan pitää saada uudet kengät, mutta tarvehankintalistalla kuumottavat tennismailat päällimmäisinä.

Juuri kun olemme menemässä Anttilan ovesta sisään, eräs puolittu kokohullu pelmahtaa eteemme, kuin olisi pöllähtänyt jostain eri ulottuvuudesta. Kuka tietää ?

"Kato Artsi-boy. Kuis paneskelee ?"

"Moi mitä jarskat. Hei muuten - tarttekte jotain...Voisin hakee, kun on haku päällä taas."

"Jaa jaa. No hemmetti – tarttis kyl saada uudet kengät. Ihan vaan normaalit, nahkaiset kävelykengät. Jotku kusikiiturit. Kyl sä tiät ?"

"No mitä vittuu muutakaan."

Lähdemme kenkäosastolle ja pian Jartsa löytääkin kivat lantaluistimet. Mustat, nahkaiset kävelykengät, joissa on kumipohjat, lievä korko, roiskeläppä, kultainen merkki, kuin suuntavilkku ja kaikki muodinmukaiset leikkaukset - olivat jääneet liukuhihnalle. Hintaa hiukan alle viissataa markkaa, joka on Kalle Anttilan minimipalkka minuutissa.

"Ottaisin nämät. Nähdään ulkona vartin päästä."

Artsi kaappaa kengät käteensä ja työntää ne takin alle, pitäen samalla toisella kädellä takin lievettä kenkien suojana. Näin hän lähtee marssimaan ulos täydellä höyryllä. Kuin vihaisena koko helvetin kapitalismille. Röyhkeys on avainsana näissäkin hommissa, ammattilaiset ovat erikseen.

Meillä on vielä omia asioita hoidettavana ja lähdemme muitta mutkitta urheiluosastolle, tennismailoja valkkaamaan. Otamme erilaisia mailoja käteemme ja teemme asiallisia lyöntiharjoituksia ilmaan, John McEnroeta matkien.

Donnay-mailoissa näyttää olevan paras hinta-laatusuhde. Etenkin kun otamme puolta halvemmista mailoista hintalapun, jolla peitämme törkeästi ylihinnoitellun tuotteen.

Kansankapitalismia nääs. Lähdemme huoletonna kassailemaan. Kassa-Almaa kannattaa aina katsoa sillä silmällä. Tai no, jos ei nyt ihan SILLÄ silmällä, niin kuitenkin on hyvä valita mieluummin joko aivan nuori tulokas, joka ei vielä ymmärrä yskää, taikka sitten sikavanha

rahastaja, joka jo heiluttelee koipiaan eläkeputken päässä.

Saatuamme mailat maksettua, menemme ulos ja siellä se Ärtsypoika stondailee hullun näköisenä, kengät kainalossaan.

"Vittu jäbät, mikä vittuu teillä kesti...Täss nää vitun piikkarit olis..."

"Kiitti. Sopiiko neljäkymppii, kun on hiukka tiukkaa täsä?"

"No vittu sopii. Anna tänne vaan, mä meen nyt Norjaan sillejä syömään."

"?"

Arskaterska lähtee hermostuneen nykivästi, mutta tosi nopeasti menemään. Varmaan ottanut jotain kahvia parempaa piristettä.

"Jätkä sai hyvät kengät sikahalvalla."

"Ja samalla saatiin jo viikonloppukin haltuun. Zibba-dabba-duiba-dii. We never come back home anymore."

Olen tietenkin itsekin melko helvetin tyytyväinen, kun paineemme suoraan lähimmän lelukaupan ovesta sisään ja ei kun heti pilailuvälineosastolle hakemaan rekvisiittaa.

Varmojen huhujen mukaan suomeen on juuri tullut uutta mullistavaa ainetta. Kyseessä on täysin käänteentekevää, ihmeellisen mullistavaa superainetta, uskomattoman fantastista tekoräkkää. Etsimme hyllyistä tätä uutuutta ja siinä se seisoo kuin joku ruhtinas; Limen vihreä purkki, jossa lukee amerikanenglanniksi: Slime. Aivan tärisen innoissani, avatessani tuota superjännittävää purkkia. Ou jee. Se on täynnään tahmean limaista, upean vihreää ainetta, joka venyy ihjanasti sormien lomitse ja tuoksuu aivan käsittämättömälle. Tätä on ihan pakko saada. Miten ihmeessä ihmiskunta on pärjännyt tähän saakka, ilman tätä tulevaisuuden ainetta? No, hemmetin huonosti tietenkin.

Hyppäämme kuin kengurut bussiin ja istumme nököttämään toisiamme vastapäätä. Otamme tuota käänteentekevää tököttiä hyppysiimme, työntäen sitä sopivin annoksin sieraimiimme. Kaverini näyttää ihanasti superhullulta ja tekoräkkä lentää kaarella nenästäni ja häviää erään tukevan miehen syliin. Pärskähdän nauramaan hänen vähämielistä ilmettään.

Jartsa esittää, kuin hänellä olisi hirveä nuha, eikä pöljänä tajua rään määrää ränneissään. Ihmiset ovat kiusaantuneen huvittuneita ja moni haluaisi omiin hyppysiin, ainakin sen puoli litraa tekoräkkää.

Tosin kesän mentyä ja rään oltua auringonpaisteessa, puolet siitä oli hävinnyt jonnekin ja toinen puoli muuttunut kovaksi kumiksi.

Minkäs teet.

Takuu meni jo.

HIEKKAKUOPASSA OLIKIN VETTÄ

Maskun Rivieran hiekkakuopat ovat puoliksi täynnä suomalaista vettä, jopa ihan rantaan saakka. Sinne kokoontuvat yhtä lailla normaalit keskikehon rakentajat, kuten myös epärehellisen näköisiä atleetteja, jotka vippaskonsteja käyttäen yrittävät olla muita parempia. Eniten käytetty vippaskonsti on kaikenlainen treenaminen.

Suomen Ibizalle kokoontuu tietysti myös nuorisoa, jotka sankkoina parvina pariutuvat, ryyppäävät ja rellestävät, kuten nuoriso on aina tehnyt.

Ennemmin räkänokastakin mies tulee, kuin tyhjän itkijästä. Näin se sanonta meni alunperin, ennenkuin joku tyhjänitkijä-isä väänsi sen omaan muotoonsa ja sai kaikki asiat menemään päin helvettiä. Tänään ei itketä, kun koko iloinen revohka on liikkeellä, niin kaikenlainen hauskanpito on sallittua. Pankaa nimet muistiin: Kake, Jartsa, Juki ja Makke, ovat pakanneet pyyhkeet ja uikkarit muovipusseihin niin huolella, kuin niitä kukaan ikinä voi sinne viskata. Tänään on kesäpäivä kuumimmillaan ja edessä on muutama kilometri reipasta pyöräilyä. Mittari näyttää melkein kolmeakymppiä.

Astetta ja kilometriä tunnissa. Mutta ei me sentään ihan soitellen sotaan lähdetä, vaan Kakella on tarakallaan korillinen lasikuorisia ammuksia, jotka mukavasti juttelee meille, omaa kilikali-kieltään.

Uiminen on helteellä pakollista toimintaa, oluen särpiminen nautinnollista iloittelua, kaikki muu on jonninjoutavaa turhuutta.

Puolessa tunnissa saavumme ensimmäiselle ja samalla suurimmalle kuopalle. Sen kupeessa töröttää kioski, joten kaikki perheet jumiutuvat siihen kuin tikkari perseeseen.

Jatkamme ohi ja löydämme ihan oman kuoppamme, kuin meille kaivetun. Täällä saisimme rauhassa unelmoida, kuin mitään maailmanlopun hysteriaa ei olisikaan.

Pussit tarakalta, pyörät pusikkoon ja ei muuta kuin peittoa levittämään. Se homma kyllä peittoa kaiken muun alleen, paitsi Kaken, joka tuolla jo kantaa kaljakoria kohti viileämpää pohjavettä, joka sijaitsee aina syvemmällä kuin lämmin pintavesi. Hyppään Jartsan levittämälle peitolle ja viritän radiosta mahdollisimman rokkia kanavaa. Juki kääntelee harmitellen löystyneitä leipiään, jotka ovat tiukkaan kääritystä muovipussista huolimatta yhtenä mössönä.

Mutta hei: Alkaa näyttää elämisen arvoiselta tämäkin päivä !

Sortsit vaihtuvat uikkareihin.. Vain pingvinit uivat smokki päällä, pikkupilit sortseissa.

Nyt sinne veteen niinkuin olisi jo.

"Ai jai jai jai jai jaa – Puerto Rico."

Pieni vauhti ja ponnistus: Uuuuh beibee: Mikä viileys !

Puhdas lähdevesi huuhtoo hien, hyväillen joka sopukkaa, kuoppaa ja harjannetta.

Muutama uintiliike sukelluksissa, vie kaiken pölyn pellavista päistämme, jättäen murheet rannalle, siirtäen surut muualle.

Pian kuitenkin alkaa oluthammasta kolottaa. Se on katsokaas siinä - suusta katsoen - kolmas takavasemmalta - yläpuolisen purupinnan rataisikoilla.

Jartsa katsoo Kakeen ja tivaa häneltä kepparia.

"Hei mihin sä laitoit sen kaljakorin ?"

"Tohon mä sen laitoin. Ikäänkuin kiven päälle. Ootas vähän. Ei helvetti. Misä se nyy o ?"

Kori on eittämättä luisunut kiveltä alas syvempään veteen, janoisen käden ulottumattomiin.

Kake yrittää sukeltaa vimmatusti, muttei saa painettua persettänsä tarpeeksi syvälle.

"Tulkaa nyt pojat auttamaan. Saatana. Plup-plup. Mitä vittuu te nauratte ?"

Ensin nauramme kaikki ryhdikkäässä kurossa, mutta pian olemme jo sukeltamassa kultaista aarrettamme, jonka Jartsa löytää heti ensi yrittämällä. Joillakin se on verissä.

"Hyvä hyvä pojat. Nyt tänne sitä ölppää jo ja sassiin !"

"Juu juu, kiire on täälläkin."

" Tässä on sitten kahdeksan kepparii per läarvi."

"Pitäiskö ottaa jokainen omansa, vai antaako olla korissa vaan..?"

" Antaa olla korissa joo, mutta jos sais pikkasen matalammalle kiitos..."

Pian kuuluu ponnekkaita tsuhinoita, päästäessämme pullonhenkiä vapauteen.

Kylmän kaljan ensi pusu, antaa rennon notkeaa olomuotoa, supervarmaa voittajafilistä.

"Kattokaa jätkät nyt perkeleeh – äkkiä – mitäs se tuolta tallustaa ?"

Juki bongaa pari naisihmistä, jotka kävelevät ohitsemme kaartuvaa polkua pitkin.

Kesän ensimmäisen bikiniasuisen naisen näkeminen on aina suuri tapaus, joka syöpyy kirkkaana elämän filminauhalle ja antaa vielä talvellakin sykäyksenomaisia takautumia.

Sieltä he tulevat. Nyt ON jännää. Huu huu. Melkein hävettää. Toisella on olkapäille ulottuvat vaaleat hiukset, punaiset bikinit ja toisella tumma, lyhyt tukka ja upean oranssit bikinit. Imen silmilläni heidän sääriään, joiden liike on hypnoottisen kaunista. Lantio keinuu askelten soljuessa, nostaen sääriä vuorotahtiin. Uuhh. Rinnat tasapainottavat harmonista etenemistä, myötäillen jokaista liikettä. Glub. Hunajaisia, ihanaisia olentoja. Todellisuuden parasta ilmentymää. Nännit tähtäävät meitä jokaista vuorotellen, kuin syyttäen;

miksemme käy heitä näykkimään ?. Siinä menevät kolmen metrin päästä maailman kauneimpia naisia. Melkein voisin koskettaa heitä – kunpa voisinkin hieman kurottaa...aahhh. Kummatkin tervehtivät nyökkäämällä ja hymyilevät supatellen. Ja sitten alkaakin paras puoli koko näytelmästä. Kaikkien katseet lukittuvat naulattuina pienten bikinien muotoilemiin pakaroihin. On niissä eloa. Ne nousevat ja laskevat joka askeleella, vuorotellen. Niissä on kimmoisuutta. Nehän suorastaan puhuvat meille:

”Hei täällä olisi tätä itseään. Miksette tule puristamaan meitä ? Haluamme vahvojen kourienne hyväilevän meitä. Pitkään ja nautinnollisesti...”

”Oh – hoh, mitä dooriksii. Hääh !?”

Kaikki ovat häkeltyneitä tästä taianomaisesta hetkestä, joka vangitsee, lumooa, laittaa punastumaan, raastaa sielun, jäytää järjen ja vangitsee mielen omakseen, yhteen ainoaan pisteeseen.

”Panisiks ?”

Joku rikkoo lumouksen, joka haihtuu ja vaihtuu höröttävään nauruun.

Putoamme ryskyen keskelle realiteetteja.

Olemme vasta poikia, mutta tulette kuulemaan meistä vielä !

MAHAHAAVA

Lauantaiehtoo. Ulkona alkutalven pimeää. Olemme lähdössä Jartsan kanssa iltalenkille. Päästyämme hissillä alas, näemme käytävässä miehen pitelevän vatsaansa ja lattialla näkyy paksua, mustaa verta, vai oliko peräti mustaherukkakiisseliä ?

Tyyppi yrittää sanoa jotain, tuskallisella, käheällä äänellään.

”Ambu...lll..aaahh..anss..iih.

”Mitä. Onko sua ammuttu ?”

”Eiihh. Puu-kkoohh.”

Mies korisee, hourii ja hänen sormiensa lomitse pursuaa mustikkapuuroa lattialle.

”Pitäis varmaan soittaa ambulanssi ?”

”Kokeillaan tuota.”

Soitamme ensimmäistä ovikelloa. Ei mitään. Seuraavakaan ei avannut.

Liekö johtunut ovisilmäkkeistä ?

Menen toiseen rappuun ja pyydän Jykan mutsia soittamaan auton, muttei kuulemma kuulu tämä juttu heille. Okei sitten. Kaikkea hyvää teillekin.

Vihdoin yksi kalsarikänniläinen avaa ovensa ja lupaa soittaa heti pillipiiparit paikalle.

Menen takaisin omaan rappuun ja kerron auton olevan tulossa. Tyyppi on harmaan kalpean vahamaisen hikinen ja jostain syvältä kumpuaa iljettävää rohinaa.

Kuulemma ei satu yhtään, kun pistää tikarilla vatsaan. Kerro se tälle tyyppille, joka näyttää olevan menossa tajuttomaksi kivusta. Tajuttomuus helpottaa kipua, etenkin kun siinä samalla lähtee henki. Tuleehan se pii-pa-dii-pa-autokin sieltä viimein. He ottavat körilään paareille ja vievät hänet teipattavaksi – vähintään. Varmasti käytetään myös nitojaa, pikilankaa, liimaa ja sata metriä sidettä.

Viimein pääsemme jatkamaan iltakävelyämme, joka ei ollut vielä alkanutkaan.

Taivaalla näkyy jo pari tähteä.

Mitähän siellä tuumitaan näistä hommista – pitävätkö meitä ihan viisaina ?

Kävelemme vaitonaisina, elämän arvaamattomuutta ihmetellen.

Seuraavana aamuna olemme taas menossa. Tällä kertaa kohti kauppaa. Mattotelineellä on mies, joka heti ensitöikseen, aamun sarastaessa, on päättänyt viillellä ranteensa auki ja jäädä siihen ihmisten ilmoille, kuin näyttille. Veri valuu norona lumiseen maahan, luoden voimakasta kontrastia aamun rauhallisuuteen. Mies näyttää hieman anovalta, kun kuljemme hänen ohitse. Lasittuneissa silmissään jotenkin loputtoman tyhjä katse.

Vilkaisemme toisiamme, muttemme sano sanaakaan. Jatkamme matkaa taas hieman mietteliäinä. Tavallaan en edes halua yrittää ymmärtää ja ajatella mistä siinä oli kysymys.

Tarkoitus on mennä kauppaan, tehdä ostokset ja palata kotiin.

Mitään ylimääräisiä ei nyt tarvita.

Kiitos.

RETKITELTAN TELTTARETKI

Se on tänään kuulkaas juhannusaatto. Tarkoitus olisi lähteä poikain kanssa pikkuisen telттаilemaan, kohteena Säskylän Eenokki. Kakella on hommattuna kuplavolkkari, jota täytämme parhaillaan. Juki sai vanhemmiltaan teltan lainaksi, sellaisen kupolinmuotoisen aamuteltan. Jartsalla ja mulla ei ole muuta kuin pierunpolttamat makuupussit ja rahaa eväänä. Päivä on sellainen puolipilvisen aurinkoinen, muttei ylikuuma. Olemme reippaan innoissamme, suunnatessamme Kuplan keulan Eka-Markettia ja sen kyljessä roikkuvaa Toka Markettia, epätuttavallisemmin, Alkoa Jaamme ryhmän kahteen, yhtä suureen osaan. Ensimmäisenä taisteluparina toimii Kake ja Jartsa. Heidän tehtävänään on iskeä suoraan hermokeskukseen, Alkoholivaraston ytimeen. Taisteluvarusteinaan paksut lompakot, joilla tyhjentää ravitsemusliikkeen varastoja sopivissa määrin, joihin palaamme hetken kuluttua.

Toisen sissiryhmän muodostaa peloton kaksikko, Juki ja Minä-Makke. Meidän tehtäväämme liittyy voimallisesti makkaran ja oluen haltuun ottaminen ja myöhemmin kohteen täydellinen tuhoaminen. Makkaraan tehoaa sinappikaasu ja oluen tuhoaminen tapahtuu suojaverhon alla, joka muodostetaan useita röökejä yhtä aikaa suitsutellen.

Kurvaaamme marketin parkkikselle ja tarkastamme listanmukaiset asiamme.

”Makkelle siis Kossuu ja Ruskaa, Jukille Kossuputeli ja kymmenen Lonkkuu...Okei, se stemmaa.”

Kake laskee rahamme ja laittaa ne sinisten samettihousujensa etutaskuun. Nyt Juki tarkastaa oman listansa, laittaen ääneensä alikersanttimaista uhoa.

”Huomio. Se oli siis parikymmentä kaljaa nokkaa päälle, plus muutamat makkarat – oliko muuta ?!” .

”Joo tuo mulle kolme Marlboroa, lasketaan sitten tarkemmin...”

”Okei. Nähdään tässä ja kuka näkee ensin, vaihtaa latua.”

”Komppania - Markettiin mars !”

Lähdemme Jukin kanssa kierrokselle. Homma on periaatteessa yksinkertainen; kärry täyteen kaljaa ja makkaraa. Menee sinne sekaan pari kokista ja spraiittiakin, joilla saa

viinan makua kivasti korostettua. Homma on piaoan suoritettu ja käymme täyttämään Kuplaamme, joka tarkoittaa kaljojen ottamista syliin, jalkatilaan, käteen ja suuhun. Kake vaatii, ettemme heti aloittaisi kannäämään, kun ei itsekään voi ottaa.

Lupaamme ottaa vain yhden. Korkeintaan vielä toisen.

Matka sujuu riemukkaasti kuplien ja seuraavaksi jo kaarramme sisäkaarretta nuollen, telttailuparatiisiin, jossa on heti aamusta kymmeniä telttoja pystyssä ja useita ollaan virittämässä juhlakuntoon.

Tämä kaikki sujuu kuin elokuvissa, toimintakomedian suvantovaiheessa.

”Tuleeko tämä putki ensin, vai sittenkin tuo...ootas...Nyt keksin...eiku tuo se on !”

Tämä kohellus ja sählinkin juuri tekee telttailusta niin ainutlaatuista. Vastaavaa hurmoksellisuutta ei esiinny juuri missään muualla. Telttakokoukset ovat oma lukunsa – ammattilaisia ei lasketa.

Meidän kolme plus yhden hengen diboli-kupoli on koottu ennenkuin edes ehdimme kunnolla aloittaa. Kupolitelttää ei voi koota väärin, tai jos voi, niin silloin on kupolissa pahasti heittoa.

Laitamme ylimääräiset oluset telttaan ja käymme maahan makailemaan, joka on kuivaa heinää ja männynkäpyjä sekaisin. Itse kaadan heti, nuorena puistokemistin alkuna, appelsiinimehua ja kossua tyhjään muovipulloon. Kätevä käyttää, kun sen oppii.

Ensin juoma on aina keltaisempaa, mutta se väri pikkuhiljaa haalistuu, kun makuaisti turtuu. Sama se on kusen kanssa; mitä enemmän juo, sen vaaleampaa.

Kaljapulloja availaan kaikissa ilmansuunnissa. Edes jostain kaikki suomalaiset ovat samaa mieltä, ja se on näkäräisten nauttiminen luonnon helmassa, heti kesän alkajaisiksi. Herra Röyhtsiffnöffin juna lähti kivasti käyntiin. Määränpäänä Suuri Tuntematon.

Päästyämme kukkeimman nousuhumalan aallonharjalle, pari tyyppiä tulee viereiseltä teltalta haastamaan meitä suusanallisesti. Toinen heistä provosoi kusemalla tosi lähellä telttaamme. Häntä neuvotaan huutamalla perääntymään, jolloin hän ottaa askeleen taakse ja kompastuu teltannaruihin selällensä kerien.

Hän pyörii humalassa, kuin siili ketunkusessa.

Tästä seuraa kusen roiskuminen suoraan ylöspäin ja sieltä hänen itsensä päälle. Tämä aiheuttaa luonnollisesti helvetillistä kiroilua ja lisää pyörimistä siinä teltannaruissa. Aivan kuin joku raatokärpänen taistyy elämästään hämähäkinverkossa. Naurettavia pellejä - kertakaikkiaan. Kaverinsa menee vetämään tätä ääliötä kädestä pystyyn ja pian he rojahtavat puolittain teltan päälle, saaden aikaan teltan keikahtamisen.

Seuraa naurua ja kiroilua.

Juki lähtee auttamaan tyyppettä, josta seuraa välittömästi vain painimista. Nyt meidän

kaikkien pitää mennä selvittämään tuota sotkuista vyyhtiä, joka on kietoutuneina toistensa jalkoihin ja kauloihin. Siinä taitaa pari kertaa nyrkkikin heilahtaa, antaen tapakasvatusta näille täysääliöille ja se hoito tehoaakin hienosti. Kaikkiin ei puhe tehoa, se on pakko hyväksyä. Päästyään ylös huojumaan, toverukset suuntaavat takaisin omalle teltalleen, johon on sen rapiat kymmenen metriä. Heistä huokuu tyytymättömyys, viha ja tyhmä katkeruus. He tulivat, uhosivat ja saivat turpaansa, mutta tyytyväisiä he eivät olleet.

Jatkamme tissuttelua, kuin ei mitään. Jossain vaiheessa Jartsa ja Kake lähtevät keskenään haahuilemaan huvipuisto-alueelle, jonka tanssilavalla tanssitaan vain ja ainoastaan pariutumisen ja nopean seksin toivossa. Joka väittää muuta, on seinäruusu tai seinähullu. Myös Juki häviää jossain vaiheessa, jolloin joudun yksin tutustumaan alueen laajaan kulttuuritarjontaan. Se näyttäisi tänään olevan lähinnä örvellyksen eri asteita ja vanhemmalla väellä lavahumppameininkiä.

Käyskentelen pitkin aluetta ja löydän Jukin kävelemästä naama veressä.

"Mikäs sun naamaas on iskenyt?"

"Törmäsin niihin samoihin telttahäiriköihin ja ne jatkoi siitä, mihin viimeksi jäätiin"

"Vittu niitä kusipäitä."

Lähdemme samantien etsimään näitä sankareita. Otamme varoiksi tukevat puunoksut ulottuvuutta antamaan. Kuljemme metsäpolkuja pitkin puikkelehtien ja katsastamme erinäisiä telttaryhmiä, jos vaikka naapurimme olisivat siellä jossain taas riitaa haastamassa. Ei näyttänyt olevan.

Kunnes sitten, aivan yht'äkkiä yllättäen he ilmestyvätkin eteemme ja se suurempi korsto osoittaa heti Jukia sanoen: "Tossa se saatana taas on!"

Tämä kertakaikkisen vauhko härkä käy samantien kimppuun. Hän ottaa pari askelta meitä kohti, jolloin hyppäämme polulta sivuun ja kumautamme kumpikin yhtä aikaa hyökkääjää kohti. Tuo hullu härkä tipahtaa kuin hidastetussa filmissä. Kaverinsa jättää homman siihen, eikä edes yritä mitään, kun näkee oman gorillansa keräilevän legojaan nurmella.

Nostamme vielä keppejämme, mutta näistä ei ole enää vastusta.

Jatkamme matkaamme hämärässä metsässä ja päädymme tanssilavalle. Parketilla on hikistä meininkiä. Ruusuvesi kamppailee Mennenin kanssa. Orkesteri veivaa valssia ja kansa pyöri toisiaan tökkien. Kuulemma hyvää liikuntaa.

Palattuamme telttapaikalle, näemme pelkkää tyhjää. Nyt ei ymmärrä. Missä se telttä on? Auto on kyllä paikallaan. Juu. Tavaratila lukittu. Joo.

"Hei kattokaas tänne vähän."

Osoitan auton alta pilkistävää myttyä, joka näyttää siinä hämärässäkin telttamme kuosilta. Naapurin jätkät ovat taas purkaneet kiukkuaan, nyt viattomaan teltaan.

Kaiken lisäksi alkaa tihuttamaan vettä ja se saa Kaken ja Jartsankin paikalle.

"Mitä täällä on tapahtunut?" Kake ihmettelee syystäkin.

"Hei nyt kaikki nopeesti kasaamaan tätä helvetin telttaa."

Eihän siitä mitään tule pimeässä. Vaikka onkin juhannus, niin pilvet ovatt tummina yllämme. Nyt niistä alkaa lorottamaan kunnolla vodaa niskoihimme.

Menemme äkkiä autoon ja kiroamme kaikkeuden käpykulleja.

"Nyt on pakko odottaa pari tuntia, ennenkuin voi lähteä ajamaan. Sen verran tuntuu päässä."

Se on kuskin mielipide. Me muut otamme parit kulaukset lämmikettä ja pian alkaa mielipide kääntymään nopean lähdön suuntaan.

"Kyllä sä voit ihan hyvin ajaa. Ei kukaan nyt juhannuksena ole missään kytiksellä---"

"Ja jätkä näyttää ihan selvältä...Oleksä edes juonu mitään?"

Pikkuhiljaa sade taukoaa ja tulee aavistuksen valoisampaa. Samalla alkaa tulla lisää vaatimuksia, lähtöä koskien ja Kake suuttuu kunnolla.

"No vittu lähdetään sitten ja kuollaan kaikki putkassa sydänkohtaukseen."

Hän starttaa, mutta mitään ei tapahdu. Käymme konehuoneen puolelle ja tutkimme joka puolelta, mutta kaikki näyttää ihan hyvältä. Jartsa kuitenkin keksii katsoa virranjakajan kannen alle ja siellä se vika on: "Pyöräjän perkele puuttuu!"

Voi helvata. Nyt etsimme aamun sarastaessa pyörijää. Kynsimme kuono maassa aluetta ja kuinka ollakaan, Kake löytää itse oman pyörijänsä. Lopetamme toivottoman tunteisen pyörimisemme ja saamme heti uutta toivoa.

Osa paikoilleen, jätkät valmiina aseimiinsa ja wrum: Wolkkari lähtee heti käyntiin ja se saa unohtamaan kaikki murheet.

Kake kehoittaa kaikkia kuitenkin pitämään pullot piilossa ja turvat kiinni.

Pidämme turvat piilossa ja pullot auki.

Loppujen lopuksi matka on ollut neuvoa antava.

Se neuvo on: Telttailkoon ne, jotka aamulla haluavat herätä teltassaan.

Meille riitti tätä lajia.

PUMPATTAVAA MUOVIA

Tissuttelimme Jartsan luona muutamia oluita, mutta menon hiipuesssa, päätimme kömpiä pesiimme nukkumaan. En kuitenkaan saanut unta, joten hyppään ilmaan kalsareissani, nappaan lennosta puoliksi tyhjän kaljakorin hyppysiini ja kävelen Jartsan oven taakse. Soitan kelloa ja ennenkuin kaiku on ehtinyt vaimeta, avaa uneton isäntä oven ja pyytää peremmälle.

Käymme hänen sängynlaidalleen pohtimaan, mikä tässä elämässä mättää.

”Jotain tästä hommasta nyt puuttuu...”

”Niin puuttuu, mutta hei – eikös sun alapuolella asu se punapäinen nainen, joka on siellä ihan yksistään...?”

”Ai hän ? Sillä naisella on tyyli kohdallaan..”

”Ja kaula-aukossa tapahtuu...”

”Siihen kun kerran pääsis käsiks, niin kuolis pois”.

”No mitä me enää mietitään – lähdetään moikkaamaan..”

Otamme kumpikin kaljakorinpuolikkaamme kantoon ja pian jo soittelemme naapurimme kelloa, joka on tasan puoli kaksi yöllä. Meillä on kummallakin tuoreet, jouluna saadut kerrastot päällä ja villasukat jalassa. Siniset kaljakorit sopivat värien puolesta kokonaisuuteen, luoden oman rauhaisan, aristokraattisen vaikutelmansa.

Muutamien hetkien päästä tuo olento tulee avaamaan, punaisessa satiiniasussaan.

”Iltaa. Naapureita ollaan.”

”Tultiin kylään, kun ei saa unta.”

”Tätä himskatin jouluhässäkkää – se sen tekee.”

Pikkuisen hän näyttää kelaavan asioita, mutta kun kauniisti kerroimme vilpittömän asiamme, heltyy hän ja pyytää meidät sisäänsä. Astelemme olohuoneen hämärään, jossa pari kynttilää antaa romanttisen säihkynsä, tähän naisellisuuden kukkeimpaan pyhättöön.

Väreinä ovat musta takorauta, viininpunainen satiini, liila sametti ja keskellä seinää loistaa oranssi aurinko, joka hymyilee kuin hollantilainen Pipari Kuras.

Tarjoamme tälle hurmaavalle päiväunelle olutta. Kohteliaasti hän ottaa yhden, vaikka sanoo yleensä juovansa vain viiniä.

”Mitä punaisempaa, sen makeampaa.”

Hän naurahtaa ihastuttavan käheästi, katsoo meihin tummilla silmillään ja tarttuu sormuksin koristelluilla käsillään lasiin, saaden aikaan kristallisia kilahduksia. Yhtenäisellä rennolla liikkeellä, hän tuo lasin punaisille huulilleen ja kulauttaa kerralla: KLUK.

Viini häviää lasista johonkin, kuin noiduttuna. Katsomme suu auki. Hän nuolaisee huuliaan ja poraa katseensa meihin vuoronperään. Hänen riettaan kuumiin silmiinsä syttyy ahnas kiilto. Huh. Tämähän on totista noituutta. Nuo huulethan aivan värisevät hekumaansa. Pälyilemme Jartsan kanssa toisiamme. Yritämme pukea hämmennyksemme hymyyn, mutta naamamme vääntyvät koiramaisiin irvistyksiin ja häntämme yrittävät heilua kalsarien avaruuksissa. Nyt auttaa vain pysyä terävänä ja katsoa mitä tapahtuu.

Enemmän kuin nainen hakee itselleen pullon viiniä ja juo siitä parit maltilliset kulaukset. Seuraavaksi hän haluaa esittää meille jotain ainutlaatuista, jotain uniikkia, jotain joka saisi etenkin eunukin katumaan uravalintaansa.

”Haluaako pojat nähdä jotain, mitä olen tehnyt. Se on vähän kuin taidetta ?”

”Tottakai. Näytä ihme....ihmeessä kaikki vaan...”

Soperramme järjettömiä sietämättömän uteliaisuuden riivaamina.

Nähdä nyt ihan mitä tahansa – mutta näytä edes jotain. Kaikki käy. Please !

Hän menee makuuhuoneeseensa, availee kaappia, rapistelee jotain ja me pojat odotamme, ihan kiltisti.

Olemme kuuman, hermostuneen jännityksen vallassa, joka saa kämmenet hikoamaan ja posket punoittamaan.

Kun hän viimein tulee oviaukkoon, näemme jotain, joka ei ole tästä maailmasta.

Tuo mystinen nainen on vienyt olemassaolon salaisuuden täysin uudelle tasolle.

Hän on fantastinen. Hän on kaunis. Hän on upeampi kuin kukaan on koskaan ollut. Hän on koko universumin kuningatar. Tämä hetki palkitsee koko siihen asti eletyn elämän kaikki vastoinkäymiset ja voitelee henkiset haavamme umpeen, samalla avaten uusia, laavaa syökseviä kraatereita, valmistautumattomiin sieluihimme.

Hän on pukeutunut läpinäkyvästä muovista tekemäänsä mekkoon, joka on vyötetty turkoosilla silkkihuivilla lantion yläpuolelta, saaden kaaret korostumaan. Hän lipuu ohitsemme, pyörähtäen ympäri ja kaikki on enemmän kuin täydellistä. Takapuolen muodot ovat ylimaallisia. Muovi saa kaiken näyttämään utuisen pehmeältä. Vaistomaisesti ihminen yrittää nähdä paremmin ja enemmän. Tätä haluaa lisää....

Rinnat ovat pyöreät ja nännit erottuvat tummina, täynnä uhmakkuutta, halua näyttää meille pikkamme. Kokonaisuus on NIIN häkellyttävä, tummaa kolmiota myöten. Tällaiseen ei voi varautua, eikä kannata edes yrittää. Laittaessaan levysoittimesta ranskankielistä tunnelmamusiiikkia, hän pyytää meitä rohkeasti tanssimaan kanssaan.

Jartsa ottaa naista kiinni ja he pyörivät hitaasti valssia mukailleen. Pian hän joutuu keskeyttämään, kun kalsareihinsa ilmaantuu vakava häiriö. Nyt on minun vuoroni esittää. Otan naista lanteilta kiinni ja siinä samassa hän suutelee. Nostan käteni hänen hiuksiinsa ja suutelen takaisin minkä pystyn. Mmmhh. Onpa siinä simainen suu ja kerkeä kieli, joka elää aivan villinä omaa elämäänsä. Mmmhh-muruuhh. Hukuttaudun tähän tunteeseen. Tanssimme kaikki kolme siinä lattialla. Nainen saa neljän innokkaan käden hyväilyjä, jotka käyvät kauttaaltaan.

Hetken hän antautuu tunteen vietäväksi, mutta kohta säpsähtää hereille.

”Hei pojat pojat. Nyt seis. Mene jo hiukan liian pitkälle...Auts. Stop tykkänään !”

”Mikäs nyt on ? Tanssitaan vaan ihan hiljaa tässä...”

Yritämme vielä , mutta lumous on auttamatta särkynyt.

Ymmärrämme tilanteemme ja palaamme allapäin sohvalle. Nainen kertoo omistavansa miehen, joka on parhaillaan ulkomailla rekkaa ajamassa, eikä hän koskaan pettäisi rakasta viiksisiippaansa.

”Sulla on maailman onnekkain mies. ”

Jartsa sanoo haaveellisena. Yritän pelastaa, mitä on pelastettavssa:

” Voitaisko kuitenkin ottaa vielä yhden kaljat... tässä näin ?”

”Tottakai. Ihan rauhassa. Hetki vaan.”

Hän käy vaihtamassa muovimekon tylsään kylpytakkiin, ottaa lisää viiniä ja lopuksi pyytää tulta tupakkaansa.

”Olisi tarkoitus yllättää mieheni tuon muovimekon kanssa, kun hän palaa reissusta. Ja se taitaa toimia. Vai mitä sanotte ?”

Hän iskee silmää ja hymyilee syötävän viettelevästi.

Nauramme kaikki vapautuneesti. Tästä yöstä jäi kuitenkin oikein kiva maku, jos ei suuhun, niin sielun temppeliin ainakin. Vaikka kaikki olikin loppunut heti alkuunsa, olimme kuitenkin saaneet enemmän kuin osasimme unelmoidakaan.

Monta kertaa olen haaveillut tähän tyystin erilaisen lopun.

Niinkuin nytkin.

KANSANMUSIIKKIPUISTO

Parvekkeemme sojottaa viidentoista metrin korkeudessa, kohti Ruissalon saarta. 4022 metrin päässä Ruisrockin päälavasta. Sopivalla tuulella musiikkia saa kuunnella ihan ilmaiseksi. Tänään on kuitenkin myötätuulta, joten otan asiakseni lähteä fillaroimaan Kansanpuiston karnevaaleihin, Ruisrockin kiihkeään sykkeeseen.

Bum - Bum - Tsaga -Tsaga -Tsaga – Tsaga – Bum - Bum.

Ilma on snadisti kalsa. Varustaudun prätkärotsilla ulkoista viimaa vastaan ja anisviina auttaa sisäisiin ristivetoihin. Puen ylleni tiukat, puuvillaiset housut, jotka ovat tietenkin punamustaraidalliset ja kengät sähkönsinistä mokkaa. Prätkärotsi on musta, kiiltävillä vetoketjuilla ja tilavalla povarilla.

Uusi Rainbow-paita viestii sen oleellisen tiedon: Musiikki on tärkeintä elämässä - nyt ja aina – mutta etenkin täällä ja tänään.

Jos jonkun mielestä Rainbow ei ole musiikkia , niin painukoon oikeasti vittuun !

Ajelen saarelle päin. Pikkuhiljaa jengin muodostama imu kasvaa, väkimäärän lisääntyessä kapeilla hiekkateillä. Se vetää meitä luokseen – vastustaa ei voi.

”Jos nyt en, niin en mene ollenkaan”.

Kauko taisi jo aloittaa. Nyt on kiire.

Laitan fillarin ketjulla puuhun ja suunnistan sisäytymisaukkoon.

Portinvartijat eivät sen kummemmin nuuhki anisviinamehukanisteriani ja pääsen ihmisten ilmoille. Suunnistan suoraan ääntä kohti rytmikästä ääntä: ”Onnenpoika, onnenpoika.”

Se laulu kertoo minusta. Esiintyjät esiintyvät minulle. Yleisökin on täällä minua varten, me olemme toisiamme varten. Olemme yhteisellä asialla. Bändin ei tarvitse kuin hieman tahdistaa tunnelmaa, jonka viesti on selvä: Me, tässä ja nyt - olemme koko maailma ja kaikkeus.

Kaikki energia on auringosta peräisin ja viinassa se energia on jaloimmassa muodossaan.

Miten sitä selvinpäin saisi itsensä riehakkaan vapautuneeksi ? Jossain teltassa vai ?

Viina yksinkertaisesti toimii ja kaikki muu on runkkaamista.

Koko sivilisaatiomme perustuu juopotteluun. Näin ymmärrämme, miksi kaikki on päin

vittua. Halutaan vaan enemmän ja parempia viinoja, vaikka kiljukin päähän menisi ihan yhtä lailla. Anisviina on tunnetusti päänsekottaja numero kaksi. Ykkönen on ihana Absintti. Liekö johtuen näistä maagillisista anishöyryistä, mutta oloni alkaa olla kymmentä vaille kymmenen. Tällöin ihminen on maailmaa syleilevä otus, joka tuntee hallitsevansa muun muassa kaikkea. Tässä tilassa pyydän heti ensimmäiseltä vastaantulevalta blondilta pusua. Saan oikein mukavan suudelman hänen himokkailta huuliltaan, mutta samantien hänen poikaystävänsä tulee ja keskeyttää todella tökerösti.

"Ai mä olen kusipää vai. Mikä sä olet. Ai mun pitää lähteä tosi nopeesti helvettiin. Okei, okei, mennään helvettiin. Vitun kusipää. Love-peace-harmony-boy".

Matka jatkuu seuraavaan pisteeseen, jossa pari juippia painii pyörien ja ähkien. Menen ystävällisesti neuvomaan heitä heti lopettamaan ja he käyvätkin yhdessä mun päälle.

"Hei rauhaa kaverit. Easy baby. Tässä mitään hätää...Idiootit."

Humalaisen tuurilla en saa turpaani, vaan liukenen kuin jääpala shotshissa.

Joskus sitä saa turpaansa juuri humalan takia, mutta sitä ei yleensä sanota juopontuuriksi.

Viinan hengen siivittämänä pääsen teltalle, jossa "on siis kevät, kuljen Hakaniemen rantaan..." Nämä naiset ovatkin tosissaan: "Sydän ei tunne, mutta jalat vielä kantaa."

Saa nähdä, kauanko kantaa ja minne. Tässähän voisi vaikka hiukan yyber-tanssia. Siitä vaan rohkeesti. Polvet joustaa, lanne keinuu, kädet vispaa. Diiba-Daaba. Hyvin pyörii. Pää pyörii. Kaikki pyörii. Anna tilaa. Täältä tullaan. Iskee, iskee, tajuntaan, se laajenee.

Seuraavaksi avaan silmiäni päälavan edessä. Hitosti hameita ja liikaa lahkeita. Satoja sääriä ja sandaaleja. Santaa lentää ja mulle iskee kauhee kusihätä. Käännyin kyljelleni ja päästän helminauhat vapaaksi, ihan siihen eteeni. Jokainen ymmärtää, ettei aina jaksaa nipottaa. Vähän kerrallaan alan piristymään ja tajuntaan iskee ihanan käheä naisen ääni:

"Hoch stand der Sanddorn am Strand von Hiddensee.."

Hemmetti. Nina Hagen. Maailman ihanin nainen ! Huh hei pojat. Nyt äkkiä pystyyn.

Vetskari kiinni ja hillitöntä pokoamista. Nina Hagenin leopardihousut saavat kaikki karjut karjumaan ja kun Nina alfanaaraana komentaa myös tytöt tanssimaan, heidän on pakko totella johtajaansa. Voimakkaissa naisissa on aivan erityinen viehätöksensä. Grrr - nousee ihan karvatkin pystyyn. Hän näyttää taas kyntensä ja raapaisee selkänahkamme verille.

Achtung. Antaudun.

Kun keikka on ohi ja Rokki hiipuu hiljalleen, pääsen juttusille erään tummatukkaisen muijan kanssa. Hän sanoo olevansa menossa kävellen keskustaan ja hyväksyy minut saattajakseen. Sitä ennen sukellamme kuitenkin portista ulos ja suoraan vasemmalla sojottavaan pus-pus-pusikkoon. Hiukan pimeetä touhumme on ja siinä hämärässä venytellään kaiken maailman stretsejä stringejä sivuun, ennenkuin päästään asioimaan

seuraavalle luukulle. Nyt on kauhee kiire hoitaa homma pois alta ja jumppaamme siinä ihan tosissamme. Hiukan haittaa nuo ihmiset bussissa, jotka kyläävät, mutta tuleehan sieltä se omakin kuormallinen - tällä seisokilla ja tähän pysäkillä: Uuuh, pruits, pruits.

Kiitti vaan kyydistä beibee, mä jään tässä pois. Hänkin sai kyllä. Näppärän kesämuiston. Apteekista saa salvaa ja vastalääkettä.

Saatan häntä pari kilometriä kaupungin valoja kohti.

Verevä nainen, mukava ihminen.

Taisi olla jostain keski-suomesta.

Ihan sama.

SOTASATAMA

Olemme koko revohka lempipuuhiissamme, tonkimassa lehtiroskiksia. Meitä ei kiinnosta mikä tahansa julkaisu, vaan kaikki huomio on keskitetty pornoon. Löydettynä on jo puoli muovikassillista Kallea, Jallua ja Eroticaa. Varmaan jonkun kateellisen vaimon heittämiä. Tällä kertaa toimintaamme ohjaa maailmanpoliittinen tilanne, Kekkonen ja idänkauppa. Aamulla Turun satamaan on tullut Neuvotoliittolainen sota-alus, kuulemma ihan rauhan asialla, pehmeät piipuissaan.

Heille me näitä lehtiä keräämme. Merisotapojille. Olimme kuulleet porniksien olevan kovaa valuuttaa Neuvostoliitossa, jossa kaikki mikä ei ollut pakollista, on Siperian uhalla kielletty.

Omat tietoni kommunismista perustuivat setäni antamiin tietoihin: ”Niihin tehoaa vain avantoon upottaminen”. Kuulostaa uskottavalta, vaikkakin hieman työläältä. Ehkä ne mitalit kommunistien vaatteissa on annettu juuri upottamisen helpottamiseksi ?

Pikkaisen on siis sekavat tunnelmat, ylipäättään edes mennä sellaisten kummajaisten luo. Porukassa sitä tulee tehtyä asioita, joihin ei yksin pysty - siinä sen voima ja kirous.

Nyt meillä on kuitenkin laatulehtiä pussit täynnään. Luulisi sotapoikia kiinnostavan, mutta ehkä ryssä on eri maata ja siellä suudellaan vain miehiä, niinkuin telkkarista olimme nähneet. Pelkästään siitä puhuminen saa pahan maun suuhun. Hapankaali, vodka ja pesemättömät hampaat. Mitä he oikein ajattelevat ? Yrittävätkö he imeä elinvoiman vastustajistaan ja näin päästä elämässään eteenpäin ?

Ihan sama.

Lähdemme fillaroimaan satamaan päin ja vartin kuluttua olemme jo laivan sivustalla pällistelemässä. Taitaa olla vaan joku koulutuslaiva. Kremlins – kaukaa ohjattava pienoismalli, jossa robotit tekevät hommiaan...

Katsomme laivan satametrissä kylkeä ja heti kohta eräs valkopaitainen soldaatsi avaa venttiilin - sellaisen pienen pyöreän ikkunan - josta työntää melonin kokoisen päänsä ulos ja molottaa jotain intopiukassa. Ruski, finski, daa daa tavaritsooni.

Kake on rohkein, hyvän kotikasvatuksena ansiosta ja työntää tälle merisoldaatsille pornoa handuun ja se naula veti; lehti häviää luukusta sisään kuin sitä ei olisi koskaan ollutkaan.

"Spasiipa tavaritsa. Sexiporno daa daa" Sieltä kuuluu mieletön pulina, kuin koko miehistö olisi hälytetty taistelualmiuteen. Fönäristä tulee leveästi hymyilevä naama esiin. Tumma kikkarapää pyörittelee naamallaan hulluja ilmeitä, samalla sopertaen käsittämättömiä. Hän näyttää käsillään kansainvälisiä merkkejä, aina pylyyksistä vemppeamiseen saakka. Huh hei, nämä poojat ovat tosissaan ja ymmärtävät painetun kuvan arvon - etenkin kun on kiiltävää paperia, niin mies on aivan sekaisin ja sivelee sitä kuin ihmettä.

Nyt meidän tarvitsee vain sormilla näyttää, paljonko on varaa panna hinnoista ilmoja pihalle. Tyyppi kiskoo vyönsä irti housuistaan. Nyt on aivan käsittämätöntä sotakiimaa ilmassa. Katsomme toisiamme epäuskoisina, mutta se haluaakin vain vaihtaa vyönsä lehteen ja arvatenkin painua heti paiskaamaan mulkerolle kättä.

Annan pari lehteä ja saan vyön, jossa on suuri tähdenlento hakattuna pellinpalaselle. Sitä naamataulua alkaa tulla esiin sieltä täältä. Pitkin laivan kylkeä heiluu viittovia käsiä. Olemme selvästikin osuneet herkkään paikkaan; tämä vihollinen on perso pornolle, sen avulla niistä selvittää. Tokihan nyt olemme vain ikäänkuin kauppakumppaneita, tyydyttämässä toistemme tarpeita. Omat tarpeemme ovat nähdä oikea ryssä ja heidän tarpeensa lienee saada todisteita länsimaisesta turhuudesta ja kapitalismin läpi tunkevasta mädänneisyydestä. Samanlaisia perverssejä olemme kaikki.

Saamme vielä oikeita mustekyniäkin, salaisen sotilaskartan, jossa koko Pohjola on yhtä äiti Venäjän kanssa ja muutaman merkinantoviirinkin laittoivat vielä samaan hintaan.

"No niin jätkät eiköhän lähdetä?"

Sanoi hän, joka saa meidät vihdoon lähtemään.

Tätä oli nähty enemmän kuin tarpeeksi yhdelle elämälle.

+ + + +

Jatkamme kierrosta vielä Siljan ja Vikingin terminaaleille, ihan vaan tavan vuoksi.

Siellä on Amorella laiturissa, rakkautta kaijassa.

Menemme kontratullaamaan purtilon, kun ei nyt ollut parempaakaan tekemistä.

Kävelemme normaalia reittiä sisään, eikä se koskaan aiheuta vastareaktioita. Heti laivalle päästyämme, Juki haistaa voileipäkärkyt jo kaukaa ja otamme siitä jokainen parit sämpylät. Kaverit survovat niitä taskuihinsa, mutta itse olen ovela ja laitan ne pipoon. Saatuamme omamme pois kuleksimasta, lähdemme maihinnousukäytävää ulos. Nyt

tulevat ihan oikeat tullimiehet ja pysäyttävät meidät kaikki. Toinen heistä vaikuttaa rikollisen virkaintoiselta. Taitaa olla mafian kätyri, jota peitelläkseen käy aina pienempien kimppuun ja toisaalla päästää isot kalat sumpun ohi ?

Pyytää kääntämään kaikki taskut, mutteivat kuitenkaan edes välitä sämpylöistämme, vaan virnuilevat meille. Niin pääsemme lähtemään, mutta kohta minut pysäyttää toinen heistä, se lyhyempi, ja pyytää näyttämään pullottavan piponi sisään. Näytettyäni kelmusetut sämpyläni, hän nauraa taas paskamaisesti ja kääntää häipyä nopeasti.”

Menemme terminaalin kahvilan puolelle sämpylää mutustamaan, jäävedellä huuhdeltuna. Seuraava kohteemme on Silja-Line. Sen terminaalirakennus on pari astetta prameampi, mitä Viggellä ikinä. Nuohamme koko rakennuksen. Jos suurista tuhkakupista löytyy melkein polttamaton sikari, se on kuin joululahja ja lähtee mukaan automaattisesti. Pummi ei ole masentunut, kun se kulkee pää alaspäin – se vaan etsii stököjä maasta.

Tietenkin Jukille tulee paskahätä ja hän sujahtaa vikkelänä toilettiin. Kohta hän tulee sieltä ulos aivan kalpeana ja viittilöi meitä katsomaan jotain suurta ihmettä. Tämä ihme on kerääntyneenä erääseen wc-koppiin.

Siellä näkyy jäljet, mitä tapahtuu kun joku uuden ajan herrasmies syö ahneuksissaan liikaa katkarapuja ja vaikka vaimo kieltää ottamasta enää neljättä olutta, niin pakkohan se on saada enemmän kuin tarpeeksi, maallista hyvää. Hän oli varmaan pidätellyt matkalaukku kädessään, odottanut laivan kiinnittymistä laituriin ja keskittänyt sulkijalihakseen kaiken käytettävissä olevan bio-energian. Heti portin avauduttua kiiruhtanut maihinkäytävää alas tuli perseessään.

Naama tulppaaninpunaisena säteillen, hän on rynnännyt ensimmäiseen vessaan, heittänyt laukun kädestään, tempaissut kopin oven auki, avannut vyön housuistaan, napin, vetskarin, lämäissyt renkaan alas ja juuri kun hän on kumartumaisillaan kyykkyasentoon, sulkijalihas on pettänyt, räjäyttäen kammottavalla paineella maailmankaikkeuden kauheimmat ripulipaskat pitkin vessan seiniä, peittäen pöntön yltäpäältä, ruskeankirjavalla, tahmealla möhnällä, jota riittää pöntön reunoillekin tuuman kerros, hajun ollessa ennenkokemattoman massiivinen.

Kerrassaan ainutlaatuisen hirvittävää. Saastaisuudessaan sanoinkuvaamatonta.

Hetken epäilemme Jukiakin, mutta kun hän menee naistenvessaan pikku kakalleen, niin eihän hän mitenkään voinut olla tämän järkyttävän terroriteon tekijä ?

Siirrymme leikkimään liukuportaisiin ja jatkamme ala-aulan avaruuteen. Siellä on puolipallon muotoinen, suuri muovikulho. Täynnä sinisiä Silja-Line-mainos-stidejä.

Kyllä kaikki tietää; sellaisia pahvisia lärpäkkeitä, joissa on läpän alla sinisiä tikkuja kahdessa rivissä, kuin merisotilaita aamulaskennassa ja aivan yhtä huonosti syttyviä.

Otan roskiksesta tyhjän muovikassin ja kauhon tikkuja kassin puolilleen. Kaveritkin sullovat taskunsa täyteen.

Ainahan sitä tikkuja tarvitaan ja ilmaisia tikkuja tarvitaan vielä enemmän.

Päästyämme ulos pyöriemme luo, siinä seisoo pari korstoa, joilla on Kakelle ja Jartsalle jotain asiaa. Ovat kuulemma koulussa rikkoneet jonkun pyörää. Riidanhaluinen tyyppi tuijottaa minuakin uhkaavasti, mutta kun tuijotan vilpittömästi takaisin, hän sanoo mulla olevan rehelliset kasvot ja siksi saan olla rauhassa.

Kake ja Jartsa selviävät pyytämällä anteeksi. Pari sisäistä rukousta ja homma on sillä selvä. Kotimatalla saan moitteita, kun olin näyttänyt niin ”rehellistä naamaa”, etten ollut ikäänkuin samalla puolella koiratarhan aitausta.

Kaverit ovat rakkaita paskiaisia, niinkuin perheenjäseniä ainakin.

Totta hemmetissä samanhenkiset tyypit ajautuvat keskenään tekemisiin.

Meitä yhdisti ulkoilmaelämä.

Kerran kun hain luokkakaveria ulos leikkimään, niin hänen äitinsä tuli ovelle ilmoittamaan, ettei se nyt ehdi, kun sillä on peli kesken. En hakenut toista kertaa.

Luonteenme on kohtalomme.

MERISOTAROSVO

Odottelen tässä vaan Jartsaa hänen huoneessaan. Silmäilen ympärilleni. Seinällä on Hannu Mikkolan kuva ja muutama Hot Rod-kärry. Katoppas poikaa, sillä näyttäis olevan tuossa hyllyllä samanlainen Wasa-laivan pienoismalli, mitä juuri itse sain valmiiksi. Jartsan tullessa huoneeseen, kerron hänelle oikopäätä mahtavan hyvästä ideastani, joka vain pulppusi jostain. Osoitan syyttävällä sormella hänen laivaansa.

"Hei mulkaseppä tänne näin. Mulla kun on ihan samanlainen laiva kuin sulla. Ymmärätsä ? Ja hemmetisti tulitikkuja. Mitä jos otetaan laivamme ja mennään jonnekin hiukan pelaamaan ?"

Jartsa on skarppina skloddina heti messissä.

"Jaa...Meinaatsä, että voitais ottaa aina yhdet tikut ja polttaa sen verran toisen laivaa...?"

"Niin niin. Äijä tsennas heti. Siis yhdellä tikulla saa polttaa ja sitten vaihtuu vuoro."

"No hemmetti. Kuulostaa liian hyvältä idealta olemaan toteutumatta."

"Siis suostut vai ?"

"Tottakai. Let´s burn it all !"

Hän sanoo tuon Ronnie James Dion äänellä ja se saa minuun liikettä. Lähden nappulat vinkuen hakemaan pöhköä laivaani ja pari kourallista stidiaskeja, joilla voisi polttaa vaikka Rooman rauniokaupungin sileäksi.

Ennenkuin kissa ehtii syödä hiirensä, olemme jo hissien painovoimakentässä, kummallakin pramea Wasa-botski handuissaan. Ne ovat jotain neljäkymmentä senttiä pitkiä ja korkeita, tarkasti alkupeäisen mallinsa näköisiä ja aivan yhtä helposti uppoavia. Olemme koonneet laivamme liimaa säästämättä ja maalanneet ihmissilmälle käsittämättömän pieniä yksityiskohtia, kuten esimerkiksi tykkiluukkujen leijonapäät. Ne ovat pronssia, kuten tykit ja kaikki muukin kiiltävä. Siihen aikaan jos keksittiin jotain uutta, sitä lätkittiin joka paikkaan, kuten nykyään on jojojen kanssa.

Siinä matkalla huomaamme haluavamme pommisuojaan, nimenomaan tehtävän vakavuuden takia. Kellarin ovesta sisään ja alas vasemmalle. Käytävää suoraksi, pari ovea eteen, taas alas, painava rautaovi auki ja ah – ihana kellarin tuoksu.

Kuljemme vielä muutamien mutkien kautta, aivan pommisuojaan perälle. Siellä on härkejä, joihin ihmiset säilövät maallista hyvänsä. Löytyy myös ilmastointilite, joka suodattaa

ydinsodan jälkeisen ilman aivan raikkaaksi ja kaikki voivat hymyillä. Taaimmaisena on pieni luukku, jossa lukee punaisilla kirjaimilla: VARAULOSKÄYNTI. Olemme perillä. Jäämme luukun eteen jännissä tunnelmissa, kuin pomminpurkajien YT-neuvotteluissa.

”Laitetaan valot pois, ettei homma mene liian helpoksi...”

Säädämme olosuhteet otollisiksi ja käymme istumaan polvillemme, kuin pirunpalvojat hautuumaalla, jotka pimeässä pelkäsivät jo toisiaankin.

Minulla on edessäni Jartsan laiva, johon hän on askarrellut oikein purjeetkin, kuin tätä juhlapäivää varten. Itselläni on purjeet reivattuina, tai oikeammin heivattuina kokonaan. Kaverini raapaisee ensimmäisen tikun ja aloittaa heti hyökkäämällä keulatakiloinnin kimppuun - ja saakin lievää tuhoa keulamastoon, joka sulaen tiputtelee palavaa muovia lattialle.

”Saatanan satiainen – nyt on mun vuoro !”

Aloitin alimmista purjeista ja ne hulmahtavat liekkeihin, valaisten innokkaat naamaamme, mutta vain hetkeksi. Parin tikun jälkeen toteamme homman olevan liian hidasta ja päädymme täyden hyökkäyksen vaiheeseen, totaaliseen sotaan. Se tarkoittaa aina vimmittua tikkujen raapimista, pelottavaa hullunnaurua ja tekemisen riemua.

Pian entiset laivamme palavat nyrkin kokoisina pläntteinä ja toteamme sodan hurmoksen ja hävityksen saavuttaneen lakipisteensä, jolloin ei enää huvita sotia. On rauhan aika.

Hapuilemme katkaisijaa ja yskimme kuin nokikolarit. Saatuamme valot, tyrmistymme täysin. Näky on maailmanloppua enteilevä. Katosta ulottuu metrin alaspäin täysin musta savu, joka jatkuu koko käytävän matkan. Ilmassa leijailee nokihiukkasia. Ne ovat kuin pieniä laskuvarjojääkäreitä ja niitä riittää. Sammuttelemme tulitikkuaskin kansilla ja kengillä polkien kytevät kasamme ja lähdemme kumarassa hipsien ulospäin. Päästyämme pihalle, näemme jonkun puhuvan talonmiehelle ja osoittavan tohkeissaan kellarin ovea kohti. Talkkari avaa oven, kurottaa kaulaansa, nuuhkii tarkkaan ilmamassaa ja säpsähtäen ryntää lähimpään puhelimeen. Palokunta, poliisi ja mitä niitä on. Me emme jää katselemaan vilkkuvia valoja, vaan lähdemme ilman eri komentoa pois Jyrkkälästä Citystä.

Muutamaa viikkoa myöhemmin, olen tämän samaisen talonmiehen pojan luona kaverikylässä ja kun hän piipahtaa pois huoneestaan, katson pöydällä lojuvaa vihkoa, jossa lukee pahaenteisesti: ”SALAPOLIISIVIHKO”. Kuvainnollisesti nuuhkaisen hänen vihkoaan. Siellä on koko juttu. Hän on liiankin nokkelasti huomannut minulla olleen koulussa samanlaisia Silja-Line-tulitikkuja, mitä on löydettyinä rikospaikalta. Tämä nokkela kaveri on selvittänyt koko territoriota vavisuttaneen rikoksen.

Miksei hän ollut käreäytännyt meitä, niinkuin me käreäytimme laivamme ?

UIMAHALLIKAINEN

Kesällä Samppalinnan maauimala vetää lapsia, kuin venäläinen vankila ajattelijoita, mutta talvella Impivaaran uimahalli on numero uuno. Vaikka matkaa on useampi kilometri, sinne jaksaa kävellä mainiosti tarttee vain vetää karvalakki korville ja alkaa painelemaan. Olemme koko kööri matkalla uimaan. Kassatädiltä saamme kumilankaan pujotetun kaapinavaimen, jota pidämme nilkassa. Mitäs siinä muuta voi tehdä, kuin sammarit jalasta, simmarit jalkaan ja ruiskun kautta altaille. Viimeinen altaassa on aasialainen tyttöpoika.

Se on upea tunne, kun saa pulahtaa veden hyväilevään syleilyyn, katsella uimalasien läpi hassunkurista maailmaa, jossa näkyy ihmisten jalkoja sätkimässä tyhjyydessä.

Löytyy kaikenlaista puolisuukeltajaa, kuviokellujaa, pintaliitäjää. On pulleita pyöriäisiä, hylkeitä viiksekkäitä, arkoja rapuja, kutevia kaloja, muutama oikea merenneitokin.

Hyppelemme siinä pitkän altaan syvässä päässä, ihan vaan lähtötelineiltä kerien, puoli voltia selälleen taittaen, vatsaansa pidellen.

Mutta tottakai siihenkin pitää uimavalvojan tulla mutisemaan jotain turvallisuudesta ja häiriköinnistä ja rauhallisuudesta ja pälä pälä. Tämä yksi levoton haamu on erityisen hanakka tarttumaan kaikkiin mahdollisiin syötteihin, mitä kukaan keksi tarjota. Yksikin juoksuaskel ja pilli soi kuin erotuomarien vappujuhliissa. Voisi vaihtaa alaa ja alkaa soittaa nahkafagottia frakki kainalossa ?

Tämä ihminen on kuulemma oikein UFO-tutkija, eikä välttämättä siis ole mikään ihminen. Kommunikoinninkin hän suorittaa ainoastaan pilliinsä puhaltaen. Jotain salaperäistä hänen olemukseensa on kiinnittyneenä. Onko hän se salaliittoteorioiden mainitsema Barracuda Ihmisen Hahmossa, lyhenne; BIH tai BIHF ?

Nyt hän kuitenkin suostuu armollisesti avaamaan hyppylavat. Niistä kun ei saa ilman valvovaa silmää tulla alas.

Kiipeämme vitoseen. Jartsa, Kake ja mä. Haluamme tulla yhtä aikaa. Veteen.

Siihenkin pitää oikein sormimerkein pyytää erikseen lupaa.

Kolme keskisormea pystyyn ja saamme – syvällä hyväksyvällä kumarruksella - luvan tehdä urhonyhypyn. Hyppään keskellä. Lähden aavistuksen aikaisemmin lentoon ja tullessani ylöspäin, pari syvyyspommia hipoo päänuppiani, tai siltä se ainakin tuntuu.

Seuraavaksi kiipeämme seiskapuoleen. Sieltä katsoen vesi näyttää entistä sinisemmältä. Tarkemmin miettimättä: Hoplaa – alas vaan ! Tämähän on hauskaa puuhaa.

Enää on kymppi valloittamatta. Kaveritkin tulevat ylös, mutta eivät tällä kertaa halua edes yrittää. Nyt on tilaisuuteni näyttää. Eihän tänne turhaan kiivetty. Seison hetken reunalla, koko maailma jalkojeni alla. Vesi on niin kaukana. Osunko edes altaaseen, etten liidä yli ? Ikuinen haaveuneni lentämisestä toteutuu vihdoinkin. Astun tyhjyyteen. Ilmavirta käy nahkaani. Räpiköin hieman käsilläni, välttäen kääntymästä mahalleen, jolloin suolet lentäisivät ainakin kolmoseen. Näin oli kuulemma Tampereella käynyt. Nyt oikea jalka on hieman koukussa ja se plätsähtää ikävästi veteen. Silmiin tulee pari kyyneltä, joita onneksi kukaan ei huomaa, kun on muutenkin märkää ja silmät punoittaa.

Väännän naamaan väkinäistä hymyä, jolla peittelen tuskaisaa irvistelyä.

Todistaakseni, etten vahngossa pudonnut, teen samantien uuden hypyn.

Harvoin saa olla tähti – silloin siitä pitää repiä kaikki irti.

Muutaman tunnin mellastettuamme, alkaa olla älytön nälkä. Nälkä on aivan pohjaton, se a tuntuu polvissa saakka, saaden ne veteliksi ja kädetkin aivan tärisevät heikkoudesta.

Rahaa ei ole paljoa, mutta saa sillä kupin lämmintä vettä, joka jaksaa juuri sulattaa desin sokeria ja taas jaksaa hetken pyristellä. Kake ostaa pari merkkaria ja antaa meillekin yhdet, joita imeskelemme syvän hartauden vallassa.

Kotimatalla jäätyvät karvalakista karvat, mutta pääasiassa säästyvät pakkaselta korvat.

ELÄVISSÄ KUVISSA

Jyrkkälän kerma, kakku, aateli ja eliitti, eli Kake, Jartsa, Juki ja mä, istumme bussissa matkalla elokuviin. Elokvateattereita on kymmeniä. Elämmehän vasta 80-luvun alkua, jolloin elokuvakulttuuri elää ja voi hyvin. Tämä on juuri ennen videovuokraamojen tuloa. 70-luvulla tulivat muotiin teatterit, joissa on useampia pieniä saleja, joiden hämärissä sopukoissa pyörii pehmopornoa non-stoppina. Ruotsalaisia valistusfilmejä, saksalaista pornohuumoria ja amerikkalaista pintaseksiä. Näistä saa koditonkin nauttia, käyttäessään elokuvateatteria asuntonaan. Parilla kiiltävällä markalla voi istua päivätolkulla salissa ja teeskennellä katsovansa muutakin kuin uniaan.

Itse olemme menossa katsomaan jotain Beatles-leffaa .

Taitaa olla "Let It Be" - tai ainakin sinne päin. Antaa olla. Ihan sama. Se ei ole ollenkaan oleellista. Oleellista on hakea lähikaupasta jokaiselle tusinan verran pussikaljaa ja nämä pussit käsissä lippuja ostamaan. Lippuja myy, lähes kaiken pitkän elämänsä varrella kokenut ja nähnyt naisihminen, jolle kusiputkan vartijakin olisi varmaan kateudesta räikeän vihreä.

Olemme tässä pienessä salissa ihan keskenämme, kuin yksityistilaisuudessa. Kävelemme eturiviin John Waynemäisen reteesti. Asetumme väljästi, bootsit joka suuntaan harottaen ja retkotamme pusseinemme, kuin kaverin himassa.

Filmi pyörii ja surisee jossain pahviseinän takana. Hyvä työ opiskelijalle.

Beatlesin pojat heittävät rajusti Bang Bang Maxwell Silver Hammeria. Se menee Ee Gee Bee Gee Eeminor Jee Jee. Pam pam Paulin taikakaulin, kun kerran heilahtaa, puntti vipattaa, olut kuohuaa. Jee jee je je jee !

Mikäs tässä on elellä herroiksi.

Meidän hyvävelikerhossa on yksinkertaiset säännöt: Hyville veljille kaikki tuki, huonoille täysihoito, pakettiin ja kuoppaan.

Muutaman bissen jälkeen alkaa väistämätön kusella ravaaminen. Herrasmiehinä käytämme vessaa, emmekä täytä tyhjiä pulloja, kuten rekkakuskeilla on tapana ja sitten juottaa niitä pahaa aavistamattomille tullimiehille.

Filmin puolivälissä alkaa puuduttamaan tuo hengästyneen tekopirteä kohellus, vaikka pari hyvää biisiä saakin kuulla.

Muutenkin keskittyminen näyttäyty vain poissaolevana ja siirrymmekin seuraavaan saliin, jossa pyörii ruotsalaistanskalaissaksalais-pehmpornoraina. Siinä ruotsalainen pehmo mies yrittää saada pehmeästä elimestään hieman kovempaa ja työnnettyä sitä ihanan pehmoisen tanskalaisdaaminsa voideltuun kinkkuun. Eihän siitä mitään tule, kun Börjekin vain näyttelee hässivänsä. Katselen ympärilläni. Tässä salissa näyttäisi olevan muutama runkkarin näköinen harbo, pari virikkeitä hakevaa paria ja yksinäinen tumma hahmo takarivissä. Kun huomaamme hänen olevan sillai sopivasti huoran näköinen, käymme kaljahöyryissä piirittämään hänet sivuilta ja edestä.

”Päivää. Onko tässä tilaa ?”

”Siihen vaan pojat. Istukaa ihan vapaasti vaan.”

Tämä sussu onkin maailmaa nähneen näköinen, suorastaan veteraani. Häneltä puuttuu kiilto hampaista ja hänen olemuksensa on jännä sekoitus välinpitämättömyyttä, mutta samalla jotain hyvin tiedostavaa, ympäristönsä tapahtumat tarkasti rekisteröivää valppautta. Ilmassa väreilee outoja kemioita, mielenkiintoista fysiikkaa, korkeampaa matematiikkaa, vieraita kieliä ja hiukan kansalaistaitoa päälle.

”Hei pojat, voitteko heittää mulle yhden oluen ?”

Tarjoamme heti kättä pidempää ja saamme rapean käheän hymyn palkaksi.

”Ollaankos sitä puutteessa, kun tänne tulitte ? Mä voisin auttaa kyllä....”

Hieman yllättäen hän laittaa kätensä lähimmän Kaken haaroihin ja puristaa veikeä ilme silmissään.

”Hmm. Kyllä tästä vielä kalu saadaan.”

Kake läppäisee naama punaisena naisen kouran pois jortikastaan ja kuiskaa tälle jotain, joka saa tämän syttymään uudelleen.

Nyt hän siirtyykin yllättäen hieromaan Jukin polvea, kysyen samalla salaperäisesti silmiin katsoen: ”Tykkäätkö runkata, dungata, dongata, vai ottaa aasilta suihin ?”

Hieman oudosti kysytty, eikä Juki sano muuta kuin harrastavansa vain normaalia, hieman tylsääkin runkkaamista.

Nauramme kaikki Jukin hyvälle läpälle ja tunnelma vapautuu sopivasti, jotta uskallan kysyä suoraan asiani.

”Paljonko pyydät, jos hoitelet koko komppanian ?”

Hän katsoo minua hiukan alta tekoriipsien ja näyttää laskevan sormillaan hintoja.

”Jaahh. Olette hiukan nuoria. Sinä nyt ainakin, mutta paljonko tarjoatte, mitä teillä on laittaa ?”

”Vois löytyä ainakin huntti huoreisiin ja toinen taksiin”

Ilmoituksen teki panosotamies Jartsa.

”Missä tämä lypsäminen suoritettaisiin, onkos teillä autoa ?”

”No ei nyt ole, kun tulimme dokaamaan, mutta...”

”Jaahas pojat ! Täti kertoo kuinka nyt tehdään. Tulette yksitellen toilettiin, lyötte rahat ja mulkun kouraan, minä lypsän ja te vikisette. Tuliko selväksi ?!”

” Sopiiko 150 markkaa koko hoidosta, neljästä mulkeroisesta ?”

Kakella on vähintään neljä ”sormea” pystyssä ja kovat paineet päästä itse ensimmäisenä työntämään jorensa lypsyautomaattiin.

”Halvalla menee hyvää tavaraa, mutta tilanne on nyt mikä se on ja jos näin sovitaan, niin näin myös toimitaan.”

Tämän sanottuaan Rustiina lähtee Kake peräpeilissään kiillottamaan kaakelia, ihan uusilla aineilla. Meillä jälkeenjäneillä alkaa helvetillinen supina ja säpinä ja arvonta seuraavasta vuorosta. Riku Reipaskin olisi ihan kateellinen.

”Ehkä Makken pitäis mennä, kun se on nuorin ja herkin, mutta mä maksoin sentään viiskybää, joten eiköhän se ole mun vuoro seuraavaksi lyödä pamppu narikkaan.”

”Hyvä Jartsa. Sä kuulostat taas niin järkevältä.”

”Meillä on Jukin kanssa yks vitun maku, koska sitä saa, kunhan sitä perkele nyt saa. Ollaan sentään koko alkuelämä odotettu yhtä helvetin karvakaulusta.”

Vilkuilemme hermoissamme ovelle päin ja vajaassa viidessä minuutissa Kake tulee, vaikka lasketaan sisään- ja ulosmeno yhteensä.

” Oliko hyvä Dooris. Tuliko sulta. Miten te teitte sen ?”

Kysymyksiä kimpoilee, mutta Kake vain hymyilee onnellisen pojan herkkää hymyään.

Seuraavaksi lähtee Jartsa viemään omaa viestikapulaansa ja syöksyy pelotta ovesta ulos.

”Siinä pojat aita kaatuu, kun sonni ryskii. Perkele, kun sai ämmä kyytiä !”

Kake nauraa omalle jutulleen kuin sakaali lihakaupassa ja saa sillä aikaan hermojen kiristymistä, joka nostaa suorituspaineet yli kattilan. Samalla kuitenkin uhokin nousee – nyt pitää vaan yrittää panna paremmaksi.

”Mitä nyt ?”

Käännämme ihmettelevät päämme kohti ovea, josta Jartsa tulee melkein heti kohta takaisin, levitellen hätääntyneitä käsiään.

”Ei siellä enää ollut kuin ruusuveden kuvottava haju. Muija oli häipynyt mun rahojen kanssa. Perkeleen huora minkä teki !”

”Katsoitko tarkkaan joka looshin ?”

”Katoin katoin. Siellä luki vaan punaisella huulipunalla peilissä: Painukaa homot vittuun !”

”Saatanan saatana. Tästä ei sitten puhuta.”

Eikä olla muuten puhuttu.

ÖLJYISIÄ MUSKELEITA

Artukaisten moottorirata vetää meitä poikia kuin torttu karpäsiä.

Sieltä löytyy motocrossrata, asfalttirata, mikroautorata ja varikko. Se on entinen lentoenttäalue ja siksi mainio paikka harrastaa myös kauko-ohjattavia ilma-aluksia ja hiekassa surisevia pikkuautoja. Kaikenlainen pärinä ja surina on poikana olemisen keskeisintä ydintä – eihän sitä aina jaksakaan sotiakaan ?

Pakokaasun ja risiiniöljyn tuoksu on miehekäs. Mikroautoiluakin seuraamme paremman puutteessa, kuten motocrossiakin. Siinä ainakin riittää pärinää ja mikä parasta; äiti ei voi moittia, vaikka junnu on taas yltä päältä ravassa. Kysy vaikka isiltä.

Tottakai jokamiesluokassakin on ihan oma tunnelmansa, kun pelti kolisee ja autoja pyörii ympäriinsä, mutta sittenkin asfaltilla ajettut kisat vetävät parhaimmin puoleensa.

Autoluokkia riittää joka makuun, joissa pääpaino on kuitenkin kumin käryttäminen, huumaava meteli ja koneen armoton revittely. Meidän jengille moottoripyörät ovat se juttu, jossa kiteytyy vauhdin hurma. Kuuma asfaltti, nahkaan puettu mies koneensa päällä, vastustajat koko ajan hengittämässä niskavilloihin ja ainainen kuolemanvaara väijymässä heti seuraavassa mutkassa. Se on miesten hommaa parhaimmillaan.

Ollaan taas koko orkesteri liikkeellä ja tarkoituksena on tulla junasillan yli, jatkaa joenpenkereen pusikoiden suojassa ja hivuttautua varikkoalueen katveeseen - heti makkarakioskien viereen. Näin me aina toimimme. Kertaakaan kukaan ei maksa mitään lippuja, eikä se ole edes mikään vaihtoehto.

Tai siis tottakai suuret massat maksavat pelkästään maksamisen ilosta, todistaakseen olevansa hengissä, mutta meidän ei tarvitse omalla kotiradalla maksaa kenellekään penniäkään. Päinvastoin. Kaiken lisäksi naapurin poikamies seisoo schäferinsä kanssa pusikoissa ja häneltä saammekin aina tuoreimmat vihjeet parhaimpiin sisääntuloreitteihin.

Tarttee vain varoa hänen virkaintoisia kollegoitaan, niin kaikki rullaa hienosti, vaikka kyllä me hyvin pärjätään ilman apujakin. Aina ollaan pärjätty. Jengi on kuin valtio valtiossa.

Tänään on tiedossa erityisen mielenkiintoista ohjelmaa.

Itse Suuri Herra Artsi Nyqvist on ajamassa katupyöräluokassa ja mikä parasta, väliajalla heittäisi omaa showtaan. Artsi on ykkönen, aina ja kaikkialla.

Yleisöä on tuhatpäisinä parvina ja megafoneista kaikuu vimmattu selostus, joka kimpoilee pitkin seiniä ja mäkiä, luoden omaa kakofonista tunnelmaansa.

Kävelemme pitkin poikin varikkoalueella, jossa rassataan kiireellä pyöriä seuraavaan starttiin. On mielenkiintoista nähdä mekaanikot työssään, toiset funtsivan näköisinä, kuin kysyen: Mikä vittu siihen nyt taas tuli ja ei kun samantien vaihtamaan kampiakselin pyörimissuuntaa, männänpalautusjousen stabilisaattoria, pakoputken rähinäventtiiliä ja vielä pikku tippa öljyä tappokytkimen salpaajan niveleen ja eiku menoks !

”Kattokaa. Mitä vittua tuolla tapahtuu ?”

Jartsa heittää avoimen kysymyksen ja sormensa kohti kuorma-auton lavaa, joka näyttää olevan esiintymislavana jollekin, jota kohti lähdemme samantien, tasamarssia.

”Ei helevetti – kattokaa nyt saatana, nehän on jotain vitun bodaaajia. Mennääs jätkät tsekkaan...”

”...mitä vittuu ne täällä duunaa ?”

Kake ohjustaa meitä oikeaan suuntaan. Olemme hieman hämillämme koko touhusta, mutta lavan reunalla leukamme tippuvat metrin, kun Hannu Salpa ollaan juuri öljyämässä. Siihen menee sen kahdeksan desiä täyssynteettistä moottoriöljyä, mutta ei helevetti, kyllä se on sen arvoistakin, jätkä kiiltää kuin Naantalilaisen papin pöytäbanaanit. Siinä se nyt revittelee hauksiaan ja kehuu itseään.

”Katsokaa kaikki pikkupojat tänne näin. Tässä on kuule suonet kuin mopon bensaletkut !” Ja onhan ne aivan hervottomat suonet, kuin normijampalla ohutsuolet ja sykkivätkin kuin räjähtämäisillään. Salpa esittelee vielä tiukat perselihaksensa ja pudottautuu sitten lavalta, meidän tavallisten riukuperseiden sekaan.

Yksi todella karskin näköinen, tatuoitu prätäkjätkä tulee Salpan viereen ja pullistaa aivan tautisen kokoista hauistaan ja sano tälle: ”Ei tosta paljon puutu.”

Tarkoittaen tietenkin Hannun hauista. Tällaisesta hyökkäävästä itsekehusta Salpa ei diggaa yhtään, vaan katsoo halveksivasti ja antaa heti oman vilpittömän palautteensa:

”Vie vittuun pienet hauiksesi. ”

Tästä prätkehemmo tykkää yhtään, vaan vetää hernekeiton kärsäänsä ja huutaa täyden raivon vallassa: ”Tollasta hormonipelleä ei tarttis kuin kerran lyödä, niin siltä olis paskat ulkona.” Katsomme jännittyneinä, mitä nyt seuraisi, mutta Salpa vaan hymyilee vittumaisesti., parin blondinsa kanssa ja näyttää vielä kerran habaansa.

On se hieno mies. Kertakaikkiaan.

Jatkamme tästä näytöksestä huvittuneina seuraavaan pisteeseen, joka on moottoriradan pääsuora. Siellä kuuluttajan mukaan tapahtuisi pian jotain ainutlaatuisen ihmeellistä.

”Aartsi Nyyqvist tekee sen, jonka vain hän osaa parhaiten. Katsokaa kun hän hyppää

kahdensadan kilometrin tuntivauhdissa pois pyöränsä selästä ja liukuu puukengillään maaliin. Tätä ette ole ennen nähneet !!!”

No ei todellakaan olla. Tuo on aivan pakko nähdä, muuten loppuelämä olisi turhaa.

Artsi on siis maailman kovin jätkä, eikä mikään turhaan pärisevä pullahiiri. Aikoinaan hän sai kilpailukiellon motocrossissa, kun hyppeli kansakilpailijoiden yli ja tästä

suivaantuneena hän vain lisäsi nopeuttaan. Niinkuin tosimiehen pitääkin tehdä. Toisen kerran hän esiintyi pyörän selässä bikiniblondin kanssa ja tarttui tätä rintoihin. Sakot tuli.

On siis sellainen laki, joka kieltää tissin tai tuheron hiplaamisen prätkällä ajon aikana ?

Nyt kuitenkin jotain aivan muuta. Artsi ajaa yleisöä tervehtin, menee suoran alkuun ja kiihdyttää Kawasakillaan kahteensataan, hivuttautuu satulasta taaksepäin, ottaa kiinni takaraudasta, laskeutuu asfaltille, pelkät puukengät jaloissaan. On se taitava. On se hullu.

Jessus.Kuka edes tekee tuollaista ? No ei kukaan muu kuin Artsi. Siellä se nyt liukuu pyörän perässä ja kun vauhti putoaa sopivasti, hän hyppää takaisin puikkoihin, kuin todellinen lännenmies. Seuraavaksi saamme nähdä keulimista takaperin istuen, satulalla seisomista satasen vauhdissa ja lopuksi vielä keula enemmän kuin kohtisuoraan ylös ja RAKS, siihen jäi takavallo. Parit donitsit ja kumi sauhuten pois estradilta.

Yleisö taputtaa vimmatusti. Kaikki hymyilevät, ovat onnellisia. Kaikki on taas hyvin ja mahassa on makkaraa.

Tästä pääsemmekin jo tärkeimpään asiaan, perinteiseen makkaran pummaamiseen. Kierrämme kojulta toiselle, anovasti kysyen; ”Heitäkö yhen maakkaran, niin ei tartte roskeen heittää ?”

Toiset yrittävät myydä halvemmalla, mutta meille kelpaa nyt vain ilmainen tässä tilanteessa, kun kilpailu on kovaa ja ihmiset ovat mennyttä kalua. Aina vaiva palkitaan ja saammekin kattiloista ihanasti höyryäviä makkaroita, joita kiittelemme ahkerasti.

”Saikos vielä sinappia, kiitos.”

”Hei siellä on vielä yksi !”

”Kiitos.”

”Syön sen itse, kiitos.”

”Jaa, mennään pojat taas.”

”Kiitos !”

MAATIAISET

Istumme Jukin Fiatissa, matkalla heidän mökilleen, jonne on 35 kilometriä keskustasta ja kaikista muistakin paikoista. Hyvin tuntuu auto rullaavan, olihan siinä juuri ensimmäisen kymmenen vuoden huolto tehty ja sisäänajoleima paperiin iskettynä.

Mukaan pakkasimme tarvittavan määrän olutta, makkaraa, maksalaatikkoa ja pullo kirkasta per suuaukko.

Fiilis on tietenkin sen mukainen; rallattaa ja laulattaa heti ensimetreistä. Autossa on tarvikkeosana kasettisoitin ja minulla riittää kasetteja jokaiseen makuun, kunhan pysytään tietyissä raameissa. Parhaita ovat radiosta äänitetyt sekalaiset kokoelmat, jotka usein yllättävät äänittäjänsäkin. Kuuluisan Voitonmerkin keksi kotiäänittäjä, jolla etusormi ja keskisormi jumiutuivat V-asentoon.

Sekalaiset äänitykset toimivat juuri bileissä parhaiten, kun ihminen on hieman kärsimätön, alkoholin muuttaessa tunteita nopeasti aina vitutuskäyrän yläpiikistä, maailmaa syleilevään nallekarhuun, hetkessä taas epätoivoitkuun ja kaikki tämä saman minuutin aikana.

Saavumme mökin pihaan täsmällisesti sillä kellonlyömällä joka nyt on. Mökki on vanha kunnan rintamamiestalo, eikä mikään bampumaja. Pihalla asiallinen puuvaja ja sauna.

Ai – jai kansalaset. Se on kesä nyt ihan vehreimmillään ja meillä on koko viikonloppu aikaa olla niinkuin haluamme, vapaina olemaan ihan itsejämme vaan. Se tarkoittaa jääkaappista töpseliä seinään ja kaljaa täyteen reunoja myöten. Nappaan pari pulloa ja tunnen ojentajalihakseni työntävän toista niistä Jukille, jonka käsi kurottautuu tuohon himottuun esineeseen.

”Ottaa siitä vaan.”

”Kiitti.”

Ponnahtamme ulos ja haemme vajasta pöytää ja retkituolia.

Juki laittaa pullon pölkyn päälle ja kurottautuu riuhtaisemaan pöydänkulmasta, saaden kokonaisen vuoren retkeilykamaa laskeutumaan iloksemme.

”Perkele.Tulihan se. Voima määrää ! ”

Laitamme autosta oven auki ja poppikoneen laulamaan.

Kuuntelemme Queenin I Want To Break Freen ja kun Frankie kehoittaa: ”Relax, don't do

it," nousemme heittämään tikkaa muutaman varvin. Kaljaa valuu moottoriin tasaisella sykkeellä ja ilmassa on rentoa kesäfiilistä.

Naapurin Pekka ajaa ohi ja pyytää tulemaan ehtoommalla votkaryypille .

"Tullaan, tullaan...ehtopuolella." Juki latelee sanoja hissukseen purekellen, makustellen, etenkin sanaa; "ehtopuolella."

"Kuulostaa mukavalta."

Lisään sanaisan mausteeni ja olen tosissani. Pekka on rehti tyyppi, joka syö jäniksiä ja juo pullon votkaa päälle.

"Nyt tarttee saada terävät. Menee ihan kusemiseksi koko touhu."

Otamme Kossua Robin Hood–limpparilla jatkaen, yrittäen hälventää liikaa viinan makua, mutta limppari vain korostaa sitä.

"Olis pitäny ottaa appelsiinimehua ja jotain tonikkii..."

" Pistä mullekin rööki, äläkä valita."

Juki ojentaa karvaisen kouransa, vaikei se selvinpäin koskaan polta, mutta nyt on eri peli, kun koneistoon virtaa ylimääräistä energiaa.

Viina on ihmeellistä ainetta. Pari grogia, niin heikosta tulee vahva, laulutaidottomasta rokkitähti ja peräkammarin Patesta Amerikan gigolo. Viina saa juojansa luulemaan olevansa maailman ainoa älyllinen olento, joka yksin ymmärtää mihin tämä kaikki paska johtaa, siksi ei voi muuta kuin kehua itseään ja mollata muita. Tätä tunnetta kestää tasan nousukiidon ajan ja aivan liian pian on vuorossa itsesäälissä rypevä häpeäpesäke, joka ei edes muista mitään.

Olemme juuri rullaamassa kiitoradan alkuun ja kohta tarvittaisiin kaikki tehot irti, jotta voittaisimme painovoiman liiallisen pyrkimyksen vetää meitä tavallisten kuolevaisten turhaan maailmaan. Nyt on juuri sopiva hetki lähteä naapuria moikkaamaan.

Lähdemme kulkemaa hiekkaista peltotietä. On kesäiltapäivä, linnut lentelevät, vilja kasvaa, koivuissa pientä tuulenvirettä – mikäs siinä tietä mittaillessa, isännän askelin.

Käymme taloon sisään, ihan porstuan kautta.

"Terve poijaat, mitä kuuluu ?"

Pekka tulee kohti biisonin päättäväisyydellä ja puristaa kouraani valtavilla karhunkäpälillään ja vain vaivoin en irvistä tuskasta.

"Käykääs siihen istumaan, niin kaadan teille punsit."

Tottuneesti hän laittaa pariin maitolasiin sokeria, kuumaa vettä ja reippaasti votkaa.

Metallinharmaassa etiketissä lukee: Dry Vodka. 45 % . Tämä on huomattavasti tömäkämpää tärpättiä, mitä me Kossunlipittäjät olemme tottuneet ryystämään. Ei mitään pikkupoikien siirappia ollenkaan.

"Kutsuin tänne naapurin emännän siskoineen ja lupasivat tulla käymään. Mutteivat kuitenkaan asumaan."

Sanojensa vakuudeksi Pekka lyö nyrkkinsä pöytään, saaden posliinit tanssimaan saksanpolkkaa, mutta mitään ei kaadu, paitsi kurkkuun.

Rämähdämme kaikki ulvovaan hörötykseen ja olo tuntuukin heti kotoisalta; täällä ei tarvitse liikaa hienostella, ihan sotilaallisen reilu meininki. Parin punssin jälkeen kuuluukin porstuasta iloista kolinaa, päivittäistä päivittelyä ja naisellisen mukavaa surinaa.

"Iltaa taloon ja mukava nähdä pitkästä aikaa – ja herttileeri, pojatkin ovat täällä, iltaa vaan teillekin..."

Ensimmäinen emäntä esittää aurinkoista naamaa ja sieltä toinenkin kömpii sisään, aivan yhtä hymyileväisenä, mutta aavistuksen verran ujompana. Taitaa johtua nuoremmasta iästä, vaikka on niitä ujoja kaiken ikäisiä ?

Itsekin kun olen hieman ujo, niin tunnen heti jonkinlaista magneettisuutta välissämme.

"Mooi."

"Ciao. (Bella.)"

Menemme olohuoneen puolelle istumaan ja Pirkko tuo meille lisää juotavaa, kuin hyvä emäntä ainakin. Nostamme laseja. Nauramme raikuvasti. Puhutaan toistemme päälle ja kaikki ovat valloittavalla tavalla tunnelmassa mukana. On hienoa saada elää, olla hyvällä mielellä ystävien kanssa - todellista maalaismukavaa, jossa viihtyy kaupungin kundikin.

Naisten tultua hieman lisää huppeliin, ottaa tämä nuorempi minua kädestä kiinni, vetäen mukanaan tanssiin, juuri siihen kirjahyllyn eteen, jossa Pekka jo hieroo itseään vanhempaa emäntää vasten. Tätä varten valssi on kehitetty. Käsi käy vähintään lanteilla, vaikka tanssimassa tässä vaan ollaan.

Selitän tarkemmin, mitä tarkoittaa tulinen valssi. Nuorempi emäntä vetää minut itseensä kiinni ja sujauttaa kätensä housujeni etupuolelta sisään. Tämä on jopa minulle aivan uusi tanssiliiike. Hän kuiskaa korvaani ja pyytää pihalle happea haukkaamaan. Pakkohan se on mennä, kun näin kauniisti pyydetään ja kärsästä pitäen ohjataan. Pihalla alamme vaistomaisesti etsiä sopivaa paikkaa, jossa vaihtaa ajatuksia rakkaudesta ja elämän jatkumisesta.

Siinä hieman sivussa töröttää kuorma-auto juuri sopivasti meitä varten ja kiipeämme nopeasti sen hyttiin. Normaalisti sillä kuskataan sikoja, mutta me olemme ihan muilla asioilla. On jo pikkaisen hämää ja siksi vaikeaa hahmottaa, missä on sukkahousujen ja ihon välinen rajapinta. Käyn kuitenkin heti muka pukille, muttei se niin vaan käy kuin pornoelokuvissa. Etenkin kun sukkikset ovat vielä konteissa hierontämässä. Se alkaa olla aikamoista ähellystä ja rytkyjen repimistä siinä ahtaudessa, mutta saamme jotenkin ne

hirvittävät sukkahousut pois ja anonyymit revitään alas. Nyt vasta alkaa se varsinainen naimatyö, joka on tällä kertaa tavallista kiihkeämpää sorttia.

”Tule jo leijonaiseni, anna ryskää, puskaa, puskaa.”

Hemmetin mukavaa touhua. Hikistä ja liukasta. Lanne heiluu hyvässä rytmissä ja nainen antaa sopivasti vastaan. Voittaa aina tylsät kahvipöytäkeskustelut.

Runnomme maaliin saakka, karjuen ilomme ilmoille ja juuri kun lysähdän antamaan vielä suudelmaa, joku avaa auton oven.

”Pekka pyysi hakemaan teitä...”

Siinä se Juki kurkkii oven raossa ja ihana leikkimme päättyy äkisti siihen.

Toisaalta, kun ei nyt ollut sitä esileikkiäkään, niin menihän se sillai tasan.

Palaamme sisälle, jossa Pekka istuu sohvalla, nainen kainalossaan.

”Ihmeteltiin, mihin te hävisitte...”

Ilta alkaa olla pulkassa ja lähdemme tiehemme.

Paluumatkalla Juki sanoo Pekan vain olevan mustasukkainen emännistään.

No, myöhäistä se nyt enää on.

Päästyämme mökin pihalle jäämme vielä istumaan autoon, kuunteleman radiota ja ottamaan illan viimeisiä oluita.

Istun itse kuskin paikalle, Jukin höpöttäessä omiaan siinä vieressä.

Jossain vaiheessa nukahdamme autoon.

Herään aamuyöllä kuselle. Juki se vaan vetelee hirsii siinä penkillään.

Tästä saan vallan mainion idean; voisin hieman pilaila kaverini kustannuksella ja ajaa auton kotiin, Jyrkkälän parkkipaikalle. Olisi siinä jannulla ihmettelemistä, kun heräisi. Heh heh. Käyn hakemassa loput viinat ja kaljat mukaan. Suljen ovet huolella.

Starttaan reilusti, mutta vaikka auto hörähtää äänekkäästi käyntiin, Juki se vaan maiskuttelee suutaan sikeässä unessa, näyttäen niin tietämättömältä maailman pahuudesta.

Laitan pykälää silmään ja lähdän aivan varovasti soljumaan hiekkatietä eteenpäin.

Valot päälle, noin.

Kakkosta silmään, näin.

Hyvin menee. Ihan rauhassa vaan.

Tuosta vilkku oikealle.

Nyt päästään huristelemaan asfalttitietä ja meno tasoittuu.

Kolmonen ja nelonen.

Hyvinhän tämä kulkee.

Aurinko tekee nousuaan ja tiet ovat appoisen autoina.

Mikäs tässä on körötellessä.

Jossain vaiheessa yritän oikaista pientä hiekkatietä pitkin, mutta päädynkin Raunistulan jokirantaan. Vauhtia on ihan pikkaisen liikaa siihen mutkaan, jolloin hiekka alkaa ikävästi viedä pitoa renkaiden alta. Huups. Nyt mentiin. Syöksymme kohti Aurajokea. Onneksi kuitenkin välissä on tiheää ryteikköä, joka taipuu kyllä, muttei aivan katkea.

No nyt se Jukikin sitten jo herää. Oli jo aikakin. Tässä kohtaa hänen naamansa näyttää hunosti nukkuneelta mursulta, jolla on hammas poikki. Silmät yrittävät turhaan tarkentaa johonkin, mutta joutuvat vain pyörimään sekavassa päässään. Hän on perusteellisen pöllämystynyt tapahtumain kulusta. Itsekin ihan ihmettelen, kuinka tässä nyt näin pääsi käymään ?

”Mitä helvettiä tämä on. Kuinka me nyt täällä voidaan olla ?”

En vastaa mitään. Nousemme ylös tarkistamaan vahinkoja. Keula on hieman rutussa, muttei kovin paljon. Nuori pajukko on joutanut juuri sopivasti. Haemme apua ja löydämme erään aamuvirkun herrasmiehen, joka lupaa tulla auttamaan. Hänen vanhalla mersullaan Jukin Fiat suorastaan lenähtää irti pusikosta.

”Eihän se niin pahasti ollutkaan. Syylärikin näyttää ehjältä. Hei kiitti tosi paljon.”

” Mitäpä tuosta. Ajakaa varovasti.”

Loppumatkan ajaa Juki itse.

Ajaa hyvin rauhallisesti.

Olemme kovin vaitonaisia.

”Hei katso LOKKI !”

Yritän.

Turhaan.

TOMUMAJA

Elämme keskellä suurta majanrakennusvillitystä, eikä meidän jengi halua jäädä kehityksestä jälkeen. Kake hommasi jostain lavamopon. Siinä on yksi pyörä takana ja kaksi edessä, joiden päällä lepää matalareunainen lava. Tällä pelillä on tarkoitus roudata tarvaineet lähiseudun rakennustyömailta. Turun ja Raision väliseen metsään ollaan nikkaroimassa useampiakin majoja, koska ilmaista tonttimaata riittää kaikille halukkaille ja niillekin, jotka eivät sitä halua. Käymme tutustumassa naapurissa erääseen rakennusprojektiin, jossa suuri ryhmä innokkaita työmiehiä yrittää saada pienen kesämökin kokoista kopperoan pysymään ilmassa, hakkaamalla parruja puiden väliin, kuuden tuuman nauloilla kiinni, noin suurinpiirtein neliön muotoon, kuin hiukan imeskely salmiakki. Me olemme huomattavasti maanläheisempiä suunnitelmissamme; majan ulkomitoiksi piirrämme 1,5m x 1,5m x 2,5 metriä, koska tikkuaskin laatikkoon ei suurempaa mahdu, mutta uskomme silti vahvasti tämän riittävän nelihenkiselle ydinperheelle vapaa-ajan huvilaksi, jos koiran kytkee puuhun.

Läheisen työmaan sponsoroimana, saamme pidettyä kuluerät kurissa. Laudat ja naulat ovat täysin ilmaisia, sahat ja vasarat saamme kotoa. Isukit antavat ne luvalla tai ilman ja äitien varastoista nyppäämme pari pestyä mattoa ja punaisen kynttilän. Lattiaeristeenä käytämme perinteistä kuusenhavuratkaisua, joka toimii erittäin hyvin arktisissa olosuhteissa. Seinille naulaamme eleganttia räsymattoa, joka luo kuin vahingossa erittäin tehokkaan tuulensuojan. Lattialle samaa tavaraa, metritolkulla. Nyt ei pihistellä pojat. Teemme laudanpätkästä hyllyn seinälle, johon asetamme kauniin kynttilämme luomaan hämyistä tunnelmaansa. Tämä herkkä ja tyylikäs ratkaisu toimii upean elegantisti. Pian pääsemme viettämään harjakaisia, johon kuuluu istumista tärkeän näköisinä ja tietenkin herrasmiesmäistä tupakointia, ajattoman tyylikkäästi lattialle istuen.

Kake näyttää tyytyväiseltä ja antaakin lausuntonsa.

”Kyllä täällä varmaan talvella tarkenee, jos on hyvä makuupussi.”

Jartsa ottaa kopin ja vie ajatusta eteenpäin.

”Tottakai tarkenee, antaahan kynttiläkin tosi paljon lämpöä.”

”Joo ja neljä kuumaa kolla jo itessäänkin lämmittää mukavasti...”

”... ja pari pierua päälle, niin johan on hiki...”

Nauramme kuorossa, nousemme ulos, suljemme asuntomme ja lähdemme kotiin.

Tässä välissä ehtii tulla talvi ja luntakin kolmekymmentä senttiä, kun vihdoinkin saamme ajatuksen hiihtää alppimajallemme, testaamaan sen lämmönpitävyyttä. Hiihtelemme muutenkin kohtalaisen paljon, ihan vain huvin vuoksi. Lähdemme suihkimaan peräkanaa kohti pohjoista. Järvisen muovisukset luistavat hyvin, mutta pitoa saisi olla enemmän.

Hieman ennen majaa äkkäämme syvät jäljet lumessa, jotka johtavat suoraan sisään.

"Ei vittu – siellä on käyty. Katsokaa, lukkokin on irti."

Kake avaa oven ja työntää päänsä sisään.

"Täällä on ... niin pimeetä....Täytyy kattoo sytkärillä...Oottakas vähän.."

Hän saa sytkäriin tulen ja samalla jonkinlaisen herätyksen. Majasta kuuluu hirveää huutoa. Kake lennähtää säikähdyksen voimasta puoli metriä ylöspäin ja metrin taakse.

"Siellä makaa joku..."

Kaikilla alkaa syke nousta ja puhe on kiihkeän kuiskailevaa, kun menemme katsomaan lähempää.

"Nukkuuko se ?"

Kyttäilemme aikamme oviaukosta, kunnes Jartsa uskaltautuu ensimmäisenä sisälle ja rohkeasti herättelee kaveria olkapäästä puistellen, mutta samassa Jartsakin säpsähtää oikein kunnolla, vaikka hahmo ei liikahdakaan.

"Se on jätkät AIVAN jäässä. Kokeilkaa itte:"

Puristan mökkiläistämme kevyesti pohkeesta ja se tosiaan on umpijäässä, kuin joulukinkku pakastealtaassa.

Sytytämme kynttilän hänen muistoaan kunnioittaen ja lausumme pari sanaakin.

"On tainnut olla kylmä ja siksi murtautua meidän kämpille. Karnea loppu..."

"Taitaa kuitenkin olla kuollut viinaan. Kato nyt. Tuo on selvä tenupullo. Ihan tyhjä."

"Ainakaan majaa ei voi syyttää. Kyllä täällä pitäisi pärjätä. Hyvillä vehkeillä ainakin..."

Mies makaa sikiöasennossa, kasvot seinään päin. Haluamme katsoa vielä naamankin, joten tuomme kynttilän aivan hänen naamaansa kiinni. Näemme tuon harmaansinisen, partaisan naamaan, jossa möllöttää toinen silmä puoliksi auki, toinen lujasti kiinni.

Vääristyneestä suusta näkyy musta kielenpää ja jotain on valunut norona matolle, jäätyen siihen.

"Ei nyt riitti. Lähdetään jo helvettiin täältä."

Kerrankin olemme yhtä mieltä jostain. Kotimatka sujuu hiljaisen apatian vallassa.

Tultuamme Jyrkkälän porteille, sovimme pitävämme turpamme kiinni koko tapauksesta.

Parin viikon päästä lehdessä on pieni juttu, jossa kerrotaan metsään kyhätystä kojusta löytyneen kuolleen miehen ja poliisin tuhonneen majan tyystin.

Säälimme hyvää majaamme – tunnelma on pilalla.

SUMPUSSA

Kaksi soturia hörppii iltaoluitaan. Leiripaikan pöytä reunojaan myöten täynnä tyhjiä hylsyjä. Eletään keskiyön jälkeisiä aikoja. Kaskaat sirittävät puissa ja kaljaa on enää pullo per suuaukko, mutta menokenkiä ei lakkaa vipattamasta. Tämä on se kriittinen hetki, jolloin soturin on tehtävä valintoja elämän ja kuoleman välillä.

”Enpä olisi arvannut pilsnerin loppuvan kesken juhlien. Mihin se kaikki meni ?”

Jartsa hieroo ohimolohkoaan tyytymättömän näköisenä.

”No älä. Mistä helvetistä sitä saisi vielä pikkasen pilsua...?”

Käymme yhdessä viisastelemaan ja pyörittelemään vaihtoehtoja.

”Naapureiltaan ei kehtaa kysyä, kun kellokin on noin helvetisti...”

”Juu ei. He ovat saaneet jo oman annoksensa. Häirintää...”

Niinpä. Mutta hei – eikös ne pojat aina kantele kaljakoreja Härkä-Marketin takaovesta ulos ?”

”Enemmän sieltä menee kuin kassojen kautta.”

”Jos vaikka mekin haettais omamme..?”

”Totta hemmetissä – työmies on palkkansa ansainnut.”

”Muuta kuin kuteet niskaan ja menoks.”

Toteaa Jartsa ja silittelee upeita rosvon viiksiään.

Kävelemme hiljaisina, mutta janoisina, ylös mäkeä kelaten ja lopun matkaa vapaalla rullaten. Mamma mia. Siinä se on, ihmiskunnan suurin saavutus, ihan oikea marketti, jonka ikkunan vieressä on heti kerrostalo, mutta nyt ei takerruta pikkuseikkoihin, olemmehan ammatilaisia, tai ainakin oppimassa koko ajan uutta ja mielenkiintoista. Sehän se on tärkeintä; oikea asenne. Otan reilun karate-asennon ja potkaisen minkä reisipalasta lähee. Ei mitään vaikutusta. Hämmästyimme hieman. Nyt kokeilemme kumpikin yhtä aikaa. Potkimme kuin skinien vappujuhliissa, mutta se kumi-ikkuna vaan joustaa ja heittää potkijansa pois kimpustaan. Edes pientä repeämää ei näy. Suutumme saatanasti ja nappaamme pyörätelineen muurinmurtajaksi, jota käyttäen juoksemme täysillä päin ruutua. Ei mitään. Kuuluu vaan sellainen muovinen vaimea kumahdus ja saamme ikävät tärskyt käsiimme.

"Mikä vittu se tämmönen lasi on. Eikö nykyään osata tehdä edes rehellistä lasia?"

"Vitut. Nyt tarttee kattella tätä putiikkia jostain toisesta kulmasta."

Menemme kaupan yhteydessä olevan kioskin luukun eteen.

"Jos tuolta kioskin sisältä pääsisi kaupan puolelle?"

Olen optimisti ja siksi heitän pienen metallisen roskakorin siitä luukusta sisään. Se sentään särkyi, kuten kuuluu; asiallisesti helähtäen.

Kunnollist kili-kali-lasia arvostaa jokainen vanhanliiton rosvo, niin mekin.

Pikkuisen putsailen lasinkrämmäleitä ja sukellan pää edellä kioskiin. Käännyn mahallani tiskin päällä ja laskeudun jaloilleni, jotka saavat lujan otteen lattiatasosta.

Tehtävä käynnissä. Kello käy. Suorituspaineeet nousevat. Lähdän samantien etsimään ovea, joka aukeaisi kaupan puolelle. Tarvitsemme kipeästi meille kuuluvat oluemme ja kaikkea muuta extra-kivaa. Voisin vaikka äiteelle katsoa jotain kivaa ylläriä, jos se joskus palaa lomilta. Nyt ei tartte pihistellä, Väiski maksaa tämän kierroksen. Hapuilen pimeässä, enkä ehdi pitkällekkään, kun kuulen ulkoa puhetta.

"Onko siellä sisällä joku?"

Miehellä on ikävän utelias äänensävy.

Olisiko se satunnainen ohikulkija, vetelä vartija vai ihan passipoliisi tekemässä rajattomia tarkastuksiaan? Mietin kaikkea tuollaista turhaa ja etsin entistä kuumeisemmin uloskäyntiä, siitä hemmetin sokkelosta. Mutta nyt joku avaa jo takaovea! Samantien sisään tulee häikäisevä lampun valokeila, jonka säteilyssä puuskuttaa kauhea hurttu, kuono maata kyntäen. Helkkari poijaat. Nyt tuli kiire! Ulkona seisoo toinen poliisi ja sisällä kolistellaan ovia minkä keritään. Nyt huomaa lopullisesti, että kioski on rakennettu kaupan sisälle omaksi umpiokseen, eikä sieltä pääse livahtamaan livahtamaan minnekään, kun on ain yksi ovi ulos. Pimeys haittaa myös tekemään järkiratkaisuja.

Vaihehtojen lähetessä nollaa, menen vessan ovesta sisään ja yritän sulautua paskan hajuun. Samalla hetkellä poliisi ja virkaintoinen koira avaavat oven, jolloin pääsen oikein valoihin esiintymään. Käytän tilanteen tietenkin hyödykseni ja esiinnyn kuten Hamletia pitää paskahuusissa esittää. Karjahdan täysillä: "How'dy!?"

Hah hah, sainpas kostettua: Poliisi lentää vieterin vetämänä metrin verran ilmaan, koira ulvahtaa paskahädissään, mutta pian sitä ollaan taas niin virkamiehiä ja melkein vakana aletaan jauhaa läpänderiä.

"Täällä on samanlainen huulenheittäjä kuin tuolla ulkonakin. Tuleppas ulos sieltä, niin päästään menemään."

Poliisin on pakko hieman hymyillä ja oikeastaan tämä pidätys sujuukin oikein hyvässä hengessä, kerrassaan asiallista ja rentoa meininkiä. Pääsemme oikein Turun

poliisivankilaan, jonne tietysti kuulummekin ja saamme jopa aivan omat sellimme. Tämä alkaa heti tuntua ikävältä tempulta. Sen verran kolkkoa on suljetun paikan kammoisen olla yksin betoniseinäisessä sellissä, jossa on vain ylhäällä pieni ikkuna ja metrin paksuiset seinät. Jotenkin yritän nukkua ja saankin hyvät unet. Aamulla saamme kaurapuuroa ja vehnäleipää. Kysyn vanginvartijalta, koska pääsisimme ulos ja hän kertoi kuulustelun olevan heti maanantaiaamuna, kun tutkijat tulisivat töihin.

Nyt on vasta lauantai. Koen hirvittäviä sielullisia tuskia, jotka karapulan aiheuttaman morkkiksen takia nousevat omiin sfääreihinsä. Turun Tuomiokirkon kello lyö 12 kertaa ja krapula ahdistaa aina vaan enemmän. Koputan oveen. Vartija tulee ja kerron hänelle unohtaneeni sähkölieden päälle ja jos voisin pikapikaa käydä sen sammuttamassa ? Ei onnistu. Pyydän vettä ja saan vettä.

Jostain kauempaa kuuluu helkkarinmoista jumputusta. Siellä joku piruparka hakkaa sellin oveen, täysillä tuskaansa huutaen.

"Saatanan fasistisiat. Päästäkää ulos. Antakaa edes vettä. Perkele !"

Huh tätä elämää. Aivan kuin Jartsan ääni. Kiva kuulla häntäkin.

Kestä vielä hyvä veli. Kyllä me tästä selvitään. Yritän ajatella myötäkarvaan, vaikka epätoivo riivaa mieltäni. Olen katkera kauppiaille, joka tuntee kunnanvaltuutettuja, jotka tuntevat kansanedustajia, jotka puolestaan tuntevat sisäpiiriläisiä, joiden kaverit ovat lainsäätäjiä, jotka säätelevät ne lait, jotka sallivat kauppiaan ryöstää ruuan tuottajia ja meitä tavallisia asiakkaita. Astelen ajatuksissani loputtomia kierreportaita alas helvettiin, kunnes huomaan seinillä kohtalotoverien piristäviä kirjoituksia.

Sellin seinillä luovuus värisee kovassa tuulessa.

Turkulainen runous pelastaa päiväni. Tämän ainoan kerran.

"Istun taikka kävelen, perse päästää sävelen."

Hah haa, jollain pankkiryöstäjällä on taas välähtänyt.

"Vanha lähtee, paska jää. Paskasta nousee vasikan pää."

Täysin hulvatonta. Aivan maanalaista.

Monet kiroavat vasikoita, poliisia ja huonoa tuuria, matkallaan Kakolan hoitokotiin.

Sunnuntaiaamuna saan selliini uuden asukkaan. Hän on oikea herrasmies. Tyyni ja harmaa kuin Perämeri jouluaattona. Hän käy istumaan ja kääntää heti sätkän.

"Ne laittaa aina tuollaisen nuoren samaan selliin tämmöisen vanhemman konnan kanssa, ikäänkuin opetuksiksi."

Mielenkiintoista. Oikea ammattimies. Nyt pitää kuunnella tarkkaan.

"Tiesin jo eilen perskarvoissani jääväni pian kiinni ja kävinkin varoiksi hakemassa pari arskatoppaa ja paperia kioskilta - ja eikös jo seuraavana päivänä tullut polliisit avovaimon

pihaan. Sitä oli ollut ilmassa jo jonkin aikaa. Mutta kuitenkin, sitä ennen olin seilannut puoli vuotta varastamalla purjeveneellä pitkin välimerta. Nyt tulee muutama kuukausi kakkua, jonka syön ihan hissuksiin nauttien – enkä murehdi turhia. Sain olla puoli vuotta ihanan vaimoni kanssa, upeissa maisemissa, vailla huolta huomisesta ja nyt pääsen vielä täysihoidonkin rentoutumaan. Vaikkei se nyt ollukaan ihan suunnitelmassa, niin kyllä se menee vanhalla rutiinilla – päivä kerrallaan. Muista poika; aina kun vartija tulee, teeskentele nukkuvasi. Se vituttaa niitä kaikkein eniten, kun vain huoletonna lepäilet.”

Kuuntelen uteliaana tuon parkkiintuneen merimiehen juttuja. Hän selvästikin tietää asioiden todellisen laidan. Kunnioitan häntä vaistomaisesti ja laitan kaikki hänen tarjoamansa neuvot tarkasti mieleeni. Tämä systeemi toimii kyllä nerokkaasti. Kuin oppisopimuskoulutuksessa olisi. Näin vanhempien rosvojen arvokas perimätieto saadaan siirrettyä seuraavalle sukupolvelle, jolloin he eivät lankea samoihin kuoppiin, kuin oppisänsä ja saavat tästä huomattavaa etua. Edes joku asia toimii Suomessakin.

Maanantaina kello kahdeksan pääsen kuulusteluihin. Minun tarttee laittaa vain nimet paperiin, jossa lukee teksti: ”Myönnän jääneeni rysän päältä kiinni, koska olen niin vitun tyhmä rosvo, ettei mun kannata jatkaa tällä alalla, vaan käydä rehelliseen työhön ja perustaa vaikka oma yritys ja tehdä nolla lasta.”

Vittu mitä läpä-läpä-juttuja. Olemme kaikki helvetin tyytyväisiä, päästessämme näkemästä toistemme naamoja ja vihdoin pääsen ulos sieltä harmaasta bunkkerista. Jään venttaamaan Jartsaa ja hänen tultuaan astelemme aurinkoiseen aamuun, kohti kotia.

”Sinäkö se siellä sellissä kiljuit?”

”Juu, meinas kuuppa revetä siellä paksujen seinien sisällä. Kun sain huudettua vartijalta kannullisen vettä, heitin ne vedet sen housuille. Se helpotti hieman oloa, mutta pian olikin sitten hirvittävä jano.”

Nauramme kuulustelubunkkerin kauhut ulos päistämme ja rentoudumme.

Kotiin päästyäni näen kaiken olevan paikoillaan.

Olohuoneen pöytä on edelleen täynnä pulloja ja tuhkakupit kukkuroillaan.

Tästä on hyvä jatkaa.

VIINIÄ, KIITOS

Kaken isä on talonmies. Hänen avainnippussaan on enemmän avaimia kuin vanginvartijalla ja paljon vartijana hän onkin, paimentaessaan tuhatpäisiä lapsilaumoja, joiden päissä muhii tälläkin hetkellä miljoonia asioita, jotka rikkovat jotain lakia, sääntöä, hyviä tapoja, ihmisten omaisuutta, tai vaikkapa eläinten oikeuksia viettää ihmisarvoista elämää, luonnollisessa ympäristössään, hyvänä esimerkkinä kaatopaikkojen samoajat. Meidän kaltaisille on olemassa sanonta: Meitä on vähän, mutta olemme hulluja, vaikka tosiasiaa meitä on paljon ja olemme tolloja.

Kakella on pahana tapanaan aina tarpeen mukaan lainailla isänsä yleisavaimia, joilla pääsemme periaatteessa minne tahansa, missä on lukko ja vaikka ei olisikaan. Tällä kertaa suunnitelmana on kiertää muutamien talojen viinikellari, tarkoitan kylmäkellari.

Tällä kertaa ydinyksikkömme on Minä-Kake-Jartsa-pakkaus, joka on viritettynä suorittamaan tehoiskun suoraan vihollisen ytimeen ja tuhoamaan osan hänen kemiallisista aseistaan, jotka on kuulemma naamioitu viinipulloiksi.

Lopullinen tarkoituksemme on vain pikkaisen verottaa ylijäämätuotantoa, eikä suinkaan tyhjentää kenenkään komeroa kokonaan. Toimimme ikäänkuin virallisina maistajina ja makutuomareina. Pihatuttumme Juha, on ajattelemattomasti kehunut meille isänsä valmistamaa siideriä, siinä määrin liioittelevaan sävyyn, ettemme voi muuta kuin maistamalla tarkistaa hänen väitteensä paikkaansapitävyyden. Yleisavaimella pääsemme kellariin ja kylmäkellariin, loppu riippuu lukoista. Yhdistelmälukon saa auki tunnustelemalla. Oikean numeron kohdalla on aavistus enemmän väljyyttä.

Tavalliset munalukot, joihin sopi piironginlaatikonavain, aukevat näillä avaimilla. Abloylukko on hankalampi ja vaatii saranapuolelta sisäytymistä. Saranat vain irti ruuvimeisselillä, niinkuin juuri nyt olemme tekemässä. Kas näin: Ruuvit auki, siiderit kassiin, pullojen asettelu uudelleen, ruuvit kiinni ja valmista tuli. Lopputulos näyttää huomaamattomalta, kuin käyttöveron pitääkin olla. Joskus on hieman hankalaa erottaa hyvä mehupullo huonosta viinipullostä. Tämä ei aina selviä maistamallaakaan, saattaa vain maistaja mennä epäselväksi.

Olemme liikkeellä myöhään alkuyöstä, mutta aina pitää olla varuillaan. Kylmäkellari on

kylmä ja sokkeloinen paikka.

”Nyt pojat ihan hiljaa.”

Kaikki jähmettyvät paikoilleen.

Joku avaa kellarin oven ja tassuttelee tossujaan raahaten. Kääntyy onneksemme heti ensimmäisen kulman taakse, eikä tule meidän käytäväämme. Pidätämme henkeämme, yskäämme, jähmetymme paikoillemme, pieruistamme kiinni pitäen.

Tyyppi mutisee jotain itsekseen.

”On se vaan kumma, kun ei osata laittaa valoja pois ja sähkön hinta taas nousee...Jupinaa jupinaa...muminaa, muminaa.”

Joku vanhempi äijänkäppyrä siellä vaan tiuskii itselleen.

”Se on tätä nykyaikaa juu...aina menee vaan hullummaksi...”

Olemme aivan kippurassa, kädet suun ja munien edessä. Lopullinen räjähdys on ihan milleistä kiinni. Asiaa ei yhtään helpota lähimmän kaverin punaiset mulkosilmät, joista tihkuu riemun kyyneliä. Onneksi paappa hiihtää tiehensä ajoissa.

”Huh. Se liippasi läheltä.”

”Aina tarttee olla valm...”

”Nyt ulos täältä.”

Päästyämme talon taakse, parvekkeen alle, on aika testata tuota ”Maailman Parasta Siideriä,” eli kuinka monta lainausmerkkiä se ansaitsee. Kake aloittaa makutuomarina, ottaa asennon ja käy hommiin. Plop. Lievä tsih, muttei kunnon TSSUHH.

”Okei pojat, aika valju avaus, mutta entäs ulkonäkö. Hmm. Jotain tuossa kelluu. Hiivasta on jäänyt pullonkaulaan rantu. Ei hyvä. Katsotaas vielä maku. Joopa joo, sanoi Järvinen.”
Jartsa avaa oman pullonsa ja jatkaa tuomarointia.

”Ei ole kuplivan pirskahtavaa, ei ole, ohutta on. Jotenkin plätky esitys. Hiivassa kyllä löytyy ja selvästi on lähdetty korostamaan humalahakuisuutta. Tämä on kännissä tehtyälientä, josta saa muuta kuin vauhtiraidat kalsareihin ja helvetin janottavan krapulan.”

Yhdyn itsekin arvostelijoiden arvovaltaiseen joukkoon.

”Yksi piste yrityksestä, jonka otamme heti pois, koska olisi ollut parempi uskoa vaimoa ja olla edes yrittämättä.”

Tämän todettuamme päätämme heti laittaa oman satsin käymään, koska rima on nyt asetettu luvattoman alhaalle.

Tähän loppuu uramme alkoholiveron kerääjinä ja alamme itse tuottajiksi.

Muuten jäisi koko hommasta paskan maku haittaverona suuhun.

APPELSIINIVIINISSÄ

Despoottimainen hallitsijamme, Kake Ensimmäinen sai todellisen kuningasjatuksen;
”Nyt pojat tehdään viiniä. Oikein appelsiiviniä, eikä mitään kiljua. Mulla on resepti tässä.”
Kake kaivaa taskustaan rypäyksen lapun ja alkaa tavata meille ohjeita.

”Minä tuon appelsiinit. Joo. Pari kiloo. Makke tuo hiivan, okei, Juki, sä tuot pari kiloo sokerii ja sä Jartsa – sä tuot ämpärin ja vettä. Eikä sitten mitään sukkienliotusämpäriä.”

”Hah hah. Varmaan tuonkin juu...”

”Pulinat pois. Hakekaa romunne ja nähdään pommarissa neljätoistareikähampaat.”
Haen leivontahiivaa kaupasta ja menen sovittuna aikana pommisuojaan. Siellä Jartsa jo häpeilee punaista ämpäriään ja Juki yrittää jonglööriä kolmen sokeripaketin kanssa, mutta pudottaa yhden heti heti maahan, joka halkeaa siihen paikkaan.

”Oho. Yritin. Ämpäriin.....”

”Saatanan mämmikoura.”

Sieltä tulee jo Kakekin appelsiineineen, joita on neljä kipaletta pussissa.

”Noin vähän appelsiineja...?”

”Juu mutta kato kuinka isoja. Nyt pojat pannaan sellaiset viinit, jotta vot !”

Hän heittää hallitusti appelsiinin joka jarskalle.

”Kuorikaa siitä !”

Revimme kuoret irti ja kauhuksemme niiden sisällä on todella pikkuinen appelsiini.

”Voi vittu, kattokaa tätä räpälettä...”

Juki pyörittelee hieman golfpalloa isompaa appelsiinia ja virnuilee pahasti.

”Sinne vaan kaikki. Repikää ne saatanat, niin riittää makua. Tästä tulee hyvää,
PERKELE !”

Kake repoi hurmoksessaan appelsiineja rämmäleiksi ja messuaa kuin pappi pakanoille.
Tottakai olemme aivan täpinöissämme – harvoin sitä pääsee itse valmistamaan aitoa kotiviiniä.

Juki kippaa sokerinsa sekaan ja näyttää jotenkin surumieliseltä, jopa surullisen hajamieliseltä.

”Sinne menee hyvät sokerit...piti mutsin laittaa hilloo...”

"Kohta saat hillua íhan tarpeeksi mutsis iloksi."

Nyt tulee oma vuoroni laittaa panokseni pottiin.

"Mulla on tässä kaksi pakettia hyvää pullahiivaa. Lähtee heti käymään..."

"Työntämällä ainakin."

"Työnnä ne sinne vaan kaikki pullohiivat."

Kake ottaa jonkun vanhan lattialistan pätkän ja sekoittaa keitosta, naamallaan aurinkoinen hymyntapainen.

"Ai jai pojat. Kohta saadaan nannaa...."

Jartsa löytää palan jätesäkkiä ja virittää sen astiamme suojaksi.

"Kyl sen tarttis antaa olla pari viikkoo, niin saadaan kunnon prosentit."

Hän näyttää tietävänsä nämä jutut.

" Hitto jos tulee hyvää, niin ei jatkossa tartte ostaa valtion viinoja ollenkaan."

Juki uhkuu liikemiehen kaikkivoipaisuutta..

Viikon kuluttua palaamme Kaken johdolla astialle. Olemme kutkuttavan jännityksen vallassa. Kake ottaa mukin taskustaan ja paljastaa muovin alla muhivan tuotteen.

Siinä kelluu harmaita appelsiininkrämmäleitä, harmaassa kuplivassa liemessä, josta nousee armoton bukee, eli dunkkis.

Hän työntää mukin pinnalla kelluvan moskan läpi, täyttää sen viinillä ja hörppää kuuluvasti, kuin kiimainen kiinalainen.

"Hyi saatana, onko tänne kustu !?"

Hän irvistää aivan sairaan paljon, mutta peruu heti sanojaanm ja kehuukin sen olevan juuri oikeanlaista tavaraa. Aivan kuin jotain ranskalaista herkkua. Maistamme jokainen vuorollamme.

"Mmmhh. Mmu-m-ureaa."

"Lämmittää kivasti vattanpohjassa."

"Tätä ne kittaa etelässä aamusta iltaan ja ovat hyvällä tuulella."

Nauramme tälle loistavalle tavalle viettää helmikuista talvipäivää. Tekemisen puute loppui samantien. Aurinko paistaa ja kaikki on suloista.

"Nyt napataan ämpäri mukaan ja mennään mettään juomaan kunnon perskännit."

Kakella on asenne kohdillaan, hänen kaapatessa ämpärin kainaloonsa.

Menemme lähimpään metsikköön, Isolle Kalliolle. Lunta on, mutta lämpötila alkaa olemaan plussan puolella ja ilmassa on hitusen kevään tuntua. Kommarinpunainen ämpäri mököttää kannon päällä, kuin miettien, mihin helvettiin sitä taas ollaan jouduttu.

"Nyt tarttee vaan juoda mitään miettimättä. Muuten tämä homma ei toimi."

Kake on varma asiastaan ja ottaa kupin täyteen kuohuvaa juhla juomaa.

"HOOPSISTA !!"

Hän huutaa railakkaasti, saaden oravan pakosalle ja kumauttaa lasinpohjan kohti taivaan sineä. Käymme vuorollamme kupittamassa kuppimme kohti kurkkua.

"HUU- HUU, HUU – HUU – HUU !"

Käymme piiriin loitsumaan, matalalla äänellä hymisten, kuin yrittäen saada voimaa ja rohkeutta luonnonhengiltä, päästä oikeanlaiseen vireeseen, viikinkien mitään pelkäämättömään olotilaan, kärpässieninirvanaan.

"Tuo ämpäri sisältö on pahin vihollisemme. Se pitää tuhota mahdollisimman nopeasti. Paras konsti on saartaa se hiipien ja ylläköllä rynnätä suoraan kurkkuun."

"Mä isken siihen Sällisen Papan Erikoisen."

Juki naurattaa meitä omasta puolestaan.

"Tarkoitat vissiin Sepänsallin Spesiaalia ?"

"No ihan sama."

Kuppi kiertää ympyrää ja nesteen pinta vajenee.

"Enää pari kupillista ja SAATANAAAAH !"

Kake lietsoo hyvää henkeä esiin ja olemme jo matkalla Alisiin, kun hän kohottaa viimeistä kuppiaan. Aivan yht'äkkiä hänen hymynsä saa tuskallisempia muotoja, hänen puolityhjä kuppinsa putoaa maahan.

Jokin Suurempi Kouristus iskee hänen mahaansa, hän menee aivan kippuraan ja hyppii tasajalkaa puun taakse. Nyt ollaan elämän reunalla.

"Ai vittu. NYT. Uuuhh.. SaataNAAAAH !"

Hän sihisee pelottavasti kuin kaasupulo autollallissa, riehuvan tulipalon keskellä.

Kauaa emme ehdi ihaila hänen perse mointiaan, kun olemme jo itse samassa liemessä.

Tässä kohtaa saa käyttää mielikuvitustaan tai olla käyttämättä.

Saatuamme röörimme putsattua, katselemme noloina toisiimme ja alamme nauraa hiukan häpeillen koko juttua.

"Hei jäbä, sulla on oksennusta takissa."

"Itelläs on paskaa bootseissa."

"Hei pojat, nyt turpa kiinni. Ja tästä ei sitten puhuta."

"Mä pyydän, ettei KUKAAN koskaan sano sanaa: Appelsiini krämmäleviini."

"Sovittuuu – UU – YY – ÄÄ -KS"

Ja aurinko paistaa sinitaivaalta...

SEIPÄÄSSÄ

Harrastuksemme ovat etupäässä liikunnallisia, vaikka joskus saattaakin sadepäivä kulua Monopolia tai tv-peliä pelaillen. Rappukäytävässä muovisotilaiden ampuminen lasikuulilla on tietenkin tärkeä harraste, mutta kyllä jalkapallo ja jääkiekko vievät voiton kaikesta.

Mikään laji ei meille ole vieras, vaan kaikkea kokeillaan suurella intomielisyydellä.

Olemme lähes kaikki nassikat siihen aikaan vähintään kymmenottelijoita.

Nyt tarkoituksenamme on rakentaa oikeat seiväshyppytelineet.

Kaikki tarveaineet löytyvät luonnosta. Meillä on vain saha, kirves ja pari hehtaaria valtion mettää. Jostain revimme suuren läpinäkyvän muovin, jonka alle kilpaa nyhdämme heinää pehmikkeeksi. Kun heinää on sellaiset puoli metriä, sitä on tarpeeksi. Pitkä nuori haapa kaadetaan ja kuoritaan seipääksi. Työmaalta pöllittyä valkoista putkea käytämme rimana, joka olisi tarkoitus ylittää, eikä niinkään alittaa. Rima viritetään kahden puun väliin, joiden oksia on sopivasti työstetty. Näin säästämme aikaa ja energiaa itse kilpailuihin.

Vihdoin kaikki näyttää valmiilta.

Rima on asetettuna täyteen metriin, joka on reilusti yli miehen kusirajan.

Jartsa tekee koeponnistuksen.

Hän mittailee seivästä käsissään. Katsoo tuimana eteensä. Nuolaisee huuliaan ja puree hampaansa yhteen. Hän ottaa asiallisen taka-askeleen ja lähtee mielikuvitukselliseen vauhtiin. Vauhti kiihtyy täyteen mittaansa ja valtava TÖKS.

Seiväs iskeytyy maahan kaivettuun kuoppaan, jalat nousevat ylöspäin, potkivat ilmassa vauhtia, ote irtoaa seipästä ja hän lentää YLI !

Mahtavaa pojat - tämä toimii !

Olimmehan ennenkin hyppineet seipäillä ojien yli, mutta tämä on nyt virallista touhua, kansainvälisten lajiliittojen hyväksymää urheilua, jossa on jopa ammattimaisia piirteitä. Rima on millilleen asetettu juuri tietylle korkeudelle, eikä vain summamutikassa hutiloiden hiukan sinnepäin. Se juuri siitä tekee siitä oikeaa kilpailua; tarkkuus yksityiskohdissa.

Pian sana kiirii pitkin Jyrkkälää: Siellä on nyt ihan viralliset seiväshyppytelineet. Juu-u, ihan omin silmin näin. Käykää ite kattomassa, jos ette usko. Saamme muutamia uteliaita yleisön joukkoon ja kisat jatkuvat.

Tulee mun vuoro.

Rima on korkealla.

Satakymmenen senttiä. Tasan.

Kirmaan kuin kauris tannerta rymistellen. Karmee pinnistys ja kinnerjanteestä lähtevä ponnistus, joka työntää minut seipään varassa ylöspäin – nousu lähelle rimaa, irroitus seipästä ja lentäen yli.

Seuraavana vuorossa on Kake. Hänelle laitetaan 130 senttiä riman alle tyhjää tilaa ja hän ei voi muuta kuin ottaa kauhean keskittyneen ilmeen naamalleen ja lähteä juoksemaan uutta kolmenkymmenen metrin maailmanennätystä.

Siinä sitä tullaan kuoppaan ja heipparallaa, tämä menee yli jotta sujahtaa.

”Siihen jäi ainakin kymmenen senttiä ilmaa väliin.”

”Älä liioittele. Ainakin kaksikymmentä senttiä !”

Jartsan serkku, Kepa Koo kuittaa asian, ainainen virne naamallaan, kuten syntymässään valaistuneelle sopii.

Tänään yrittäisin uutta ennätystä, 135 senttiä, joka näyttää aivan niin hirvittävältä, kuoion se onkin.

Katsomossa ollaan kyllä kannustavia, mutta se vain lisää hermopainetta.

Joku kuuluttaa vuoroni kuuluvalla äänellä:

”Nyyt vuorossa Makke Migulevits, Moskovon oma poika, Siperian tiikeri, Taigan tapiiri !”

Katsomossa ollaan aivan raivokkaana mukana.

Otan seipään, kävelen vauhdinottoaikan alkuun, teen muutamia uhmakkaita ylävartalon kiertoliikkeitä, katson vihaisesti telineen siuuntaan, sylkäisen sivulle ja lähden tennaritömisten rymistämään eteenpäin. Seiväs osuu kuoppaan, taipuu, taipuu ja RAKS - se katkeaa juuri yläkuolokohdassaan, saaden painovoiman riuhtaisemaan minut niska edellä maahan. Pimeää.

”Hei Makke. Herää. Kuoliko se nyt ? !”

Herään pienin annoksin tähän maailmaan, enkä taaskaan ymmärrä mistään mitään.

”Kattokaa. Se herää. Jätkä se vaan nukkuu, vaikka kisat on kesken....”

Yritän hymyillä. Näen vain puiden lavoja. Sinistä taivasta. Tässä on hyvä olla.

HÖYRYKESÄ

Tänä kesänä lähiömme joutui uuden villityksen kouriin. Se levisi lähiöstä toiseen, suusta suuhun, kiertäen huhuina kouluissa, rappukäytävissä, takapihoilla. Meille se tuli Pansiosta, joka on lähempänä Ruotsia ja Amerikkaa. Kyseessä on tietenkin maailmalla suuren suosion saavuttanut imppaaminen, joka on nyt tullut meillekin ja villinnyt kaikki nuoret pojat, ikään ja sukupuoleen katsomatta. New Yorkissa ne tämän keksi. Siellä on valtavasti luovuutta, kun tarkoituksena on keksiä asioita, joilla laittaa elämä riekaleisi. Yhtenä aamuna sitä vaan herää ja huomaa kadulla tulevan vastaan liimatukkia, joita ei siellä vielä eilen ollut. Peräkylien toloistakin on tullut maailmankansalaisia.

Kun saamme tästä vihiä Jartsan kanssa, päätämme heti lähteä kauppaan hakemaan imppaustarvikkeita. Kuulostaa ihanalta tuo IMP-PAAMI-NEN. Olemme todella innoissamme, kuten aina kun kuulemme jostain uudesta länsimaalaisesta hyveestä. Kuulemma imppaaminen parantaa luovuutta, oppimista, on terveellistä ja kaikin puolin sopivaa harrastetta kasvavalle nuorelle. Voiko näin upeaa edes olla ?

Menemme taas vanhaan tuttuun Eka-Markettiin. Tutkimme hartaudella liimaosaston valikoimaa. Tarjontaa on runsaasti. Ai-jai pojat. Tämähän on oikea höyrypäiden paratiisi, nuuhkijoiden Eden. Katsokaa näitä ihmeellisiä tuubeja ja purnukoita, jotka ovat täynnänsä ihmeitätekevää imuainetta. Varmasti jokainen löytää itselleen sopivan tuotteen. Sehän on vain asenteesta kiinni.

”Pitäiskö ottaa tuosta yhdet tuubit kumpaankin sieraimen ?”

Jartsa pyörittelee käsiään ja silmiään ylitarjonnan lyödessä yli.

Katselemme ja kääntelemme eri vaihtoehtoja. Yritämme näyttää ammattimaisilta. Siellä on polkupyörän paikkaliimaa, paperiliimaa, puuliimaa, nahkaliimaa, lennokkiliimaa, superliimaa, pikaliimaa....

”Joku kehui telkkarissa tätä Tip-Toppia, muttei näin pienestä tuubista riitä mihinkään..”

” Hei tämä vaikuttaa juuri sopivalta.”!

Otamme litran Bostik-tölkit kouriimme ja ihailimme sen jyhkeää eleganssia.

”Näitä joka jannulle yksi, niin pääsevät ainakin makuun...”

Vaihdamme joka tölkkiin uudet, edullisemmat hintalaput, jotka saamme viereisistä pensseleistä ja lähdemme kohti kassoja. Siellä on juuri sopivan näköinen kesäapulainen, valmiina pieneen palvelukseen. Hänestä on ihan normaalia ostaa sikahalpaa kontaktiliimaa, neljän muovikassin kera ja miksei olisi ?

Lähdemme tallustamaan tyytyväisinä sovittuun paikkaan, joka on Härkämäen koulun lähimetsikkö. Se on ihanteellista seutua juuri imppaamista varten.

Siellä Kake ja Juki odottelevat valmiina, kuumeisen jännityksen kourissa.

Heillä tuntuu jo virtaavan liima suonissaan.

Nyt tuota ihmeainetta pääsisi oikein kokeilemaankin. Ihan itse. Vihdoinkin. Niin kauan siitä on puhuttu ja joka mediassa ylistetty. Lyömme jokaiselle litran pänikät käteen ja toiseen käteen uuden muovikassin.

"Mitä helvettiä. Eikö vähempi olisi riittänyt ?"

Kake noituu ensin ihan pikkaisen, mutta ymmärtää pian, mistä tuulee, kun selitämme hieman hintapolitiikkaa. Talousoppineena hän nielee selityksen.

"Paljonkos tätä pruukataan laittaa ?"

Juki mittailee tarkkana pänikkäänsä ja hulauttaa oitis sellaiset puolisen litraa menemään pussiinsa. Otteet ovat kuin venäläisellä torimyyjällä.

"Perkele. Sehän hulahti kuin vanukas kupista."

"Tarttee jatkossa hiukan säästää, ettei heti kaikkea imaise iloonsa."

Höröttelemme lievän kutkutuksen vallassa. Katselemme toisiamme epäluuloisina.

Kuka uskaltaa aloittaa ?

Käymme istumaan kiville ja kannoille. Vedämme syvään henkeä ja työnnämme pitkät kuonomme rohkeasti kiinni pusseihin. Eihän siinä muuta voi, kuin puhalttaa ilmaa pussiin ja siitä sitten vaan hyvässä rytmissä hengittelemään.

Sisään: Nuuh. Ulos: Puuh. Nuuh-Puuh. Niin se menee. Tässä yhdistyy hienolla tavalla hengitysharjoitus ja naurujooga. Ei se ole niin vaikeaa. Juki alkaa jo höröttämään yksikseen ja itsellänikin alkaa kuulumaan outoa, kaikuvaa huminaa, avaruuden kuminaa. Se on kuin kaukaista liikennettä valtatiellä, pulssimaista kaiuntaa, joka voimistuu. Pian olen aivan eri maailmassa. Näen kyllä kaverini siinä vierellä, mutta nyt he istuvat jokainen sellaisen pehmeän leikkihevosen selässä, joita näkee myös lastentarhoissa. Nämä ovat vaan paljon suurempia, sellaisia ponin kokoisia.

Kysyn kavereilta, mikä meininki ja missä ollaan ?

He nauravat iloisina ja sanovat yhteen ääneen: "Tämä on Yy-Zeta- maa"

"Ai jaa. Yy-Zeta -maa. Hyvä tietää. "

Pompimme muutaman kierroksen ympyrää pehmoratsuillamme ja kaikki tuntuu olevan

mukavan rentoa täällä YZ-maassa. Puutkin ovat kangasta ja pehmeitä sisältä. Maassa on kivoja huopakukkasia. Värikkäät paperiperhoset lentelevät. Kaikki on askarreltu ja liimattu paikoilleen. Aurinko on aivan keltainen ja hymyilee somasti. Miellyttävän pehmeää ja turvallista. Pikkuhiljaa alan palailemaan normaaliin todellisuuteen. Verkkaisesti poksahdellen reaali maailmaan. Näen erään Tapsan pyytävän Jartsalta maistiaisia liimatöttöröstään. Mistä ihmeestä sekin siihen pöllähti ? Rinnakkaistodellisuudestako ? Tapsa tempoilee ahnaasti liimaa kiduksiinsa, eikä mene kuin minuutti ja tyyppi vajoaa pehmeästi selälleen, kuitenkin kankut kannossa kiinni. Oikea Al Dente -asento. Jartsa kauhistuu ja nappaa pussinsa pois tuon heikkopäisen hillerin kädestä ja vaihdamme pikaisesti maisemaa.

"Hei näittekste mitään näkyjä. Halluja. ?"

Yritän onkia tietoja, mutta kaikki ovat sen verran sekoboltseja, ettei heistä saa mitään kerrottavaa jälkeenjääneille.

"Halluja ? Halleluja !"

Jätkät ovat syvällä perseissään, aivan pieruissaan.

Miksi vitussa he edes imppaavat, jos se ei mitenkään vaikuta ?

"No mä kyllä näin, että olin suihkussa ja meinasin kaataa liimaa päähäni."

"Parempi sekin kuin ei mitään."

Kannustan Jartsaa puhumaan, ettei olisi niin sulkeutunut tunnelma.

Seuraavaksi pidämme tupakkataukoa.

Kake vetää röökiä ja Juki hinkuu jämiä.

Lopulta se saa hikiset.

"Näin vähän !?"

Suunnaton pettymys liimaantuu Jukin olemukseen.

"Sä olet impannut !"

Kake ilmaisee tarkasti brutaalin tosiasian. Eihän impannut voi mitään ymmärtää ?

Räjähdämme nauramaan tuota höyryistä näkymää.

Liima kuivui pussinpohjalle, jolloin sitä pitää tuoreistaa lisäämällä uutta sekaan ja hypistelemällä pussia huolellisesti. Tällöin uudet raikkaat aromit pääsevät kuoriutumaan esiin. Laitan kassia kitaan ja aloitan tutkimusmatkan mielen syövereihin.

Nyt mennään taas sinne jonnekin.

Seuraavaksi näen kerrostalon seinän ikkunoineen.

Ensimmäisessä ikkunassa on nainen.

Seuraavassa ikkunassa sama nainen on vain alusvaatteisillaan.

Kolmannessa ikkunassa hän on täysin alasti .

Viimeisessä ikkunassa näen naisen luurankona.

Ikkuna toimii kuin suurena läpivalaisulaitteena.

Hauskaa. Kertakaikkiaan.

Nuuhkin hetken huolella, saaden syvänäkööni terävyyttä. Näen Kaken ihon läpi ja siellä näyttää olevan pelkkää heinää. Hiukan puistattaa tuollainen näky.

Seuraavaksi näen puskutraktorin työntävän hiekkaa ja siellä mukana pyörii mies valkoisessa paidassaan. Taitaa olla johtajatyyppeä, kun pyörii jaloissa kauluspaita päällään. Joku vieressä puhuu sekavia.

"Se ääni. Yritin päästä sen sisään. Mutta se oli minun sisässäni. Minä olin itseni ulkopuolella. Ulkomaailma oli minussa. Olemme kokonaisuus. Unohtakaa muut."

Alkaa hirvittämään tuollaiset puheet. Tunnelma on kauttaaltaan vääristynyt.

Aika kuluu kuin koneessa ja pian huomaamme neljä tuntia hävinneen, jonnekin aika-avaruuden kiemuroihin.

"Hyi helvetti, kun maistuu suussa pahalta."

"Tarttis pestä hampaat..."

"Ja leikata tukka..."

Olimme saaneet kylliksemme tätä Amerikanherkkua.

On aika lähteä kotiin. Juuri kun pääsemme hissiin, naapurin pappa ehti kyytiin ja meillä on hengessä pitelemistä. Se mulkoilee epäluuloisesti kalpeita, haisevia naamojamme.

Näytimme haudasta nousseilta maalitehtailijoilta. Hän kommentoi asiaa niiskauttamalla nenässään seikkailevaa mulkerosta.

Pesen hampaat.

Se villitys loppui siihen.

LÄTKÄJÄTKÄT

Jääkiekkokaukalo on kaiken talviurheilun keskipisteessä. Heti pakkasten alettua, käymme joka päivä kaukalossa ja syynäämme tarkkaan jääpeitteen vahvuuden. Talonmies Limppu jäädyttää kenttää joka päivä, aamuin illoin. No, oikeastaan hän siis ruiskuttaa vettä ja pakkaneen jäädyttää. Jokatapauksessa, kaikki kunnia hänelle, kun jaksaa painaa niska märkänä ja nokka jäässä, saadaksean kylään asiamukaiset luistelukentät. Kaukalo on yksi kenttä, koulun kenttä toinen ja meidän pihalla on vielä piruettikenttäkin.

Ensi alkuun jää on aina hieman kropollisen kupruileva, mutta jokailtaisen lanauksen ja uuden vesikerroksen jälkeen se tasoittuu kerros kerrokselta, ollen lopulta parempi kuin Kupittaaan jäähallissa. Kentän laidalla on pukukoppi. Sen kaminassa palaa aina tuli ja sen ilmassa tuoksuu kuuman villavanttun höyryävä aromi, luoden osaltaan kodikkuutta muuten harmaaseen kämppään. Jotkut lämmittelevät luistimiaankin, pitäen teriä kaminassa kiinni. Tästä seuraa usein tahatonta tilannekomiikkaa, kun tyyppi hyppää kopista jäälle, hänen kuumat teränsä uppoavat syvälle jäähän, saaden aikaan äkkinäisen töksähdyksen, jolloin yläruumiis sinkoutuu väistämättä päin jäätä. Tämä on erittäin riemullista nähtävää.

Olen juuri saanut uudet luistimet. Orbit-merkkiset kiertorataluistimet. Ne ovat mustat muoviluistimet, joissa on irroitettavat, aina ryppyyn menevät sisäsukat. Ovat kyllä tosi hienot, vaikkakin ihan pikkuisen huonot.

Yhdellä tutulla on punaiset Titan-muoviluistimet ja ne vasta käheet ovatkin.

Itsekin suosin Titan-merkkiä mailoissa, koska siihen saa helposti lapaan lievän käyristyksen, hellalla lämmittäen. Sillä lähtee lämejä, jotka saavat keihästuloksetkin kalpenemaan.

Olemme tulleet Kaken kanssa kentälle hyvissä ajoin, ennen illan ottelua, joka käydään, kunhan saadaan tarpeeksi jengiä kasaan.

Olen itse jo lämimässä tyhjään maaliin, kun kuulen kopista outoa kolinaa ja huutoa.

Kake se siellä repii toista jätkää ulos ja karjuu sille päin näköä.

"Antaa tulla sitten !"

Kun menen lähemmäs katsomaan, se jätkä tulee kohti ilman luistimia ja yrittää riistää mun

mailaa aseekseen. Kumautan sitä mailalla käteen ja luistelen etäämmälle. Nyt se yrittää saada kaveriaan avuksi, joka kehoittaa vain tappelemaan itse omat tappelunsa. Viisas valinta tällä kertaa.

Nujakka hyytyy yhtä nopeasti kuin alkoikin ja jätkät painuvat hölövöttiin pyörimästä.

Talvi-ilta tulee nopeasti ja kaukalomme uudet, keltaista valoa heittävät valaisimet, luovat mestaruussarjatasoista meininkiä, aitoa tunnelmaa.

Jengiä valuu tasaiseen tahtiin. Laidat napsahtelevat, kolisevat ja paukkuvat.

Kymmeneniä kiekkoja viuhuu ilmassa, kimpoilevat laidoissa. Kuuluu kiihdytysääniä, kun luistimet pureutuvat jäähän ja jarruttaessa jäähile lentää korkealle. Se näyttää hyvältä.

Maagista menoa, joka vetää puoleensa useimpia poikia ja tytöt vetävät viereisellä kentällä omia piruettejaan, ilman pirullisuuden häivääkään.

Illalla olemme valitsemassa joukkueita, jotka muotoutuvat lähinnä kaveriperiaatteella - kaveriporukat kaveriporukoita vastaan.

Itse menen maaliin tällä kertaa ja kun ei ole edes kypärää päässä, niin sovitaan ettei lämittäisi aivan täysillä kohti maalia.

Rannelaukauksen otsaan nyt vielä jotenkin kestää, mutta täyslämi hampaisiin sattuu oikeasti.

Peli tuntuu käyvän heti kuumana.

Saan itsekin otella fyysistä peliä, eli työntää karpaaseja helvettiin siitä maalin edestä. Hyvä konsti on lukita vastustajan maila omalla mailalla jäähän. Se saa kenet tahansa raivon partaalle.

Mailan lavalla saa koukkia ja estellä, minkä kerkeää ja uskaltaa. Muutaman selvän kampin jälkeen muodostuu aina välillä pieni painimatsi keskelle kenttää. Siinä lentää hanskat ja mailat, mutta pian taas peli jatkuu kuin tyhjää, ja jos nyt hiukan maistuu veri suussa, niin oma vika. Opettele pelaamaan. Tai edes lyömään.

Saan kiekosta sääriluuhan. Kipu on kaikenpeittävä tuskaa. Hetken hypin ai-jai-hyppelyä, jolloin puolustajamme hoitavat minunkin hommiani, mutta kohta olen taas täysillä mukana ja nyt vielä vihainenkin.

Kake on terävässä vireessä ja hyökkäilee tehokkaasti, saaden vipattua pari maaliakin. Hän on kaupunginjoukkeen tasoinen pelaaja, jolla pelit ovat verissä.

Hyvä me. Tällä kertaa homma kotiin 4-2. Peli on ohi. Kaikki antoivat kaikkensa.

Menemme koppiin riisumaan luistimia.

Kake heittää hävinneen joukkueen kipparille terveiset.

"Voittajan on helppo hymyillä."

Ja hän tosiaan hymyilee kuin voittaja. Yhtä aikaa irvistäen pilkallisesti, samalla omaa

etevyyttään korostaen. Tästä ei vastustajan kippari tykkää, vaan yrittää vielä haastaa.

"Sä hymyilet kohta haudassa."

"Pistät sä mut hymyilemään vai?"

Kake kysyy tiukasti ja ottaa tyyppiä kurkusta kiinni, työntäen sen takaraivon seinään.

"Hymyile nyt, koira."

Koira ei hymyile, vaan pääsee vapaaksi ja nielee kiltisti tappionsa. Järki voitti, tai ainakin pelko, joka tunnistaa kyllä alfa-uroksen, kun sellainen sattuu kohdalle.

Lähdemme kohti kotia. Olemme voitosta huolimatta hieman hiljaisia.

Ensin oli se alkupeli.

Sitten varsinainen peli ja vielä jälkipelikin.

Tämä kaikki tekee tehtävänsä.

On tyhjää.

Väsyyntä.

Valot sammuvat.

Tulee hiljaista.

VARAINKERJUU

Taisi olla Juki, joka varasti kirkosta pahvisen keräyslippaan. Liekö ollut Nälkäpäivälippaita, jonka nimissä meidän on määrä kerätä kolehtia, no hei – ketä kiinnostaa ?

Joka tapauksessa, niin kuin nyt tässäkin tapauksessa, teippailemme lippaamme pulleaan edustuskuntoon ja ei muuta kuin leipää tienaamaan. Kättä lippaalle, tahdissa mars !

Luterilainen työmoraali on taottu paksuihin kalloihimme jo lastentarhassa ja vaikka Luther itse kielsikin anekaupan, me kierrämme tätä kieltoa vetoamalla kirkolliskokouksen ennakkopäätökseen, jonka mukaan Raamattua saa tulkita miten haluaa ja aina omaksi edukseen.

Näin sunnuntaiaamuisin ihmiset olisivat varmasti herkkinä ja antaisivat mitä vain, saadakseen syntinsä sovitettua, tai edes unohdettua.

Moni itkee ja rukoilee kyöneleet silmissään, saadakseen vielä yhden mahdollisuuden ja me tarjoamme juuri tätä, yhtä - viimeistä mahdollisuutta - ennen loputontota pikatietä Helvettiin.

Emme kehtaa aivan naapurista aloittaa, joten menemme Suikkilaan.

Sinne on vartin kävely matka Jyrkkälä Citystä. Suikkilassa asuu muutenkin parempaa, tai ainakin nurkkakuntaisempaa väkeä.

Nyt me, yhteiskunnan suola ja pippuri, olemme saaneet tärkeän tehtävän.

"Kerätkää kaikki liikenevä raha omiin taskuihinne ja käyttäkää se omaksi iloksenne, niin saatte kaikkien kunnioituksen ja teitä tullaan kumartamaan pitkienkin matkojen päästä."

Kuulostaa upealta, kun sen ajattelee ääneen.

Olemme oivaltamassa jotain olennaista, nyky maailman toimintatavoista. Vaikka päissämme on vähemmän aivosoluja, kuin naamassa finnejä, niin silti astelemme ylväinä, kuin Jehovantodistajamormoonit, jotka juuri ovat saaneet mummon nimen testamenttiin.

Meillä molemmilla on karvalakit säädettyinä Talvisota–asentoon; leuan alta kiinni ja käsissämme on paksut rukkaset. Lunta tuiskuu sopivasti henkeä nostattamaan.

Kävelemme pää edellä kohteeseen.

Ah. Vihdoin pääseme lämpimään rappukäytävään.

"Iso ropo kirstuun kilahtaa ja pieni sielu taivaaseen vilahtaa. Se olkoon mottomme."

Hissillä ylös ja ovikelloa soittamaan.

Joku siellä liikkuu. Mulkkaa ovisilmästä. Ei avaa. Mulkeroinen.

Seuraava. Ei mitään. Hiljaista.

Seuraava kello.

Nyt aukeaa jo ovikin.

Siihen seisahtuu mies lökäpöksyissään, raapien karvaista mahaansa.

"Mitäs pojat haluaa ?"

Hänen äänessään on painoa, siirtyessään sukimaan punaniskavillojaan.

"Kirkon asialla. Hyväntekeväisyyttä."

Juki sanoo niin rehellisesti, ettei ole housuissaan pysyä.

"Onko meillä varaa antaa hyväntekeväisyyteen ?"

Hemmo huutaa jollekin ja samalla kilisyttelee ärsyttävästi kolikoitaan, joita kuuluu olevan housuntasku täynnä.

"Vitut !"

"Jaahas pojat. Vaimo sanoo, ettei ole varaa ja silloin ei ole varaa olla varaa."

Mies tempaa oven kiinni, jotta läiskähtää.

"Helvettiin tuollaiset ämmät ja tossureiskat."

Manaamme perkeleesti, yrittäen samalla luoda naamareihimme virallista kirkkoilmettä.

Se vaatii helvetillistä psyykkaamista, mutta kursimme lärvimme peruslukemille.

Ensin pari tyhjää arpaa, mutta sitten näyttää jo oikein lupaavalta.

Hieman iäkkäämpi, mutta täysin tolpillaan pysyvä nainen avaa oven, aamutakissaan kujertaen, kuin joku tumma lintu.

"Mitäs pojilla on mielessä ?"

Hän kysyy ja tekee aamutakillaan melkein-vilautan-liikkeen.

Samantien iskee vanha vitsi mieleen, jossa mies hattukaupassa vastaa juuri tuohon kysymykseen: Vittu mulla mielessä on, mutta hattua mä ostamaan tulin.

Yritän tukahduttaa naurun röhköäni, laittamalla kouran suun eteen, muttei siitä hirnumisesta niin vaan tehdä hillittyä.

Jukillakin alkaa olemaan vaikeaa pidätellä ja hän joutuu hermostuksissaan lyömään kämmenellä pääläelleni, toivoen sen auttavan. Tämä härski mäiskintä vain lisää pärskintääni.

Pisteenä iin päälle tulee hänen mahtipontinen äänensä, joka julistamalla messuaa, saaden rappukäytävän holvikaaret kumisemaan.

"Mitä pappikin nyt sanoo ?!"

Räjähdän lopullisesti ja liu'un vaivihkaa sivummalle.

Hipsin hiljaa kuin hippi tulliportin ohi, kohti alempia kerroksia.

Kuulen Jukin pyytelevän hirveesti anteeksi puolestani ja selittävän minulla olleen juuri vaikea kuolemantapaus kotona ja siksi päästelen nauruja, jotka oikeasti ovat peiteltyä surua, kuolemanpelkoa ja lohduttomuutta.

Tämä tehoaa naiseen, joka kuuluu kaivelevan kukkaroaan.

Juki todella osaa puhua häneltä useamman kolikon ja saa vielä säälivää ymmärrystäkin kaupan päälle.

Hän tulee leveästi virnuillen .

"Hei nyt täytyy keskittyä. Tarvitaan rahaa. Kahisevaa."

"Juu juu. Huntti huumeisiin ja tonni tupakkaan."

Toivottavasti jatkossa olisi katuvia syntisiä ja vähästäänkin antavia uskovaisia.

Kävelemme seuraavaan taloon ja nyt on mun vuoro olla ekana äänessä.

Ovella seisoo miehenalku.

"Onko teidän isä kotona ?"

Kysyn asiallisesti tältä fretin näköiseltä kaipparilta.

Hän katsoo kuin loukkaantuneena ja lyö oven kiinni.

"Hitto vie..Sehän taisikin itse olla perheen isä."

Ymmärrän nyt, liian myöhään. Fretit ovat kaikki niin saman näköisiä.

"Ei tuosta mitään tule. Anna se kuppi tänne, niin isi näyttää.

Juki on päättäväinen ja soittaa kelloa uhmakkaan napakasti.

Ovelle tulee nainen pitkissä tummissa hiuksissaan, kaulassaan tähtikuvio, ympyrän sisällä. Mikä lie, itämainen anarkisti ?

"Huomenta. Kirkon Ulkomaanavusta päivää. Olisiko teillä muutama ropo heittää kurjille kerjäläisille, jotka Keniassa kaapivat kuivaa hiekkaa ?"

Juki puhuu runollisen kauniisti ja se saa naisen silmissä leiskumaan salamankuvia.

Hän huutaa pierunkuivalla äänellään, nyrkkiään heristäen kuin kameli.

"Painukaa helvettiin kaikki uskovaiset. Tapoitte mieheni ja nyt tulette ovelleni. Syljen päällenne !"

Hän tosiaan sylkäisee lattialle vihreää sammakonkutua ja ovensa kiinni paukattaen laittaa pisteen tälle keskustelulle.

"Sepäs oli tulinen mimmi."

"Oikea noita. Ehkä meillä on jo tässä ihan tapeeksi pätäkkää ?"

Saavumme alakertaan, revimme kolehtihaavimme kahtia ja laskemme puhtaan voittomme määrän.

”Se on 16 markkaa ja 80 penniä. Kahdeksan markkaa 40 penniä nenää kohti.”

Nenämme nousevat samantien kohti taivasta. Ei ihan uskosta, mutta enemmänkin ylpeydestä. Mehän olemme jo täysiä liikemiehiä, kuin Mormoonit, jotka juhlivat jokaista huijattua mummoaan, tai vielä enemmän skientologit, jotka huijaavat toisiaan, kuin pyramidin rakentajat. Olo on tärkeä kuin Vapaamuurarilla Lions-klubilla.

Hurraa pojat ja parit hallelujat siihen päälle.

Sen verran raha kihautti heti päähän. Pian olemme jo kioskillä tupakkaa ostamassa.

Ihan omilla rahoilla. Kovalla työllä ansaittuja sunnuntailisiä.

”En susta tiedä, mutta mulla on jotenkin vaikeeta tuo pyytäminen ja kaupustelu. Yhtä aikaa ujoa ja noloa väkisin yrittää saada jotain...”

”No onhan se pikkasen, vaikka toisaalta, voishan sitä jotain myydäkin, jos tuote vastaisi asiakkaan toiveita ja hinta olisi kohdillaan.”

Juki tiivistää ajatuksen kauniisti.

Kävelemme kotikonnuillemme.

Tämä ei jää tähän.

POMMISUOJAPRINSESSA 1980

Jokaiselle nuorelle tulee elämässään se hetki, jolloin hän tarvitsee opettajan, joka kädestä pitäen neuvoo seksin tikapuissa ensimmäiselle askelmalle. Tarvitaan asiaan paneutunut henkilö, joka haluaa antaa oman fysiikkansa nuorten tutkijoiden käyttöön - aina pinnallisesta perustutkimuksesta, syvällisiin analyysiin saakka. Meidän hurmaava opettajamme on B-rapun Pirre. Hän on aivan normaali nuori nainen, joka eräänä päivänä huomaa elävänsä paratiisissa, paratiisissa maan päällä, jossa pienellä alueella elää sankkoina laumoina seksinnälkäisiä kolleja, kiimaisia kulkukoiria, joiden orastavan ajattelun on korvannut ylitsepursuava sukupuolihormonin erittyminen. Näitä nuoria uroita hän hän voi ohjailla mielesä mukaan, käyttäen vain luonnollista naiseuttaan. Pelkästään se, että hän on nainen, riittää enemmän kuin tarpeeksi. Hänen tarvitsee vain säädellä poikain hekumaa ja pitää heidät otteessaan, loppu sujuu luonnonmenetelmällä.

Jotkut isommat pojat vihjasivat, että kyllä Pirre antaa, jos vaan osaatte kysyä, ettekä ole niin vitun runkkarin näköisiä marsunraiskaajia. Yritämme parhaamme. Tukkaan Suavea, suuhun Lähekkäin-tahnaa ja kainaloihin Rexionaa. Laittaudumme viimeisen päälle muodin mukaan ja käymme laatimaan tarvittavia suunnitelmia. Aivan ensimmäiseksi meidän pitäisi saada houkuteltua kaunis lintu häkkiin, ansaan, jonka virittäisimme pommisuojan uumeniin. Kake vanhimpana, muutaman karvan nenän alle saaneena, toimii nokkamiehenä. Hän saisi kehittää pirullisen ovelan juonen, jonka tarkoituksena olisi houkutella lintu ulos kolostaan.

Houkutinaiseksi olemme varanneet muutaman kaljan ja suklaapatukan. Jartsa otti varmuuden vuoksi siskonsa Anttilasta pöllimän kynsilakkapullon.

Uskomme saavamme kahdeksalla kaljalla ja neljällä patukalla yhden muijan tyydytettyä.

Viimeistään kynsilakka varmasti saisi hänet järkiinsä ja levittämään - - kröhöm - - siis olemaan ystävällinen.

Uskomme asiaamme vankasti ja se on jo puoli voittoa. Naiset kiinnittävät miehessä huomiota lähinnä itsevarmuuden tuomaan karismaan, kaikki muu on toissijaista. Nyt on tärkeintä vain päästä edes kerran hipaisemaan oikeaa naista. Se on se kriittinen vaihe, jolloin maailma paljastaa salaisuutensa, tai tekee miehestä ikuisen tumputtajan.

Kake on pukeutunut kuin Moskovalainen parittaja. Hänellä on vihreät sammarit,

cowboybootsit, prätkärotsi ja Järvisen sinipunainen pipo. Hän huokuu sellaista itsevarmaa charmia, joka taatusti pantaisiin merkille alan piireissä. Tämä homma ei ainakaan sutenööriin kaatuisi.

Kehumme, kannustamme ja yllyttämällä työnnämme parittajaamme itse petolinnun pesäkoloon.

Pirren isä on kuulemma eläkkeellä oleva tullimies ja kuuluu tekevän ratsioita kotonaankin. Mitä tarkemmin hän yrittää varjella tyttärtään, sitä enemmän tämä haluaa jakaa römpsäänsä. Niin se vaan menee ja hyvä niin.

Vanhemmille on pakko laittaa kampoihin, ovat he sitten oikeassa tai niin vitun väärässä. Aivan sama mulle ja meille, mutta nyt saa tullimies huomata, ettei hänkään ihan koko maailmaa voi hallita.

Meidän Kake ei ole todellakaan mikään eilisen teeren kolokiipijä, vaan täynnänsä testosteronista räjähdysainetta, valmiina vaikka repimällä tuomaan Pirren ohi tullin.

Otamme jokainen potun pilsua tunnelmaa luomaan. Kake hörppäsee nopeasti kolme pulloa, röyhtäisee kuin näätä hermostuksissaan, mutta lähtee samantien suorittamaan tehtävänsä.

Eikä siihen mennyt edes viittä minuuttia, kun hän tulee ilosta hehkuen pihamaalle.

”Kuulkaas pojat. Se lupas tulla iltakävelyille, jos olemme fiksusti. Annoin sille heti yhden patukan.”

”Teit oikein.”

”Ainahan ME ollaan oltu fiksuja.”

”Jaa me vai ?”

”No en minä ainakaan !”

Mutta hei - pulinat pois - sieltä tulee itse Pirre.

Vaalea pitkä tukka. Punainen toppatakki. Mustat kireät farkut ja nahkaiset nilkkabootsit. Kevyesti poskipunaa. Metsämansikan näköistä huulikiiltoa ja veikeä hymy kauniilla kasvoillaan.

”Mitäs pojat täällä tähän aikaan pyörii....Kävellään nyt johonkin tästä ?”

Hän ottaa heti ohjat käsiinsä ja me yritämme pysyä menossa mukana.

”Ota tuosta.”

Jartsa on synnyntäinen gentleman, tarjoten olutpullon ja sytyttäen tupakankin valmiiksi.

”Kiitos. Mihin tässä ollaan menossa ?”

”Kävellään nyt vaan – vaikka kellariin. Siellä on lämmintäkin...”

Kake on tilanteen tasalla. Pommisuoja toimii aina. Siellä on maanalaista magiaa, paskaputkien paukahtelua ja betonin hiekkaista tuoksua.

Olemme etukäteen varustaneet suojaosan kammarimme pahvivuoteella, jota pehmentää naapurikomeroista lainattu viltti.

Pöytänä toimii Tampere Finlandes-ammuslaatikko, varustettuna Havin erikoisleveällä kynttilällä. Onhan se ensi alkuun pikkuisen ankean oloista, mutta heti valojen sammuttua, kynttilän luodessa valoaan, tunnelma muuttuu dramaattisesti.

Ihmisen iho saa punakeltaisen sävyn, kaunistuen jokaisen ja huulikiilto näyttää kimaltavan kuin tuhat timanttista tähteä.

Betoniseinäkin pehmenee silmissä, näyttäen Lapin kelohongalta, pahvinpala on kuin karhunta, kynttilä muuttuu tunnelmalliseksi takaksi. Emme ole enää pommarissa, olemme piilopirtissä, viettämässä luksuslomaa. Me muut juomme pilsneriä, kun Kake käy jo kaulaan kiinni huulillaan. Jartsa huomaa tilaisuutensa tulleen ja käy ryntäämään ryntäisiin kiinni. Vaalea silkkinen kauluspaita avataan nappi kerrallaan ja olemme kertakaikkisen haltioissamme. Voi pojat. Siinä on ihan oikeat tissiliivit, kaarevaa pitsiä reunoissaan. Niiden alla on se paras juttu; aidot naisen rinnat.

Joku nopea pyöräyttää kupin pois paikaltaan, saaden helakan rinnan pomppaamaan terhakkaasti esiin. Toisen kupin alta paljastuu samanlainen, ellei jopa parempi tisu. Siinä on näköjään oikein punaiset nännit, kauniin puolipallon päällä, kuin kirsikka koristeena.

Nyt riittää käsiä yltympäriinsä, pitää ihan taistella saadakseen omansa.

Tiukkoja farkkuja vedetään pois, oikein useamman miehen voimalla. Alta paljastuvat ihanan punaiset pikkarit, joissa soma rusetti somisteena. Onpa upea lahjapaketti.

Revimme paketista kääreet pois ja sieltä paljastuva karvoitus on melko suoraa, vaalean hentoista, ehtaa 80-lukulaista.

Ah ja voih sitä hekumallista lämpöä, joka saa kaiken hehkumaan.

Naisen hengitys on raskasta. Vaatteet kahisevat. Vuorottelemme tissien ja tussun välillä. Koko ajan saa olla työntämässä kaverin ahnetta kättä syrjään, ettei vallan jäisi ilman.

Jonkun aikaa touhuttuamme, tulee kysymys varsinaisesta hommasta. Vedämme nopeasti pitkää tikkua ja mulle lankeaa eka rundi. Toiset kaverit menevät pommarin oven taakse odottamaan vuoroaan.

Haluaisin kovasti suudella häntä ja silittää hänen hiuksiaan, mutta nyt on kuulemma hiukan kiire ja hommat pitää hoitaa nopean kaavan periaatteella: Sisään, ulos ja ravistus. Ehkä hän kuvitteli hierovansa minut valmiiksi toimintaa varten, mutta siihen ei paljon tarvita, kun ruiskumestari Pöntikäinen avaa hanat ja pumppaa panoksensa.

Juoksen ulos viemään viestikapulaa eteenpäin ja kehun kaikille tortun olevan nyt liukkaaksi lämmitetty. Seuraavalle viestiosuudelle lähtee Jartsa.

Hän hyppii hetken paikoillaan, lyö käsiään yhteen, nuolaisee ylähuultaan ja syöksähtää

sisälle.

"Hyvä hyvä – anna mennä !"

Menee vain muutama minuutti, kun hän tulee lahkeet aivan soosissa ja antaa viestikapulan Kakelle.

Kake lähtee kuin vanha kunnan Elvis estradille.

"Be-ba-bo-luulaa, mä kaipaen tuulla".

Hän hoilaa miehekkäästi ja tekee upeita panoliikkeitä mennessään.

Kohta hänkin tulee hikisenä puuskuttaen, jolloin Juki pääsee suorittamaan omaa ankkuriosuuttaan.

Hän lähtee verkkaisesti, vaikka koko Suomen miesten maine on nyt pelissä.

"Mene nyt saatana jo."

Ilmassa on juuri sitä fantastista joukkuehenkeä, jota tarvitaan aina tiukkojen paikkojen tullen. Aika kuluu, eikä mitään tapahdu.

Juki on ollut jo ainakin vartin ja alamme tosissaan kerätä hermopainetta. Ankkurinhan piti vetää se nopein kierros. Perkele, nyt tämä selvitetään !"

"Hu-huu. Missä te ootte ?"

Kake huhuilee ovea raottaen, jolloin astumme kaikki sisäpuolelle. Olemme lievän tuohtumuksen vallassa, kun käymme peremmälle.

"Sshh."

Jartsa jähmettyy äkisti. Jostain kuuluu hiljaista muminaa.

Hiivimme eteenpäin pimeässä, kunnes heikko kynttilän kajastus valaisee tietämme.

".....tunnen... sen.....en sieltä....Ha-ha.....ttu.... mikä... se on...."

Tulemme perille. Siinä se hemmetin Juki istuu Pirren kanssa, kaikki vaatteet päällään.

"Mitäs peliä tämä nyt on ?"

Kake kysyy kaikkien puolesta. Näytämme aivan H–Moilasilta, kun ankkurimiehemme on tuolla lailla alkanut kaveeraamaan kesken panohommien. Eihän sellainen peli vetele.

"Mitäs tässä mitään. Höpistiin vaan niitä näitä."

Tämä viatonta esittävä kommentti saa aikaan vain paheksuvaa nurinaa.

"No joo joo, mutta eiks sun pitäny...?"

"Juu, mutta huomattiin meillä olevan yhteisiä tuttuja. Ei siinä sen kummempaa."

"Okei, mutta kai te hoiditte hommat... ?"

"Sehän tässä kaikkein parasta olikin."

Pirre räjäyttää oikean pommin ja he alkavat Jukin kanssa nauramaan meidän läpeensä pöllämystyneille naamoille.

Vieläkään ei ole selvinnyt, panivatko nuo meitä kaikkia halvalla.

ELINTARVIKE 6

Jokainen sivistynyt ihminen tietää tuon hienon maalaiskaupan Hemmiläntie kutosessa. Kaupan nimi; Elintarvike 6, on hyvin enteellinen, koska liike on jouduttu sulkemaan ainakin kuusi kertaa, jauhoista löytyneiden matojen ja muroissa mönkineiden öhkömöntiäisten takia. Kuitenkin siellä on aivan upeita myyjiä, sillai persoonallisella tavalla. Kerrankin ollessani etsimässä äitienpäivälahjaksi kynttilää, tai jotain muuta skeidaa ja tutkailin siinä erästäkin Havin juhluvuoden pötkylää, niin eikös heti tule myyjä siihen vikisemään:

"Mitäs poika. Vai oikeen äitienpäivälahjaa. Kynttilää meinasit. Mikäs se sellainen lahja on ja vieläkö niitä äitejäkin on ?"

Vastasin hänelle Sleepparien biisiä lainaten:

"Nainen joka minut synnytti, on ollut minulle kuin äiti."

Tämä sai kärkkään ämmän sulkemaan typerän turpansa.

Tällä kertaa olemme Juskin kanssa kerjäämässä töitä. Rahanpuutteessa. Käymme kädet taskussa kaupan takahuoneeseen, jossa myymälävarasvastaava, tai joku muu vitun vastaava, ottaa meidät vastaan. Pipo lujasti kourassa kiertyen, esitämme ujon toiveemme.

"Saisimmeko mitenkään koskaan edes muutaman mainoksen jaettavaksemme. Hä ?"

Vastaava politrukkikuski mulkoilee meitä kuin olisimme tunkeneet neniimme jotain epäilyttävää. Taitaa tyyppi parhaillaankin painia omien harhojensa kanssa ja vääntää niistä niskalenkkiä. Saatuaan harhastaan pierut ulos, hän palaa tähän todellisuuteen, jota monet kutsuvat "todellisimmaksi todellisuudeksi," vaikka mitään näyttöä ei siis ole.

"Jaahas. Vai sillä tavalla. No kertokaahan, missä te jakaisitte ja kuinka paljon ?"

Hän puntaroi viiksiään hieroen uskottavuuttamme.

Kiemurtelen ällöttyneenä räkäjarruja hiveleviä pitkiä laihoja sormia lumoutuneena seuraten mätänevän tunkion kauneutta.

" Jaa. Hmm. Jos vaikka tämä Hemmiläntie ja Jyrkkälä kokonaan ?"

Juki kokeili kiveksiä kepillä keksiä pussiin täytettä.

"Katsotaanpas mitä prosyyrit sanovat. Kuka hullu sitä nyt ilman prosyyreja lähtee soitellen sotaan ? Jaahas. Kyllä. Itseasiassa Jyrkkälään tarvittaisiin jakajia. Useimmat

jakavat siellä vaan kerran ja silloinkin heittävät mainokset roskiin.”

Hän lopettaa paperien plarailun kiihkellä tökkäisyllä keskisormeaan käyttäen, ei näyttäen. Puhe tulee ensin ystävällisellä kujerruksella, mutta loppua kohti tiukemmalla, haukkuvalla äänellä, päättyen lähes mursumaisiin karjahduksiin, mutta me olemme kuitenkin jo koulussa tottuneet noihin ristikuulusteluhyökkäyksiin ja erilaisiin henkisiin kidutusmenetelmiin, sadismiin ja alistamiseen, joten yksi maalaiskauppias ei tee meihin mitään vaikutusta.

Eikä ole edes tarvis tehdä, koska me pojat olemme täysin tosissamme ottamassa jakopäällikön virkavastuun. Saamme kumpikin paksun pinon mainoksia. Ne ovat tussilla piirrettyjä aanelosia, joita on kopioitu hullun lailla, tai ainakin vaativat hullunlailla juoksemista. Tämä tarkoittaa jotain kolmisensataa arkkia ja parisenkymmentä markkaa kummallekin.

Otamme aina vierekkäiset talot ja kilpailemme nopeudessa.

”Hei kuule, mä otan A-talon.”

”Hei mä kuulen. Mä otan talon B, jos kuulet ?”

Lähden kepein mielin B-talon rappukäytävän harmaata mattoa astellen.

Totta helvetissä hissi on kasipallon latvabeessä.

”Mikä maksaa, hissi alas ! ?”

Potkin ovea ja huutelen vaatimuksiani ja tuleeahan se ajanmadalluslaite sieltä.

Sisään vaan ja suoraan ylös. Annan käsilläni vauhtia hissinokea alas työntäen.

Ovesta ulos, lappu esiin. Helvete, kun ovat tiukasti kiinni toisissaan. Tarttee ihan höyryttää nakkejaan, kun eivät meinaa irrota. Notkean lörtsyyn työntäminen luukkuun on hermoja raastava taitolaji. Vähänkin vinossa ja se jää luukkuun jumiin.

Pahinta on kun välioveja pidetään auki yhtä aikaa parvekkeenoven kanssa. Silloin luukusta tuulee ilmaa hurrikaanin nopeudella. Tämä saa paperin hulmuten pyörimään reiän ympärillä ja sitä saa kaksin käsin ujuttaa sisään.

Seuraavana vuorossa on sormia haukkuva rakki, joka yrittää purra ja samalla - koulutuksesta huolimatta - työntää luukkuja kiinni. Hemetti. Kuinka tuollaisia saa olla vapaana ? Joistain luukuista pelmahtaa todella ärtsyt tuoksut sieraimiin, saaden pallealihakset nykimään yrjötysrefleksin käskeminä.

Mitä ne ihmiset kokkailevat ?

Tuolla tuoksuu höyryssä keitetty nylonsukat, joissa on kilo sipulia mausteena.

Varmaan on avioero jo prosessissa. Toisinaan tuntuu mummo unohtuneen keinutuoliin Dallasia katsomaan, vaikka sarja lopetettiin jo viime vuonna. Eteenpäin vaan, sanoi rouva Kärpänen, kun murhapaikalle lensi.

Nyt olen tulossa kriittiseen pisteeseen.

Neljännessä kerroksessa asuu unelmieni kohde. Elämäni määränpää. Ajatustein valtiatar.

Lähestyn heidän oveaan.

Sydämeni hakkaa.

Vatsassa kourii.

Poskissa kuumottaa.

Kuuntelen hetken. Hiljaista.

Otan etusormella ja peukalolla varovasti hänen postiluukustaan kiinni ja tiputan sielussain suudellun lappusen sisään. Oi, rakkaani. Nähdään taas. Apua. Mikä siellä kolahti ?!

Nyt kiireesti eteenpäin. Taisi jäädä pari ovea väliin, kun säntään kerrosta alemmas. En olisi ikinä kehdannut näyttää unelmieni satuolennolle jakavani heille mainoksia, joissa yritetään myydä T-makkaraa.

Minun sulottareni syö vain hunajamelonia ja pastaa italialaisittain keitetynä del anteksi.

Loppumatkan painelen täysillä. Hippulat vinkuvat vieläkin.

Pihalla Juki jo odottelee, kummastellen hitauttani.

”Mikä sulla kesti. Mä voitin.?”

”Hississä oli jotain häikkää...”

Seuraava talo menee jo sujuvammin. Sain uutta energiaa. Rakkausvoimaa.

Loput sujuvat ruiinilla.

Saatuamme jakohommat tehtyä, menemme taas Elintarvike 6:seen.

Siellä istuu sama turpea naama tiedustellen työmme perään.

”Mites jakohommat meni. Kaikki tuli jaettua, vai ?”

Jakopäällikön katseessa on epäilyä ja tyhjyyttä. Toinen silmä epäilee ja toinen ei ymmärrä näkemäänsä.

”Tottakai. Kaikki jaettiin, mitä pitikin.”

”Jassoo. No hyvä sitten. Tuossa on palkkanne. Kolmekymmentä kahdeksan markkaa ja neljäkymmentäkuusi penniä. Tämä sisältää kannustinlisän, joka kasvaa joka viikko, jos suoritate työnne yhtä mallikkaasti kuin tänään.”

Mestari työntää rahat eteemme, kuin olisi luovuttamassa lottovoittoa. Käärimme hynät taskuihimme.

”Se tekee YHDEKSÄNTOISTA markkaa ja kaksikymmentäkolme penniä per lärvi.

Laskettuamme rahamme, olo on mainio.

Maailma on meidän.

MUSTA PAHOLAINEN

Tunturi Super Sport -77, on maailman pars mopo. Omassani menovettä ryystää 18 millin Dellorto-kaasari, joka imee tehokkaasti kuin Hampurin huora sätkää. Imu- ja pakoaukot ovat viilatut äärimilleen, enempää ei pysty. Eturatas on vaihdettu suurimpaan mahdolliseen ja kierroksia riittää kuin rälläkässä.

Äänenvaimennin on megafonityyppinen tyhjä putki, josta riittää riemua koko kylälle. On kaunis syysaamu ja olemme lähdössä Stigun kanssa kouluun. Tottuneesti otan kellarin välikatosta tyhjän limupullon, jonka täytän naapurin uudesta Raisusta – siinä kun on aina tankki pullollaan bensaa – vaikkakin se öisin kummasti vähenee...heh heh.

Pullollisella pääsee kaupungille kouluun ja mikä tärkeintä; takaisinkin.

Stigulla on vanha Tunturin Pappamalli, eli Pappis. Se on vaalean sininen.

Kahdella vaihteella ja 15-piikkisellä eturattaalla, se viuhtoo menemään sellaiset kuuttakymppiä tasasella ja kuuttaviittä alamäessä, joten ei mikään turha peli sekään.

Kaiken lisäksi Stigu käyttää tuulitunnelissa testattua takakenoa ajoasentoa, joka laittaa ilman virtaamaan hänen ylitseen, jolloin syntyy mopoa alaspäin painava voima, kuin parhaassa spoilerissa ikään.

Polkaisen Black Devilin käyntiin. Tyhjäkäynnillä se pitää vain hiljaista tuhinaa, ja vasta täydellä kaasulla siitä lähtee kirkuvan apinalauman tasoinen konsertti.

Lähdemme tuhnuttelemaan kohti koulua. Stigu painelee urku auki ja itse saan körötellä tyhjäkäynnillä hänen rinnallaan. Säästyy kallista bensaa. Satamaan tultaessa on pakko hiukan näyttää mallia ja käännän kunnolla kahvaa: PRÖÖÖHH !

Helvetin pasuunat räjähtävät soimaan ja vauhti kiihtyy sinne seittämäänviiteen. Juuri kun pääsen nauttimaan ajoviiman hyväilystä, näen poliisin heiluttamassa ruuhkaisia käsiään.

”Mikä vittu sillä nyt on ?

Sammutan moottorin hyvissä ajoin ja rullaan äänettömästi paikalle. Stigu tulee kiltisti perässä.

”Kumman mopo se piti noin helvetillistä ääntä ?”

Kumpikaan ei vastaa mitään.

"Käynnistä se." Poliisi osoittaa mopoani ja potkaisen sen käyntiin. Se ei riitä.

"Laita kaasua." Poliisi näyttää kädellään kaasuttamisliikkeitä.

Kaasutan henkeni hädässä, jolloin poliisi hypähtää taaksepäin, heittää poliisihanskat korvilleen ja alkaa huutamaan kuin mellakkasireeni.

"Sammuta se. Sammuta heti. SAMMUTA NYT SAATANA!"

Tämä konstaapeli ei selvästikään siedä kovia ääniä. Taitaa olla hermot lopussa. Poliisi ottaa mopon ja mittaillee välityksiä. Jostain syystä hän ei löydä siitä huomautettavaa. Edes kaasari ei herätä kysymyksiä, joten lopulta saan sakot vain metelistä.

"Hoida tuo äänenvaimennin kuntoon."

"Juu.Tottakai. Kiitos."

Vilkutan iloisesti mukaville poliiseille.Talutan jonkun matkaa ja köröttelen hissukseen koululle. Tarttee hoitaa tuo torvi kuntoon heti seuraavassa elämässä.

BILEET

Tänään on tiedossa hervottomat kotibileet, joihin ainakin minut on kutsuttu. Kutsun esitti vanha luokkakaveri, Mikke Tee ensimmäinen, suvun kirjava lammas. Hänen fajijallaan on reppufirma pöytälaatikossa ja mutsi duunaa laivoilla jotain rekkamiesten juttuja. Kumpikin vanhempi tuo jatkuvasti viinakaappiin täytettä, kuten kunnan vanhemmat ainakin. Tämä on ratkaiseva tekijä Mikke Teen uran alkutaipaleella. Hänestä on kuoriutumassa oikea klubi-isäntä, jolta ei koskaan lopu jutut kesken, tai ainakaan viinat.

Yleensä näihin bailuihin kutsutaan vain tietty sisäpiiri, mutta tällä kertaa sitä piiriä on laajennettu muutamilla poikkeusyksilöillä, ihan vaan tunnustellakseen mahdollisuuksiaan kasvavilla markkinoilla.

Itse varaudun aina omilla eväillä, vaikka olisikin ilmaiset viinat. Ei sitten tartte harmitella joka tapauksessa liian hidasta tarjoilua. Tälläkin kertaa valitsen perinteisen perjantaisatsin; neljä nelosolutta, neljä Lonkeroa ja pullo Ruskaa, jonka täydet 21 prosenttia saa pään keikkumaan pois harteiltaan. Olen pakannut tavarani oikein olkalaukkuun, mukaanlukien pari omaa kasettia, niin ei tarvitse musastakaan riidellä. Miksi tyytyä talon tarjontaan, joka on yleensä jotain vitun Abbaa tai muuta paskaa ? Kerran yksi kaveri erehtyi laittamaan Duran Durania soimaan ja SE levy lensi kaarella pöpelikköön. Myöhemmin hänet eristettiin muusta yhteiskunnasta. Näinkin pienillä asioilla voi olla elämänmittaiset vaikutukset, vaikka kyllä jos on kerran haksahdannut Duran Duraniin, niin jossain vaiheessa tulee töpeksimään muutenkin.

Otan matkalla pari huikkaa Ruskaa ja olo alkaa heti kummasti virittyMÄÄN oikealle taajuudelle, rajattoman tiedon alueelle.

Nousen hissillä kerroksiin ja kävelen Mikken oven taakse, josta kuuluu jo jonkinlaista puheen surinaa ja vaimeata humpan jytinää.

Naputtelen oveen salasanan: Ta-ta-PAM-Ta-ta-Ta-Ta.

Ovi aukeaa ja iloinen naama toivottaa ihmisen tervetulleeksi.

"Sisään vaan, vaikkei stondaakaan !"

Niinhän sitä aina sanotaan, kun selkään puukolla paukutellaan.

"Mitäs Mikke täällä tähän aikaan. Menojalkaa vipattaa, keskijalkaa kolottaa ja koloo

kaivertaa...?!”

”Mitäs mitäs. Tässä sitä ollaan – valmiina kaikkeen ja sillai.”

”Hyppää perseellees vaan. Siitä se lähtee.”

Mukavaa jorinaa heti alusta alkaen, vaikkei tupa olekaan vielä ylibuukattu, tai juuri sen takia. Käyn olkkarin puolelle istumaan. Pöydällä on muutama tyhjä pullo, useampi täysi ja pari tuhkakuppia täyttymässä hyvää vauhtia. Sisustus on samanlainen kuin kaikilla muillakin, joten sopeutuminen käy nopeasti.

Siitä vaan reippaasti kaljaa koneeseen - plup, pulp, plup, pulp, pul-pullo tyhjäksi ja aah, Ruskahuikkaa kyytipojaksi. Ähh. Tsuihh. Röyh. Sniffistä. Muuta kuin Lonkero auki ja yhdellä huikalla puoleenväliin - piitkä ruskahuikka perään ja aahh, kuinka lämmittää ihanasti. Nyt äkkiä lonkeropullo tyhjäksi: äh ja röyh. Uutta putkeen. Olut auki. Zihh Pokks ja röökiä huuleen.

Jaahas pojat. Keitä täällä on ja mikä on meininki ?

Ovikello soi tämän tästä ja etenkin tuon tuosta. Vaatteita riisutaan eteisessä, vessan ovi käy ja ilmassa alkaa olla mukavaa puheen pyörrettä, musiikin mätkettä, naurun narsketta, höystettynä simapullojen sihahduksilla. Ilmassa on sakeanaan tupakansavun muodostamaa keitosta, jolla on tapana kiehua ylhäältä alaspäin, palaa pohjaan ja tarttua kiinni kaikkeen mahdolliseen, jopa karvatuppeen. Kun isännän silmä on munassa, vaihdan vanhat humpat tuoreisiin hevisaundeihin, jolloin tunnelma sähköistyy samantien. Pari tyyppiä nousee keskelle lattiaa ja antaa perseidensä pyöriä ja käsiensä soittaa kuviteltuja kitarasooloja. Hmmm. Jaahas. Katsotaan. Juu. Kyllä. Tuolla ainakin on yksi ja tuolla toinen. Ookei. Onhan täällä on muutama vapaakin nainen. Tuokin tuossa muikistelee suutaan niin että, ja toinen kertoo yläruumistaan vääntelemällä, meille ikaikaista stooriaan: "Hei katsokaa kaikki mua. Mulla on tässä pari tisua. Ottakaa kiinni vaan, kuka ikinä haluaa !?"

Onhan naisilla keinonsa saada miehet koukkuunsa. Sitähän miehet juuri haluavatkin. Kaikki on niin omituista touhua. Yhtä aikaa avointa ja peiteltyä. Toisella kädellä lupauksia, toisella kieltoja. Tämä on kuin peliä, jossa heitetään noppaa ja saadaan kutonen, jolla irtoaa yksi pusu, kakkosella saa reilusti persettä, pääset pukille ja olet ykkönen.

Mutta heitäpä kolmonen, niin saat tumputtaa kaverien pilkatessa. Vaikeita sääntöjä kerralla opittaviksi. Ehkä on parempi keksiä ihan omat säännöt ja säädöt, jotka nekin voi unohtaa samantien, koska MIKÄÄN ei toimi. Paitsi tämä: Älä edes yritä iskeä, vaan käyttäydy aina normaalin huolettomasti, niin mahdollisuutesi nousevat, kuin itsestään.

Nainen haistaa heti vitun vonkaajat, jotka persettä saatuaan pieraisevat kerran ja lähtevät kälppimään, tippuri haaroissaan. Ei ne pojat sellaista halua. Ne haluaa loppujen lopuksi

fiksun ja luotettavan miehen, jonka kanssa voisi jakaa elämänsä kakkua.

Mieskin haluaa luotettavan kumppanin. Hiukan hutsun, tottakai, mutta vain itselle.

Näinä ratkaisevina hetkinä, elämän suurissa taitekohdissa - pelaammeko silloin oikein ?

Tuskinpa, mutta tänään kaikki on sallittua.

Tämä on vain pientä leikkiä, jonka saa unohtaa samantien.

Muutamia sihahduksia myöhemmin, olen itsekkin heittämissä ketteriä koipiani sivuille.

Rytmimuna antaa kivasti tahtia: Bum-Bum-Tsaga-Tsaga-Tsaga-Bum.

Hei - tämä toimii kivasti.

Lanteet. Notkeat.

Perseet. Heiluvat.

Käsillä. Komppia.

Täysillä. Pomppia.

Uuuh. Puuh.

Tuuh. Muuh.

Lähden käymään astialle ja tullessani ulos hyyskästä, kuulen viereisestä huoneesta voihketta ja vikinää, lainehtivaa litinää. Katson oviaukosta ja näen todellista tohinaa, kun sopivan humalainen karpaasi yrittää saada kutiaan helppaamaan, joka on tällä kertaa todella tiukassa. Hän rynkyttää kaluaan kuin kaapin kokoaja Ikean näyttelyssä, mutta talipallonsa ovat pakkasessa hyytyneet. Vaikka laittaisi kaveri laverin säleiksi ja purisi hampaat muruiksi, niin isäksi ei näillä keinoin päästä, jos ei joudutakaan. Nainen kyllä huutaa, enemmän kuin äitinsä synnytyksessä, mutta yhtä kaikki - antaa panna rauhassa.

Parvekkeella näyttää olevan jotain säpinää. Menen katsomaan. Pari jätkeä roikkuu kaiteen väärällä puolella ja punnertelevat siinä, yrittäen näyttää vahvoilta pojilta.

Naiset käyvät ihailtavan kuumina ja haukkuvat tulevia puolisoitaan idioteiksi.

Toinen jätke on kapuamassa ylös, kun nuori vihainen nainen napauttaa oikean suoran keskelle tämän naamaa: "Saatanan kusipää !"

Nyrkki osuu tietenkin nenään. Hieno lyönti napsahtaa todella kipeästi. Kaveri sekottaa rytmensä ja putoaa selälleen nurmikolle.

"Helvetti. Nyt se kuoli. Sä tapoit sen !"

Olemme toisessa kerroksessa. Nurmikko pehmentää pudotusta ja kaivon kansi jää yli metrin päähän päästä. Onnea onnettomuudessa, mutta riittääkö se ?

"Onko se raatona ?"

"Hei katsokaa - se yskii..."

Kaveri yskäisee veret nenästään ja näyttää virkoavan.

"Huh. Kaikki on taas hyvin."

PALLOILUA

Nappuloina potkimme palloa ilman nappuloita. Lenkkareista voi lukea kaverin pallonhallintataidot. Kärnäri-pojat tunnistaa repaleisista lenkkarien kärjistä. Heitä kannattaa varoa. Tänään paistaa aurinko siniseltä taivaalta. Vain muutamia poutapilviä risteilee yläilmoissa, kuin koristeina. Intomielisen tohinan vallassa painumme treenaamaan jalkapalloa, vaikkemme edes tiedä mitään treenaavamme, kunhan vain potkimme pyöreää esinettä. Käymme Jartsan kanssa pelaamaan takapihan nurmikolle ja sieltä hädettyinä naapuritalon nurmikolle.

Passittelemme palloa, välillä seinän kauttakkin syöttäen. Jartsa asettuu seinää vastaan maaliin ja päätän vetää hämäävän kärnärin, ihan vaan hovin vuoksi. Nuoruuden innolla potkaisen tulisesti suoraan lähimpään lämpömittariin, jonka lasisesta kuoresta lentää puolet jortaniin. Laitamme nopeasti lenkkarimme matalalentoasentoon ja liidämme omalle pihallemme.

Pian kuitenkin uteliaisuus voittaa pelon ja päätämme tehdä pienen tarkastusmatkan tuhoalueelle. Osoittelemme sormella mittaria ja arvioimme tuhon laajuutta. Yllättäen ikkunan viereiselle parvekkeelle ilmestyy perheen pälyilevä pää, joka ottaa sellaisen mukavan, vähän vaan vakavan ilmeen ja kysyy virkansa puolesta, perheen leivän tuojana ja ohrapirtelön juojana, tuon ikaikaisen kysymyksen: "Mitäs pojat täällä puuhaa?"

Hätäisesti, kuin kissa kusella, vastaamme yhtenä suuna: " Ei me mitään tiedetä. Tulimme vaan katsomaan, jos vaikka joku olisi vahingossa potkaissut mittarinne paskaksi".

Esitimme niin hyperviatonta, kuin vain melkein isättömät pojat osaavat. Tämä saa tyypin varautuneen epäluuloiseksi. Hänellä lienee itselläkin lapsia. Vilkuilemme mutruista mittaria ja rikkinäistä naamaa vuorotellen.

Aivan yllättäen tuo hiukan roiston näköinen isukki saa jonkin takauman, kuin olisi muistanut omat selkäsaunansa ja hän muuttuu siinä samassa aivan eri persoonaksi.

Saamme kokea alkuvoimaisen räjähdysten, joka vapauttaa pullistuneiden ohimosuonien taakse patoutuneet raastavat tunteet. Käännämme heti selkämme tuolle naamalle ja kuulemme loittonevia sadatelmia.

"Saata....n....poj...PE..kele...Mit.....ttua. te...NYT takais.....!"

Näin tuomio tuli julistetuksi ja lusittua saman tien. Jatkamme harrastustamme seuraavalla pihalla, eikä aikaakaan, kun pallo osuu keskelle ikkunaa, jättäen pölyisen jäljen puhtaaseen lasiin. Huushollin emäntä viuhtoo kaulimen muotoisia vastalausekaaria ja taas saamme juosta pakoon. Seuraava riesamme on talonmies Limppu.

Hän yllättää meidät milloin mistäkin vinkkelistä ja huutaa kuin Kekkonen saunan terassilta:
"Pojat pois nurmikolta !"

Sieltä se tulee kohti.

Nyt juostaan !

Tästä kaikesta ymmärsimme pikkuhiljaa aikamme koittaneen. Pihat olivat käyneet liian pieniksi meidän kasvaville voimillemme. Oli aika siirtyä suuremmille kentille, jotka jo odottivat uusia sankareitaan ja heidän häikäiseviä suorituksiaan.

GIGGOLO

Mitä hemmettiä ? Säpsähdän hereille valmiiksi suuttuneena. Eteisestä kuuluu jotain puhetta ja pörinää. Mutsi oli lähtenyt tanssimaan ja istumaan iltaa kavereiden kanssa. Kuuntelen kauhuissani, kuinka joku mongertaa gigolo-englantia.

"You are so beautiful. Very very beautiful. Mucho bella donna mamma mia."

Mutsi kikattaa onnesta päheänä, kuin joku saporopäinen tyttö.

"Jees, jees. Tänk juu. Sou veri matsia, sou veri matsia."

He siirtyvät köökin puolelle ja nukahdan uudestaan.

Aamulla herättyäni on aivan hiljaista.

Menen keittiöön aamupala mielessäin, kun vahingossa näen oviaukosta karmean näyn; se viiden pennin playboy makailee mutsin vieressä ja se on kietonut laihan kypälänsä mutsin yli, kuin yrittäisi kuristaa tätä.

Syön nopeasti leivän, pukeudun ja lähden samantien Jartsan luo, jakamaan tätä hirvittävää taakkaani, onnetonta kohtaloani.

"Joku Italialais-turkkilais-musulmanialainen on härskisti tunkeutunut kotiimme, huijattuaan sinisilmäistä äitiäni sanomalla sitä kauniiksi".

"Perskules. Sille pitää heti tehdä jotain, ennenkuin se pesiytyy tänne. Haetaan jätkät ja mietitään tämä homma..."

Jartsa on heti kärppänä messisä ja se helpottaa oloa.

Haemme Kaken & Jukin kehiin ja pidämme samantien pikapalaverin.

"Onko se siis joku musta, karvainen, turkkilainen, piru ?"

Kake ottaa ohja käsiinsä, kun se on hänen hommiaan ja Juki hahmottaa myös tilannetta parilla terävällä kysymyksellä.

"Siis alasti teillä ja huijannut äitiäs huoruuden avulla...Mä mä MITÄ ?!"

"Juu juu, kuulin sen saatanan kysyvän jotain mutsin kesämökistä ja pankkiasoista."

Heitän tarkoituksella kusivettä hellalle.

" Yrittää perkele saada mökin ja rahat ja sitten tuoda sinne koko sukunsa..."

Jartsa tiivistää ajatuksen kärjen ja toteamme yhteen ääneen:

"Se tulee giggololle lähtö nyt !"

Se äijä notkuu meillä koko sunnuntaipäivän. Mutsi selventää tilannetta.

"Kun äiti menee huomenna töihin, Bonaventura jää meille pariiksi päiväksi. Yritä olla ystävällinen hänelle."

"Mitä ?!"

Shokkiaalto ravistelee ruumiini joka solua ja meinaan pyörtyä. Ajatukseni vaihtavat suoraan äänennopeudesta valonnopeuteen ja kelaan maailmankaikkeuden hidastetusta filmistä koko äärettömän historiamme ja näen edessämme rajattoman tulevaisuuden. Tulevaisuuden, jossa en joudu näkemään Bonaventuraa, en koskaan.

Nyt tarvitaan pikaisia toimia.

Lupaan olla kiltti Bona-piltille.

Ihan saapi olla rauhassa - maata sohvalla ja syödä voileipiä.

Käyn viheltämässä pojat koolle ja kerron vain huonot uutiset.

"Se Bonapelle on tullut jäädäkseen. Nyt on kaikki vaarassa. Meidän rahat, ruuat, viinat, tupakat, äidit ja kaikki naiset. Heitä pitää suojella."

"Koirat ja kissat on heti teljettävä komeroihinsa."

Voi iankaikkinen sentään. Tuhoojasolu on tunkeutunut puolustuksen läpi heikoimmasta kohdastaan, käyttäen hyväkseen naisen alttiutta uskoa kaiken maailman lemmenlurinoita. Isänmaamme tulevaisuus on vaakalaudalla. Nyt tarvitaan tervettä järkeä, joka kehoittaa tekemään hyvän sotasuunnitelman ja julistamaan liikekannallepanon.

Suunnittelemme strategiaa, joka toimii seuraavasti.

Minä kävisin houkuttelemassa Bonaparran kellariin, muka ruokaviinejä valitsemaan. Silloin jätkäsotilaat kävisivät toimeen. Tarkoituksena olisi pelästyttämällä saada se takaisin rajan taakse, mieluummin paskat housuissaan.

Menen kotiin ja näen itse paholaisen katsovan television testikuvaa.

Nyt malttia. Keskity.

Hemmetti vieköön, kun hermostuttaa tuollainen tyyppi.

Mitähän se on jo ehtinyt varastaa ?

"Hi, Bona. What's up. Do you like good wine. We have some. Come with me to the wine cellar. Jeess jeess. Follow me. This way, please."

"You have wine – really ? Wait a minute."

Saan houkuteltua Bonan mukaani.

"Take all of your clothes. It's bloody cold cellar. Good wine. We eat big steak. Njamia."

Bona hymyilee valkoisilla hampaillaan ja hieroo vatsaansa.

"Oh yes. Sounds very nice. I like You. You are good boy. I like wines very much. I like

good steak also. And I like your mother very very muchos. And I like..."

"Yes, yes. I know. You like everyboby and everythink in Finland. Offcourse. Come here."

Avaan narahtavan kellarinoven ja laskeudumme kaikuvia betoniportaita alas.

Menemme kylmäkellarin ovelle. Avaan sen. Laitan valot päälle.

Johdatan Bonan perimmäiseen nurkkaan ja silloin sammuvat kaikki valot.

"What is this ?"

Hän ehtii vain hämmästyä, kun jo nurkan takaa tulee kolme jätkää taskulampuilla naamojamme posottaen. Heistä uhkuu tarmoa ja ulkomaalaiselle käsittämätöntä hulluutta.

Pelästyn itsekin pikkaisen – ihan vaan muodon vuoksi .

Annan pojille tilaa hoitaa hommansa.

"Do you want some wine?"

Puhuja kaataa mehun jämät Bonan päähän. Näyttää aivan kauhuelokuvatehosteelta.

Nyt ollaan tyylilajin ytimessä, naurun pitelemisessä.

Jätkät ottavat tiukan ringin ja pitelevät kohteen päätä ovea vasten.

Joku lyö kevyesti palleaan, kuten asiaan kuuluu. Tämä saa vartalon kumartamaan kauniisti. Tämä hieno liike toistetaan pari kertaa, ihan vaan oppimisen varmistamiseksi.

Bona oppii ihailtavan nopeasti.

"This is finnish food. This is Finland itself !"

Kake työntäen karjuen vanhan perunan pastanjauhajan suuhun.

"Now you eat it and then you go out of our homeland. Is that clear ?!"

Retuutamme kutsumatonta vierastamme juuri sopivalla otteella.

Hän lupaa lähteä samantien.

" I will never come back. I promise. Please let me go. Don´t hurt me."

Bonaventura tuntuu olevan tosissaan.

Talutamme hänet ulos ja viemme aina pysäkille saakka.

Bussin tullessa Bona hyppää sisään, eikä katso taakseen.

"Bye bye, Bonanza !"

"Kiitos jätkät. Nyt saan taas hengittää."

Olen huojentuneen onnellinen.

"Mitäs tässä. Hauskaahan tämä oli. Näittekö kuinka nopeasti se hyppäsi bussiin ?"

"Hah hah. Ja se mehu näytti ihan vereltä sen valkoisessa paidassa."

Saatuamme homman hoidettua, menen kotiin ja keitän mutsille oikein hyvät kaffet.

"Ahh. Kiva olla kotona. Oli pikkuisen raskas päivä."

Hän tulee keittiöön iloisen näköisenä. Käy pyörähtämässä huushollin läpi ja kysyy miettiväisenä:

”Missäs se Bonaventura nyt on ?”

Kokoan itseeni rauhallisuutta ja selitän kaiken parhain päin.

”Hyvä äiti. Bona-setä otti ja lähti heti aamulla. Muka tupakkia ostamaan. Sen jälkeen ei ole kuulunut mitään. Vain haju jäi...”

Mutsi katsoo hetken mietteliäänä.

Pian hän saa oman viekkaan ilmeensä takaisin.

”No, ei tässä olisi jaksanutkaan mitään äijänkäppyröitä passata.”

Nauramme yhdessä tälle huulelle.

Elämämme on taas entisellensä.

Se on vaan asennekysymys.

VAAHTOPÄITÄ

Taas sellainen tyypillinen kesäaamu, aurinko paistaa, pientä tuulenvirettä puiden latvoissa, linnut laulelee ja lämmintä riittää siinä 22° celsiusta.

Mieli on levännyt - valmiina uuteen päivään.

Tämä kaikki tarkoittaa tasan yhtä asiaa: Ruissaloon golfaamaan.

Pakkaan kassiin kaiken oleellisen.

Zimmerit. Zek. Pyyhe. Zek. Muovipussi. Zek. Viltti. Zek. Radio. ZekZek.

Kaikki kassiin. ZekZekZek.

Rahaa evääksi. Löytyy. Shortsit ja sandaalit. Kyllä. Tukka hyvin. Aina.

Soitto kavereille. Ok. Tavataan pihalla. Sovittu.

Hypätään pyörien selkään. Tehty.

Kohti Ruissaloa.

Menoks.

Jätämme Jyrkkälän armottomat pölyt taaksemme ja suuntaamme kohti merituulen raikastamaa rannikkoa.

Ylitämme pitkän puisen sillan, tullaksemme Ruissalon postikorttiakin kauniimmalle saarelle. Päästyämme sataman öljyisestä sillinpäänhajusta, tulemme keskelle paratiisimaista vehreyttä, otamme suunnan linnunlauluista länteen ja suuntaamme kohti Saaronniemen kärkeä.

Matkaa on reilun pyöreät kahdeksan kilometriä. Käännyimme tammien reunastamalle tielle, joka halkoo Kansanpuiston vehmaisia niittyjä.

Tuolla se Jarno Saarinen ajoi Ruissalon ajojen voittoon, tuolla on pari hevosta laitumella ja tuossa esiintyi viime vuonna U2:nen. Katso nyt itse. Ihania Joutsenia lipuu halki väreilevän merenpinnan. Lintu heittää oksallaan soolokeikkaa, tehdäkseen vaikutuksen juuri siihen yhteen mielitettyyn. Hiekka rahisee renkaiden alla. Lempeä kesätuuli hulmuttaa hiuksia. Kaikki on tässä ja nyt. Koko maailman onni on muassamme.

Ajelemme huolettomana kulkueena, melkeinpä vihellellä.

Matka jatkuu rennoissa tunnelmissa, metsän reunustamille pyöräteille, kunnes erittäin yllättäen kuuluu järkyttävää rytinää edessä. Lyön jarrut pohjaan, kumi laahaa hiekkaa

pölyttäen. Kake ja Jartsa ovat yhtä hämmästyneinä edessäni.

"Mikä se oli ?" Kysyy heistä toinen.

"No hirveehän se sun yli laukkasi. Eksää sitä nähny ?"

Jartsa valistaa meitä kuin Luonto-Iljan Pertti Poronpää ja jatkaa.

"Tuolla se nyt kyntää peltoa !"

Katsomme Jukin kanssa sohottavan sormen suuntaan ja tosiaan, siellä se pikkaisen pöllämystyneen näköinen hirvi pysähtyy jaloilleensa ja katsoo meitä kuin halpaa soijanakkia. Se oli metsän kinginä tullut tien yli ja oikaissut suoraan pyörätielle, Kaken ja Jartsan välistä. Itse en nähnyt mitään jonon viimeisenä, mutta se rytinä ja pauke oli hehtaari luokkaa.

"Iski hirvee nälkä."

Kake keventää hermostunutta tunnelmaa, hyppien sormet sarvina intiaaniympyrää.

Nauramme ja pian ei pelota enää yhtään.

Loppumatka sujuu rauhallisemmissa merkeissä. Tuolla on kasvitieteellinen puutarha ja pian näkyy vasemmalla oikea golfkenttä. Siinä vieressä seisoo kauppa. Sinne siis.

Nyt tarvitaan jotain pientä evästä. Muutama kilisevä pussiin, paketti makkaraa ja Jartsa ottaa rempseästi vielä sinappiakini. Ihan täydellistä. Askit tupakkaa joka jannulle ja näin retkue on valmiina siirtymään julkiselle paikalle aurinkoa palvomaan.

Painelemme loppumatkan rivakasti sotkien. Ylämäet vapaalla rullaten ja alamäet kevyesti liukuen. Vielä viimeinen rutistus ja siellä se suuri luonnonkylpylä jo odottaakin meitä.

Laitamme pyörät luukkoon ja ostamme tiketit.

Saamme mailat, pallon ja tulostaulukot.

Pelaamme kaikki voittaaksemme, ja koska Kake voittaa, niin Jartsa suuttuu – on aika jatkaa uimaan.

Pääsemme rannalle, joka sijaitsee sinisen taivaan alla. Paikalle on kärrätty tonneittain ruskeaa hiekkaa. Merellä pienet laineet kimmeltävät auringossa. Lokit tekevät omia syöksyjään, saaden pikkukalaa suuhunsa. Ihmiset huokuvat rentoa tyytyväisyyttä ja lapset huutavan riemukkaina, joskin aina välillä heidän pitää keksiä jotain itkunaihetta, joka kuitenkin unohtuu samantien, kun isi tuo jäätelön.

Rannalla saa helposti tunteen rajattomista mahdollisuuksista. Tuosta jos nappaisin soutuveneen, niin seuraavaksi olisinkin jo Vapaudenpatsaalla burgeria mätystämässä...

Haemme oman paikkamme hieman reunemmalta, kaislikon vierestä.

Siihen vaan vilttiä levittämään. Flaps. Radio auki. Naps. Olut auki. Zaps. Makkara esiin.

Raps. Laittaa suuhun. Naks. Päälle pari klu-kluks-kulausta ja vatsa vastaa iloisena: Deep purph. Aurinkoa poraa lasien läpi, vaikuttaen otsatumakkeen hyvinvointipesäkkeeseen ja

voi sitä riemun pärinää, minkä ihminen saakaan kokea. Tähän voisi vaikka torttua.

Elämä on jopa kuolemaa parempi kokonaisuus.

Jos kyllästyy käyttämään bikinien niukasti peittämiä takapuolia, on kyllästynyt elämään itseensä. Pari bisseä ihan rauhassa tässä vaan, antaa auringon parkita nahkaa, kunnes tulee tarve käydä sitä pikkaisen viilentämässä.

Tarttee ottaa vain muutama askel ja sukellus aaltoihin tuo kaivattua helpotusta.

Ahh, ihanaa, tätä suolaisen meren pärskettä ja ihon kautta koko sielua hyväilevää tunnetta. Kuin kotiin menisi, turvaan ja syleilyyn.

Juki ui kuin sammakko. Jartsa pärskyttää vettä hylkeenomaisesti pyörien. Kake on geeneiltään enemmän sisämaan konna, mutta uskaltaa hänkin kastaa ukkovarpaansa, nilkkansa, polvensa ja hupsankeikkaa, menihän se sinne, nahkoineen päivineen.

Rohkeutta ei ole voittaa itsensä, itselleen häviten, vaan voittaa järjettömät pelkonsa.

Käykäämme siis merta päin, tapaamaan kuin ystävää.

Onpas täällä - slips-slips – liukkaita kiviä. Rauhassa nyt. Varovasti ylös ja viltille. Käyn mahalleni lämmittelemään, kädet rinnan alla – hrr - mollikkaa pintaan ja vähän äkkiä.

Mollikka on taivaalla ja mullikka taivaan alla.

Näin rattoisasti sujuu elämä, kun malttaa laskea käsityöt käsistään ja lähteä ulos näkemään ja kokemaan oikeaa elämää.

Siellä se odottaa meitä kaikkia.

Sinua ja minua.

KARATEA KAALIIN

Naapurirapussa asuu kaverini Pete. Hän on minua useamman kuin vuoden vanhempi, karvankasvattelu-uransa alkuvaiheessa. Soitan heidän ovikelloaan. Hänellä kestää kauan avata ja kun hän vihdoinkin tulee, hän pitää jotain selkänsä takana ja käskee nopeasti haistamaan - - nuuhkaisen nopeasti, mutta tarpeettoman syvään.

"Hyi saatanaah – mitä vittuuh se ooh ?"

Pete nauraa kippurassa, jotain keltaista kädessään pidellen.

"Ei ei, kun haista – haista vielä.."

Hän tunkee tuota iljetystä nenääni kohti, mutta työnnän käden inhoten pois.

"Hei oikeesti, mitä se on ?"

"Et arvaa ikinä. Meidän faija syö tätä paskaa. Se on muka juustoa, mutta haisee sukkamehulle."

"Hä – onko se seonnut ?"

Pete tipauttaa juuston naapurin postiluukusta ja lähdemme ulos.

Seuraavalla pihalla, yksi kehityksessään pitkällä oleva tyttö, lähtee seuraamaan meitä. Hän on tehnyt sitä aikaisemminkin. Siis seurannut meitä punaisella Nopsa Kombi-pyörällään, korkeintaan kivenheiton päästä. Hänellä on puolipitkät ruskeat hiukset, todella tiukat farkut, joiden takataskussa koreilee keltainen kahvakampa ja muutenkin häneltä löytyy viehättävää charmia. Tässä on kunnon giltsi, joka ei pelkää itse tehdä aloitetta. Olen aivan tuon naisihmisen lumoissa ja en voi olla vilkuilematta, onko hän vielä siellä jossain. Pete ohjaa meitä metsän reunaan ja giltsi tulee pyörällään lähemmäs. Olen hurmaantunut. Tässä kohtaa Petellä ylittyy joku kynnyks, eikä hän ihan osaa ottaa tilannetta herrasmiesmäisesti.

Hän ottaa kiven käteensä ja karjuu tuolle tytölle suoraa huutoa.

"Vittu - jollet heti painu helvettiin, heitän sua kivellä päähän !"

Olen täysin tyrmistynyt ja pettynyt, mutta hän on minua vanhempi ja vahvempi, joten joudun tuskailemaan vain omassa mielessäni.

Tyttö katsoo ihmeissään ja kääntyy suivaantuneena pois.

Joskus ei vaan ymmärrä, eikä halua edes yrittää - siis mitä vittua ?

Seuraavalla kerralla istun Peten huoneessa ja luen lehtiä. Petellä on isoveljensä kanssa jatkuva sotatila päällä, niin nytkin. Hänen veljensä Jore, harrastaa nyrkkeilyä ja hän on aivan Tarzanin näköinen, mutta lihaksikkaampi. Pete joutuu olemaan jatkuvasti harjoitussäkinä, kun testosteronia on yksinkertaisesti liikaa tässä huushollissa, jossa vanhempia ei näy koskaan.

Jore antaa pari yläkoukkua Peten käteen, jonka naama vääntyy tuskasta ja raivosta punaiseksi. Nyt hän on kimpaantunut kunnolla ja kaikki on sallittua. Hän pukee korkokengät jalkaan, jotka ovat 70-luvun viimeistä huutoa. Kymmenen senttiä korkoa takana, viisi edessä ja sivuissa vetoketju, joilla nämä nilkkurit saa tiiviisti kiinni jalkateriin. Näillä pelottavilla aseilla Pete käy ylivoimaista vihollistaan vastaan, joka yrittää hymyillä, muttei voi kuin perääntyä raivokkaiden potkujen edestä. Muutamien harhapotkujen jälkeen hänen onnistuu lyömään avomoukarin Peten päähän ja tämä menee aivan tokkuraiseksi. Kun Pete tulee tolkkuihinsa, hän ei suinkaan jätä hommaa siihen, vaan hakee leipäveitsen, jolla sohii veljeään kauemmaksi, samalla antaen kiivaita etupotkuja päin munia. Jore vaan nauraa, mutta pakenee kuitenkin makuhuoneeseen, sulkee oven ja jää pitelemään kahvasta kiinni. Ovi saa pari iskua veitsellä ja muutaman potkun kylkeensä, mutta hiljalleen raivo alkaa asettua.

Kun saamme vihdoinkin olla kahden, käymme pohtimaan, mikä auttaisi tässä eätoivoisessa tilanteessa.

"Olisiko samuraimiekasta apua...?"

Peten silmiin syttyy toiveikas kiilto. Jatkan hänen ajatustaan.

"Jalkajousea kehuvat. Sillä ne ampuu sikoja Thaimaassa."

"Taitaa olla liian stydi. Eihän sitä mulkkua tappaakaan voi, mutta hei – mitä jos mentäisiin karateen?"

"Joo. Hyvä idea!"

Vedän heti pari kärkipotkua ilmaan.

"Näinkö?"

"Niin justinsa ja kun saadaan kokomusta vyö, niin voidaan potkaista Joresta pahat ilmat pihalle ja kaikki on taas hyvin."

"Sovittu."

Hihittelemme innoissamme, keksittyämme pomminvarman suunnitelman.

Ilmoittaudumme heti seuraavalle Sankukai-karaten alkeiskurssille. Ylimpänä opettajana on Roke. Hän on kova jätkä. Ensimmäiseksi se laittaa meidät vetämään viisikymmentä rystypunnerrusta, kaksi per sekunti. Hän näyttää itse näytti mallia ja helpoltahan tuo

näyttää. Ensimmäisissä treeneissä meillä on vain collegehousut ja t-paita, kun juoksemme ympyrää, kantapäillä takalistoa rummuttaen.

Karate on periaatteessa hirmu yksinkertaista leikkiä. Siinä vaan otetaan hartian levyinen haara-asento, notkistetaan polvia, laitetaan vasen käsi ja jalka eteen, oikea käsi lanteelle nyrkkiin, otetaan askel eteen - seuraa lyönti, potku, huuto: "Kiaii, banzai !"

Pete hymyilee ujosti häpeillen, kun sekoan välillä ilmansuunnista ja olen puoli tahtia muita jäljessä. Olen kaksi päätä muuta porukkaa lyhyempi, mutta yritän silti parhaani. Tyyliisuuntani on enemmän turpaan-vaan ja äkkiä-karkuun, mutta ajaa asiansa.

Alkulämmittelyt ja venyttelyt ovat ensin ikäviä, mutta pian sitä huomaa oikein kaipaavansa notkeaa olotilaa. Yksi tyyppi edessäni venyttelee hitaasti nauttien, kunnes hänen puvun takaosaan ilmestyy ruskea rantu. On vaikea olla katsomatta takapuolta, jossa on kasvava märkä pläntti. Sitä on vaan pakko seurata.

Jatkamme kuitenkin kaikki keltaiseen vyöhön saakka.

Seuraavassa tappelussa joku muu saisi turpaansa.

PULLOPÄIVÄBLUES

Tänään on vuorossa paikallisesti suuri pullonkeräyskampanja, jonka tuotolla täyttäisimme omat taskumme. Kake hakee kottikärryt isältään lainaksi ja käymme duuniin kuin juutalainen joulunpyhinä. Muina poikina käymme soittelemaan ihmisten ovikelloja, joista toiset soivat kirkkaasti helähtäen ja toiset tuhnuisesti säksättäen, ikäänkuin pyytäen päästä piiloon maailman hälyisyyttä.

Ovensa erehdyksessä avanneilta vaadimme saada kaikki tyhjät viinapullot keräykseen, jonka tuoton puoliksi valehtelemme menevän Nappulaliigalle, vaikka se meneekin vain Liigalle. Ainakin aluksi. Newtonin Viimeisen Lain mukaan ensin luodaan riippuvuutta liitimeen, pieraisten kuumaa ilmaa siipiveikkojen pussien alta, jonka jälkeen kerätään jatkuvasti kohoavalla paineella fyrkat pois.

Kukaan tuurilla elävä kaappijuoppo ei voi mitenkään vastustaa ennennäkemätöntä tarjousta päästä jemmautuista pulloistaan eroon, etenkin nyt kun vaimo vikisee töissään ja yksin vaan saa yksin krapulassaan täristä.

Onneksi meillä on paljon perheitä, joissa kaikki juovat, vaikka miten valistaisimme.

Isät, äidit, lapset ja isovanhemmat, kittaavat yhdessä aamusta iltaan, käärivät sätkää, syövät pizzaa ja viettävät laatu-aikaa yhdessä.

He osaavat ottaa ilon irti elämästä – sillä pitäähän siitä ainoasta saada nauttiakin ?

Pohjoisen pallonpuoliskon taloustiede perustuu juuri tähän. Toiset tekee viinaa alle euron litrahinnalla ja toiset saadaan ostamaan se kymmenkertaisella voitolla, kun ensin teemme heidät riippuvaisiksi tuotteistamme, joissa on koukku sisäänrakennettuna. Reilu peli.

Me pojat autamme omalla vaatimattomalla panoksellamme näitä perheitä pysymään leikissä mukana, kärräämällä harmilliset todisteet hemmettiin kilisemästä, ettei tarvitse yöllä salaa viedä rikottuja pulloja verisiin lakanoihiin käärytyissä jätesäkeissä.

Tätä tapahtuu ja paljon !

Soitan kelloa kuin pukki humalassa. Ovi aukeaa. Itse Jukolan Jussi parkkeeraa eteeni.

"Olisko teillä sattumoisin muutama pullo heittää hyväntekeväisyyteen....?"

"Jaa ei meillä kyllä mitään tyhjiä VIINAPULLOJA ainakaan ole."

Hän ojentaa siroasti paksun keltaisen etusormensa suipistettujen huultensa eteen, iskee

silmää ja suhisee voimakkaasti räkää heittäen. Tämä on merkinä salaisuudesta.

"Odottakaa hetki."

Jukola kuiskaa dramaattisesti silmiään suurentaen ja jännästi koikkelehtien kävelee ruskeissa raappahousuissaan käsillään seiniä pitkin tukien asuntoonsa kerrostuneisiin sokkeloihin. Vaatehuoneen ovi paukkuu. Kaapinovat paukkuvat. Käydään parvekkeella. Laatikoissa. Kurkataan sängyn alle, jopa kylpyammeen alle. Kilinää ja kolinaa kuuluu eri suunnista, kun kaappikepa kerii lasisesta todistusaineistosta jätesäkkillisen ja hiukan päällekin. Välillä kuuluu pullonkorkin availua ja voimakasta imemistä. Nyt on tosi kyseessä. Vihdoin saamme meille kuuluvan säkillisen, josta kiitämme niin nöyrästi kuin osaamme, eli nappaamme sen häneltä ja murahdamme jotain sinne päin.

Vaikka kottikärrymme ovat kokoluokkaa Siperia, nin ne täyttyvät ääriään myöten ja muutaman kassillisen joudumme kantamaankin.

Ensin kuitenkin menemme kellariin tekemään jotain täysin hullua.

Kaadamme tyhjistä pulloista viimeisetkin tipat lasiin ja maistamme vuorotellen tuota tummanruskeaa lientä. Joudumme ihan pakottamaan toisiamme. Kun tulee Kaken vuoro, joku erehtyy sanomaan ääneen ajatuksensa: "Pohjalima."

Tämä yksi sana laittaa hänen öklörefleksinsä toimimaan, jonka ansiosta lattia saa puoli neliötä uutta laattapintaa. Näin olemme rokottaneet itsemme kaikkia tunnettuja tauteja vastaan yhdellä kertaa ja se toimii vieläkin – tosin polvissa on kutinaa.

Enää on vuorossa muutaman kilometrin kävely Tokamarkettiin .

Alkon myyjä ihmettelee kulkuneuvoamme: "Ovatko pojat maalta ?"

"No eikun Maasta ollaan ja maaksi tullaan."

Myyjä hiljenee heti ja keskittyy vain roudaamaan suuresti himoitsemiaan pulloja.

Rahaa tulee kottikärrykaupalla pulloja roudaamalla. Haemme Ekamarketista jokaiselle olutta ja paluumatka on enemmän kuin juhlava. Työnnämme toisiamme, siis kärryillä vaan ja olut kuohuva virtaa. Laulamme muutamat Isojenpoikien-rallit ja mieli lepää korkealla.

Työ tekijäänsä kiittää, jos kaljaa riittää.

MANSIKKAPIERUT

Kake Ensimmäinen, Suuri Johtajamme, on nerokas ideoimaan uusia virityksiä, mutta tänään hän iski likaisen pommin, joka räjäytti päämme.

"Kuulkaas pojat. Tänään mennään papupellolle pierimään ja mansikoita keräämään. Varusteet; pullo vettä ja kaksi kättä."

Näin räkäistiin määräys ja mikäs siinä auttoi kuin totella.

Hyppään Kaken Tunturin kyytiin ja Juki kerää ittiesä Jartsanin Raisun satulaan, jonka lyhyden takia tappituntuma on taattu.

Päristyämme halki maalaismaisemien, saavumme Valtavan Aukean Reunaan.

Peltoa siintää aina puuntaa saakka ja kymmeniä pyllyjä törröttää kuka mihinkin ilmansuuntaan. Toiset poimii polvet ja rinnat suorina, toiset kyykyssä kykkien ja kolmannet vain syövät himoonsa.

"Jaa täältä se lettuhillo on kotoisin."

Katselemme ympärillemme ja menemme punnituspaijalle, jossa hääää isännän näköinen könsikäs.

"Pääsiskös hiukan poimimaan ?"

"Tottakai. Kuunnelkaa ensin nämä ohjeet. Kun poimitte, ottakaa kanta mukaan - nyt ei olla missään Euroopassa - ollaan Suomessa ja olemme Suomalaisia. Meillä on täällä omat tapamme poimia, eikä meitä kiinnosta muitten tavat. Tuliko tämä selväksi ?"

"Juu juu. Paskaakos me muista välitetään, hoidetaan vaan..."

"JA TUOTTE marjat tänne punnittaviksi ja rahat saatte painon mukaan. Täällä on käteismaksu, eikä verokorttia tarvita. Semmosta. Oliko kysyttävää ?"

"--"

"Hyvä. Työn iloa !"

"Helkkari pojat. Tässä voi tienata hyvinkin pari kolme hunttia."

Kake laskelmoi unelmiaan ja Juki innostuu myös, kun rahasta puhutaan.

"Joo tässä saa kivasti kesämökkirahoja tienattua..."

"Ette kai te nyt tänne rahan takia tullu. Minä ainakin poimin, koska se on niin hauskaa ?"
Jartsa murjaisi päivän huulen.

Otan ensimmäisen mansikan käteeni ja painan sen poskieni väliin. Siis yläpäässä.

"Hei tulkaa nyt syömään, nämä ovat toosi hyviä."

Pian nälkä on tyydytetty ja iskee suunnaton rahanhimo. Nyt tarkkana. Myyntiin, myyntiin. Suuhun, suuhun. Myyntiin, myyntiin. Koppaan, koppaan, koppaan. Laittaa; koppaan. Ottaa; koppaan. Laitan työlaululevyn soimaan päästäni.

"Mansikat on poimittu kaikki laivaan....TEE-O-TEE-EE-E-EE-O...Päivä nousee ja loppuu työ"

Vetelen kuin tikka koskella, koko ajan syöntiä vähentäen ja myyntiä nostaen. Parin tunnin kuluttua naama hehkuu punaisena ja saan jotain punnitukseenkin. Onneksi meitä poimijoita ei punnita ennen ja jälkeen. Menee vielä pari kolme tuntia poimiessa ja koittaa aika punnita poikien panokset.

Siitä Jartsan marjat vaa´alle, jonka viisari värähtää ainakin kolmenkymppin edestä.

Jukin kasa on hiukan matalampi. Hälle paukahtaa kaksikymmentä kolme markkaa, reikä kortti - suorana karvaiseen kouraan.

Kake näyttää pelanneen filunkipeliä; hänen naamansa ei ole yhtään punainen, vaan kaikki mikä on poimittu, myydään kans. Mitä fuskua tämä nyt on ?

Hänelle helähtää yli kuusikymmentä markkaa, pokat kainalossa.

Viimeisenä punnitaan mun satsi. Se käy äkkiä ja rahaa tulee neljätoista markkaa.

"Naurakaa vaan. Mä sain eniten vitamiineja !"

"Sä sait vattan kuralle."

"Hah hah haa."

Karvanaamainen isäntäkin hymyilee halveksivasti hampaat heiluen.

BAR 1

Juki täytti eilen kahdeksantoista. Pam. Se vaan tapahtui. Vaikka hänen vanhoillinen isänsä väitti ihan pokkana sen tuovan ainoastaan vastuuta ja harmia, niin meille se merkitsee tasan kolmea asiaa.

Bisseä baarista, autoa ratista ja rinnasta rutista.

Lähdemme muina miehinä kaupungille, tarkoituksena testata kuohuvien tuoppi-oluiden maku-maailmoja. Otamme pari pussikaljaa matkaevääksi ja lähdemme kävellä lörpöttämään junarataa pitkin päätepysäkille, Turun rautatieasemalle.

Jäämme aseman edustan Hinttipuistoon ottamaan viimeiset keskiketterämme ja suuntaamme nousuhumalan katveesta kohti lähimpää baaria. Se on heti siinä puiston kulmalla oleva juottola, josta löytyy kaikki tarpeellinen: Tiski, hana, muutama pöytä tuoleineen. Nurkassa seisoo levyautomaatti ja kusiränniä riittää sen pari metriä suuntaansa. Juki menee itsevarmana tilaamaan olutta, onhan hän nyt täysi-ikäinen, jolloin koko maailman kuuluu langeta hänen jalkojensa juureen.

"Hei neiti. Puhtaaseen tuoppiin parasta lagerianne."

Hän hymyilee halpamaisesti, kuin James Bond ja vippaa setelin tiskille.

Myyjä katsoo tätä touhua lievästi pottuuntuneen näköisenä.

"Taitaa olla poika ottanut hiukan liikaa. Tule parin tunnin päästä uudestaan, niin katsotaan sitten."

Nöyryyttävää kyykytystä. Innostun itsekini kokeilemaan, olenhan sentään jo kuusitoistavuotias, melkein merikarhu. Humalaisella varmuudella, heitän itseni likoon ja yritän madaltaa ääneni syvään bassoon.

"ISO."

Katson myyjää tiukasti, mutta ystävällisesti silmiin. Hän heltyy ja valuttaa kuin äidinvaiston ohjaamana tuopin täyteen. Maksan suurimmalla setelillä ja käymme pöytään.

"Ota huikka. Nyt ei myyjä näe."

Yritän saada Jukiin henkeä, joka on nyt todella apaattisen näköinen.

Minua se ei haittaa yhtään. Päinvastoin, haen vielä toisenkin.

Kolmatta en kuitenkaan viitsi hakea. Tartteehan se sankarinkin juhlia. Jatkamme matkaa

Humalistonkadulle, jossa on mukava pikkupubi – sisään siis.

Siellä on liiankin asiallista. Nyt kysytään henkkarit, jolloin minulle jää valittavakseni Pluton ja Pommacin väliltä. Juki saa vihdoin ensimmäisen tuoppinsa, kärtyisän kärsänsä alle.

Heti ensimmäisestä huikasta, naama vääntyy leveään virneeseen.

”Paljon parempaa tämä, kuin mikään lämmin pussikalja.”

Voi sitä onnen määrää. Hän on nyt pomo. Kingi. Johtaja.

On mun vuoro olla nöyrä alamainen, joka kerjää almuja.

Jonkun aikaa menee kivasti ja saan lasiini liruolutta, mutta pikkuhiljaa myyjä alkaa tympiintymään, kun kumpikin humallumme ja puheemme alkaa olemaan häiritsevää kanta-asiakkaita kohtaan. Pian saamme korkokengän kuvat persiisiimme ja päädymme pihalle hörötteleämään.

”Hah hah. Tämähän on hauskaa. Tullaan toistekin.”

”On se hiukan eri vetää pilsua pubissa, kuin mettässä imeä jäistä Sorbusta.”

Jotain taikaa tässä on.

Jotain peruuttamattomasti erilaista.

Tarinoistakin tulisi täysi-ikäisiä.